PREDSTAVLJAMO: TRI NAJBOLJŠE KUHARSKE ŠOLE NA SVETU!

PLAYBOY

PLAYBOY

VSE, KAR MOŠKE ZABAVA

MAJ 2016
5,99 €

▶ INTERVJU

JURE GODLER
»NOČEM IZGUBITI ŽELJE, DA BI SE GONIL«

15 LET PLAYBOY SLOVENIJA

HITRA & STRASTNA
TINA TORELLI

▶ 20V
MATEJ FEGUŠ
»VREDNOTA JE ŽIVLJENJE, NE DENAR«

SIRIJA
MIR S TABO

PORSCHEJEVA ŠOLA VOŽNJE
POZOR, BEJBA ZA VOLANOM!

DUCATI HYPERMOTARD 939 SP
EKSPLOZIJA OBČUTKOV

Igra prestolov
6 ZLENIH RAZPLETOV

DRZNI REKORD
S SUPOM ČEZ JADRAN

www.playboy.si

9 771580 629004 >

HYUNDAI | NEW THINKING. NEW POSSIBILITIES.

5 LET Garancije Brez Omejitve Kilometrov

Povprečna poraba goriva: 4,4 – 9,4 l/100 km,
emisije CO_2: 115 – 219 g/km.

Emisije onesnaževal zunanjega zraka iz prometa pomembno prispevajo k poslabšanju kakovosti zunanjega zraka. Prispevajo zlasti k čezmerno povišanim koncentracijam prizemnega ozona, delcev PM_{10} in $PM_{2,5}$ ter dušikovih oksidov. Slika je simbolna. Več informacij je na voljo pri pooblaščenih prodajalcih vozil Hyundai. Pogoji garancije in podatki o specifični porabi goriva in emisijah CO_2 so na voljo na www.hyundai.si. Cena ne vključuje stroškov priprave in prevoza vozila.

UEFA EURO2016 FRANCE

Glavni in odgovorni urednik: **Borut Omerzel**
Izvršna urednica: **Tina Torelli**
Art direktor: **Gojko Zrimšek**
Likovna in tehnična urednica: **Renata Grabner Čapelnik**
Urednik fotografije: **Saša Kapetanovič**
Digitalna obdelava fotografij: **Aleš Makovec, Simon Kjostarov**
Lektor: **Marko Janša**

Skeniranje: **AM LJUBLJANA, d. o. o.**

Sodelavci: Mišo Alkalaj, Esad Babačić, Branko Božič, Andrej Bučar, Dejan Burja, Noah Charney, Tina Curk, Jasmina Dvoršek, Igor Fabjan, Darjo Hrib, Matevž Hribar, Špela Jambrek, Jakica Jesih, Primož Jurman, Brane Kastelic, Gaber Keržišnik, Urška Košir, Hermina Kovačič, Špela Kožar, Goran Krstič, Danaja Lorenčič, Dušan Lukič, Dijana Matković, Max Modic, Bojan Levič, Jaka Lucu, Stjepan Pervan, Sebastjan Plevnjak, Lora Power, Petra Rozman, Vasja Semolič, David Stropnik, Tina Torelli, Zvone Šeruga, Erik Šifrer, Nataša Zajc, Gregor Zalokar, Marjan Žiberna

Fotografi: Aleš Bravničar, Bor Dobrin, Matej Grošelj, Saša Kapetanovič, Helena Kermelj, Urška Košir, Ivana Krešić, Marko Ocepek, Aleš Pavletič, Uroš Podlogar, Primož Predalič, Boštjan Vidrajz, Sašo Radej

Izdaja: ADRIA MEDIA LJUBLJANA, založništvo in trženje, d. o. o., Bleiweisova cesta 30, 1000 Ljubljana, www.adriamedia.si

Predsednik uprave: **Tomaž Drozg**
Uredniška direktorica: **Meta Kač**
Direktorica prodaje in marketinga: **Špela Gutnik**
Svetovalka uprave za oglasno trženje: **Gordana Lapadatović**

Oglasno trženje:
ADRIA MEDIA LJUBLJANA, založništvo in trženje, d. o. o., Bleiweisova cesta 30, 1000 Ljubljana, tel.: 3000 731, faks: 3000 715,
trženje revije: **Uroš Jakopič,** 01/3000 770; uros.jakopic@adriamedia.si
trženje spletnih strani: **Nina Pranjič**, 01/300 06 35; nina.pranjic@adriamedia.si

Naročniška služba:
Informacije o naročninah: 01/3000 789, 01/3000 762
Telefonsko naročanje: 04/511 64 44
Spletno naročanje: http://www.adriamedia.si/; narocnine@adriamedia.si

Naročanje starejših izvodov:
01 3000 789;
Pri naročanju starejših izvodov revij poštnina ni vključena v ceno.

Uredništvo:
Playboy, Bleiweisova c. 30, 5. nadstropje, 1000 Ljubljana, tel.: 01 3000 700, faks: 01 3000 713, e-pošta: playboy@adriamedia.si

Tisk: **Radin print, d. o. o., Sveta nedelja, Hrvaška**

Distribucija: **Delo prodaja, d. d.**

PLAYBOY ENTERPRISES, INTERNATIONAL
Hugh M. Hefner – Editor-in-Chief

U. S. PLAYBOY
Scott Flanders – Chief Executive Officer
David Israel – Chief Operating Officer
Jimmy Jellinek – Editorial Director
Mac Lewis – Art Director
Rebecca Black – Photo Director

PLAYBOY INTERNATIONAL PUBLISHING
Mike Violano – SVP/Content Rights & Licensing
Mary Nastos – Publishing Services Manager
Gabriela Cifuentes – Digital Asset Manager

PLAYBOY, PLAYMATE, PLAYMATE OF THE MONTH, PLAYMATE OF THE YEAR, RABBIT HEAD DESIGN and FEMLIN DESIGN are trademarks of and used under license from Playboy Enterprises International, Inc.

© 2016 AM LJUBLJANA, d. o. o.

© 2016 PLAYBOY, as to material published in the January/February 2016, March 2016, April 2016, U.S. Editions of PLAYBOY.

Na podlagi drugega odstavka 41. člena Zakona o davku na dodano vrednost (Uradni list RS, št. 117/06) in prvega odstavka 52. člena Pravilnika o izvajanju zakona na dodano vrednost (Uradni list RS, št. 141/06 in 52/07), sodi revija med izdelke, za katere se obračuna in plačuje davek na dodano vrednost po stopnji 9,5 %.

Naklada: 5.800 izvodov

ISSN: 1590-6294

Fotografija na naslovnici: **Ingo Cali**

Zeleni Jure, prinesi ...

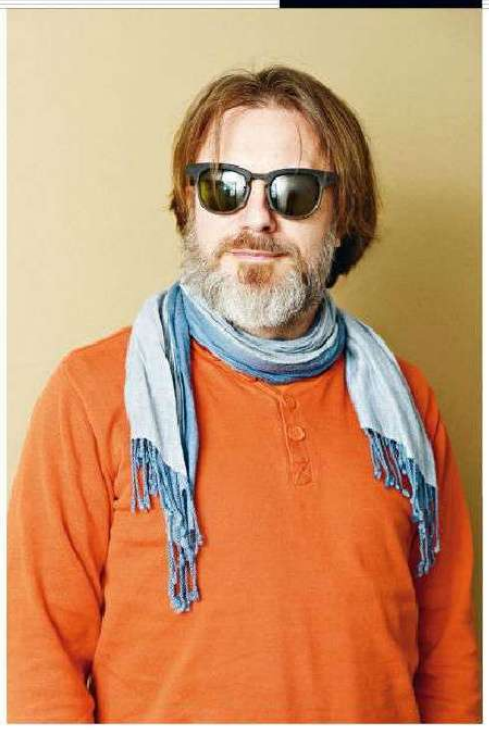

Dragi bralec in še posebej draga bralka, sila pisana številka Playboya je pred tabo, kakor se ob prihodu pomladi tudi spodobi. Če vam tako kot meni in preostalim običajnim zemljanom na teh geografskih koordinatah, kjer imamo letne čase, ob jurjevem hitreje steče kri po žilah, potem ga boste brali kje na prostem, da vas bodo motili brhki pestiči razcvetelih rož, ki s svojim opojem privabljajo čebele in pri tem ne sodijo o njih zunanji lepoti, temveč jim je mar le za njihovo notranjo esenco.

In kateri članek izbrati za esenco te številke? Težko izberem, kakor oče, ki naj enako ljubi vse svoje otroke. Vsi so mu enako ljubi, a hočeš nočeš je srcu eden vedno ljubši. Tako pač je. In v tej številki je to članek o Siriji. Članek, poln reminiscence na mir. Za tisk je bil pripravljen že pred leti, tik pred izbruhom brutalne vojne v tej nekoč lepi, starodavni deželi. Dolgo me je mučil, ali oziroma kdaj naj ga objavim. Letos, po petih letih tragedije, ki je z begunci pljusnila tudi k nam, sem se odločil, da moram spomniti na to, da je bil tam še ne tako davno mir. In prav miru si želimo vsi običajni zemljani. Želim si, da nam ga letos prinese zeleni Jure in odnese tudi ograje ob meni tako dragi Kolpi.

David Stropnik

Danaja Lorenčič

Tina Torelli & Aleš Bravničar

Darjo Hrib

Jakica Jesih

Primož Jurman

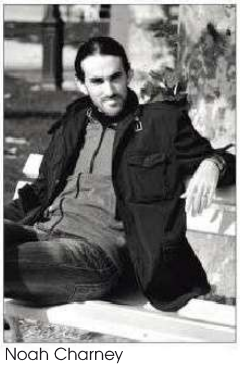

Noah Charney

004 TOP TVITI
009 SANJSKO DEKLE: TINA TORELLI
010 MAGNET
030 GLASBA
032 FILM
034 OBJEKTIV
036 MIR S TABO, SIRIJA
042 POROČILO Z DAYTONE: PEKLENSKI OVAL
046 ALINE RISCADO: OMAMNA BALERINA

Jure Godler v velikem intervjuju

Na strani 57 in na še nekaj naslednjih si preberite, zakaj Jure Godler meni, da je njegova služba sanjska, kako je odkril Mozarta, alkohol in suši ter čemu se po njegovih izkušnjah smejimo Slovenci. Leta 2003 je začel v ekipi radia Ga-Ga, nato pa je bila vse ena sama pot navzgor. Jureta si lahko vsak teden ogledate v oddaji Ta teden z Juretom Godlerjem na Planet TV, v kateri duhovito nastavlja ogledalo slovenski družbi.

Tudi ruska lepota: vroč veter s severa

Na naslovnici je nizozemska lepota, gotovo pa boste uživali tudi ob odkrivanju litovsko-ruske lepotice na drugi strani vaše najljubše revije. Igralka Agnija Ditkovska, ki je v Rusiji najbolj znana po vlogi v najstniški romantični komediji z naslovom *Heat*, je za Playboy odigrala eno svojih najlepših vlog. Danes Agnija živi in dela v Združenih državah Amerike. Mama triletnega Fedorja se po njegovem rojstvu počuti še lepšo – njeno telo je zacvetelo, srce pa našlo svoj mir. Tega pa si ob brskanju po naših straneh nikar ne obetajte tudi sami, kajti Agnija ni le lepa, temveč tudi nevarna ... vsaj na fotografijah.

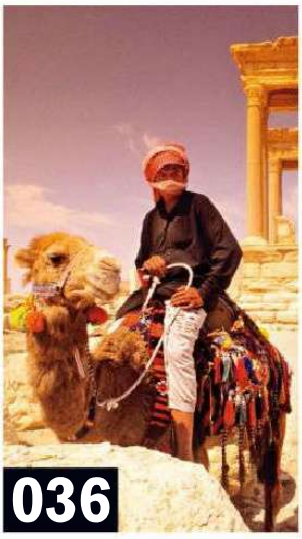

056 VELIKI INTERVJU: JURE GODLER
064 DUCATI: EKSPLOZIJA OBČUTKOV
068 TOP 3 KUHARSKE ŠOLE: KAM NA ŠOLANJE ZA ŠEFA?
074 DAISY OLIE: POPOLNO TELO
088 20V: MATEJ FEGUŠ
094 PORSCHEJEV CENTER VOŽNJE
098 IGRALKA AGNIJA DITKOVSKA ZA PLAYBOY
106 S SUPOM ČEZ JADRANSKO MORJE
110 BMW: MODA ZA MOTORISTE, ŽIVLJENJE JE VOŽNJA
116 KLASIKA: GAY COLLIER
118 VSE NAJBOLJŠE, HEF

BRZINA.si - pravo mesto za vse, ki nam avto pomeni **več kot prevozno sredstvo**

www.brzina.si | 041/236-831 | info@brzina.si

AST, Linea Corse, Moton, Motul, Rota, Rundfahren, QSP

VISOKA KAKOVOST PO KONKURENČNIH CENAH!

Dobrodošli v svetu visokih hitrosti!

#Playboyev izbor

Od leta Gospodovega 2016 v Playboyu sledimo najboljšim tvitom po absolutno subjektivem uredniškem izboru. Da pa bi subjektivnost še povečali, vabimo vas, bralci in bralke, da nam namignete, kateri sveže pečeni tvit si po vašem mnenju zasluži objavo v tej rubriki. To nam sporočite na e-naslov: *playboy@adriamedia.si.* Ima pa, seveda, tudi slovenski Playboy svoj tviterski naslov – smelo nam sledite na: *twitter.com/playboysi*.

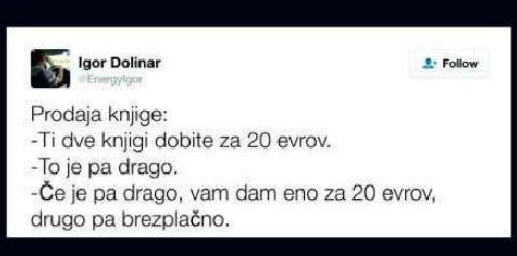

Opravičilo

V prejšnji številki smo sanjskemu dekletu Tini Mastnak v uvodni povedi kratkega intervjuja pripisali nekaj dosežkov, ki sicer pripadajo drugi Tini Mastnak. Nastop v glasbenem videospotu in sodelovanje na lepotnem tekmovanju za miss Slovenije namreč nista del zgodbe v Playboyu predstavljene sanjske lepotice, temveč njene soimenjakinje. Obema Tinama se iskreno opravičujemo za to neprijetno napako.

Klinika Svjetlost

Specialistična bolnišnica Svjetlost je vodilna oftalmološka ustanova v regiji. Že 18 let nudijo celovite oftalmološke storitve, od osnovnih pregledov oči do kompleksnih operativnih posegov.

Svjetlost je prva zasebna univerzitetna klinika na Hrvaškem. Poleg Zagreba, kjer je matična ustanova, imajo svoje centre še v Splitu ter sosednji Bosni in Hercegovini, in sicer v Sarajevu in Banja Luki. Gre za največjo in najbolje opremljeno očesno kliniko v regiji, saj se razprostira na prek 2.000 kvadratnih metrih, kjer več kot 40 zaposlenih vrhunskih oftalmologov uporablja najmodernejšo tehnologijo, dandanes dostopno v svetovnem merilu. Njihovi zdravniki so vrhunski strokovnjaki z več kot 100.000 opravljenimi operativnimi posegi, ki vsakega pacienta obravnavajo individualno in posebej zanj iščejo najboljšo rešitev.
Klinika Svjetlost je zasnovana po vzoru podobnih centrov medicinske odličnosti v svetu. Center v Zagrebu premore 6 vrhunsko opremljenih operacijskih dvoran in 8 specializiranih oddelkov, ki pokrivajo vsak svoj specifični anatomsko-funkcionalni del očesa. Tu so najsodobnejši kabineti in ambulante za diagnostiko, očesna banka, laboratorij za krvne preiskave, internistični kabinet in eno- oziroma dvoposteljni apartmaji za bivanje pacientov po zahtevnejših operacijah, seveda pod 24-urnim nadzorom osebja klinike. Tudi za povezavo s svetom je poskrbljeno; večfunkcionalna konferenčna dvorana je opremljena z multimedijsko digitalno opremo za neposredni prenos poteka operacij v njihovih operacijskih dvoranah, premorejo pa še telekonferenčni multimedijski streaming za neposredni prenos tona in slike za video konference z drugimi centri doma in po svetu.
Poleg laserske odprave dioptrije, vgradnje intraokularnih leč, operacij sive mrene in transplantacije roženice izvajajo tudi *vitrektomijo* – operacijo odstopa mrežnice, operacije glavkoma z vgradnjo mini *glavcom shunta*, odpravo *stravbizma* oziroma škilavosti, plastične operacije vek in druge posege na očeh.
Specialistična bolnica za oftalmologijo Svjetlost deluje na mednarodnem trgu, saj več kot tretjina pacientov prihaja iz tujine. Delujejo na nivoju svetovne medicine in spoštujejo najvišje standarde in tehnologijo globalne znanosti. Potrditev dobrega dela je prejela z nagrado Best Live Surgery Award 2015, ki velja za 'oftalmološkega oskarja'. Strokovnjaki klinike na čelu s prof. dr. sc. Nikico Gabrićem so 'oskarja' prejeli na največjem in najbolj prestižnem svetovnem videokirurškem kongresu Videocatarattarefrattiva v Milanu. Ekipa petih operaterjev Klinike Svjetlost je ob uporabi visoke tehnologije opravila pet zahtevnih operativnih posegov v pičli uri. S tem je bila ponovno potrjena izjemna strokovnost in kakovost te klinike, ki je nagrado prejela v močni in spoštovanja vredni mednarodni konkurenci.
Od ustanovitve do njene polnoletnosti je kliniko obiskalo že več kot 300.000 pacientov; tudi številni Slovenci so izkusili 'kakovost Svjetlost'. Med njimi veliko znanih, kot so Lado Leskovar, Črt Banko, Špela Grošelj, Franci Kek, Ana Haložan, Urška Bračko in Kaly Kolonič, pa tudi hrvaške zvezde Oliver Dragojević, Maksim Mrvica, Zvonimir Boban, Tereza Kesovija, Jasmin Stavros in Neda Ukraden.

Foto: Klinika Svjetlost

Promocijsko sporočilo

PLAYBOY

TINA TORELLI

FOTO **ALEŠ BRAVNIČAR/WWW.BRAVNICAR.COM** TEKST **DARJO HRIB**

Naša nepogrešljiva Tina. Playboyevo sanjsko dekle, ki Playboy tudi dejansko večkrat sanja, saj revijo soustvarja. Od nekdaj je vedela, da hoče pisati, svoj prvi časopis je sestavila že v osnovni šoli. Pri dvajsetih in nekaj čez je v njeno življenje prišel Cosmopolitan, v predal je pospravila svoje nedokončane romane, za katere se bo nekoč spet našel čas, in se na polno posvetila novinarstvu. Ko ne piše, živi na dirkah, kot piarovka in članica dirkaške ekipe v svetu svoje velike ljubezni – motošporta. Srečna je, če vonja bencin ali kerozin, najlaže zaspi v spalki ob zvoku agregatov v taboru in doživlja svojo lastno dirko, ko mora v kar najkrajšem času napisati kar najbolj zanimivo poročilo z dirke.

PB: Katere svoje dosežke danes najbolj ceniš?

TT: To je novinarsko vprašanje, ki tudi sama rada zastavim intervjuvancem, in zdaj vidim, da ni najlažje. Vesela sem vsakič, ko napišem pozitivno zgodbo, ko iz intervjuvanca izvlečem drobce življenjske modrosti, ki bi utegnile navdihniti še koga. Fino je, če ekipa na dirki diha z enimi pljuči. Množi se tisto, na kar se osredotočiš, in osredotočiti se hočem na dobro. Ne zanima me senzacionalizem, zato pa sem nora na junaške zgodbe. Teh je naokrog več, kot si mislimo, in v vseh ne nastopajo zveneča imena. Veliko dobre energije najdem v športu – kot novinarka, piarovka ali članica dirkaškega moštva. V športu sem tudi našla prave vrednote, ki so danes vrste v izumiranju: spoštovanje, vztrajnost, pogum. Dosežek je, če imam zdrave odnose in mi uspe biti zadovoljna večino časa v dnevu. Premagovanje sebe – paše. Seveda sem ponosna, da sem štiri dni kot maršalka pri 40 stopinjah zdržala v ognjevarni obleki na formuli ena!

PB: Zdi se, da se tvoja prava ljubezen skriva med visokooktanskimi lepotami. Ali imaš že od nekdaj rada dirkaške športe ali si to odkrila po naključju?

TT: V naključja ne verjamem, zato pa v usodo, pomešano s svobodno voljo. Pot v motošport me je vodila skozi puščavo. To je moj naravni element – nekaterim isto pomenijo morje ali hribi, meni pa je lepo v peskovniku. Sicer vedno, ko se vrnem domov v celinsko podnebje, pozabim na peklensko vročino, od katere me zna boleti glava, in pesek, ki se zažre povsod. V spominu mi ostanejo samo vonji, zvok peska in zavijanje vetra. Hotela sem v puščavo in v puščavi 'po naključju' našla dirko. Preprosto rada imam dirke, na katerih pridejo na dan vse najboljše in najslabše človeške lastnosti. V življenju grem rada do konca, do bistva stvari, privlači pa me tudi askeza kot obvezen element športa. Razkošje lahko prenesem le v majhnih količinah.

PB: S čim te moški lahko še prepriča, če pač nima doma hitrega motorja ali akrobatskega letala?

TT: Moški, ki me je prepričal, nima ne motorja ne akrobatskega letala. A mu je blizu ta svet, rad ima oboje, poleg tega pa še avtomobile, jadrnice, gliserje in katamarane. In v zadnjem času drone! Z 'mojim' moškim se vsakodnevno zapletava v moške pogovore, ki se navadno razpletejo v ženske. Še vedno sem tudi Cosmo novinarka, in na to sem ponosna! In če se vrnem nazaj: ni me prepričal z jadrnicami, temveč z umirjenostjo, številnimi talenti in popolno podporo. Name ni hotel delati vtisa, niti prvi dan. Ob njem sem spoznala, da me le lahko udomači le moški, ki si me ne na noben način ne želi udomačiti.

PB: Najbolj adrenalinsko doživetje?

TT: Fotografiranje za Playboy, brez dvoma. Adrenalinska doza bi bila usodna, če za objektivom ne bi bilo skrajno skuliranega fotografa – Aleša Bravničarja.

PB: Kako gledaš na umik ameriškega Playboya od golote?

TT: Zdi se mi dobra reklamna poteza, obenem pa logičen odziv na prehudo inflacijo golote. Vesolje teži k ravnovesju. K najlonkam. K Bravničarju!

PB: Kaj si obetaš od letošnjega poletja? Zabava, delo ali najboljše z obeh področij?

TT: V motošportu se je to zame končno prepletlo. Delo je zabava in obratno. Čaka me še sedem dirk svetovnega prvenstva v zračnih dirkah Red Bull Air Race, na katerih spremljam najhitrejšega slovenskega motošportnika, kakšen puščavski reli, pokalno prvenstvo Slovenije v motokrosu pa kakšna dirka v ekstremnem enduru. Mogoče kak drift. Ali pa rally cross, to sploh ne bi bilo slabo – Solbergu se je letos na asfaltu priključil Loeb, kar je prvenstvo naredilo veliko bolj napeto. Z golo zabavo pa je isto kot z razkošjem: dobrodošla je v majhnih dozah, vsakega mačka pa sem si še vedno pozdravila z delom in veliko vode.

ASISTENT FOTOGRAFA: Andraž Blaznik, LIČENJE: Nika Veger; Top adidas, hlačne nogavice La Perla, bodi American Apparel, čevlji Ash. Za gostoljubje se zahvaljujemo Roku Turku, notranjskim medvedom in dirkaški progi Logatec.

Slovenija, zelena dežela

www.yale.edu

Na ameriški Univerzi Yale vsako leto svetu predstavijo najbolj zelene (pa tudi najmanj zelene) države sveta. Kazalec EPI (Environmental Performance Index) pokaže stopnjo aktivnosti države pri varovanju človeškega zdravja in skrbi za okolje. Slovenci smo dobili maksimalno število točk za zaščito okolja – za urejenost naravnih parkov in zaščito živalskih vrst, medtem ko smo se precej slabše odrezali pri kakovosti zraka. Rezultat je na koncu zadovoljeval za peto mesto na svetu. Če želimo postati številka ena, moramo postati bolj ozaveščeni od Danske, Švedske, Islandije in Finske, trenutno najbolj zelene države na svetu. Kakovost zraka je tudi sicer čedalje resnejši globalni problem, kot poudarjajo raziskovalci. Zlasti kritično je v hitro rastočih gospodarstvih, kot sta Indija in Kitajska. (T. T.)

TEKST **KAJA MILANIČ IN TINA TORELLI** FOTO **HELENA KERMELJ**

Pri podjetju Mercede-Benz so se za sodelovanje s priznanim kuharjem odločili, ker se Tomažev način življenja sklada z vrednotami tega podjetja.

www.mercedes-benz.si www.zemono.si

VRHUNSKI AVTOMOBILIZEM IN VISOKA KULINARIKA

SANJSKI AVTO Z NOVIM LASTNIKOM

Pesnik okusov, tehnologij kuhanja in vrhunskih sestavin **Tomaž Kavčič** je lanskega aprila postal prvi ambasador znamke **Mercedes-Benz** na slovenskih tleh in minuli mesec so mu v zaključeni družbi pod streho ljubljanskega Autocommercea, zastopnika te svetovno priznane znamke pri nas, predali ključe tretjega mercedes-benza, kupeja razreda E. »Avtomobil je kot kulinarika. Je zmes različnih sestavin in kreativnosti. Tako kot v kuhinji vedno iščem samo najboljše sestavine, tako tudi Mercedes v svoj izdelek združi samo najboljše,« je Tomaž povedal v trenutku, ko se je prvič usedel v svoj novi avtomobil, s katerim se bo družil v prihodnjem letu. »Ponosni smo, da je Tomaž del naše zgodbe, ker je tudi kulinarika del strasti, ki jo poudarjamo pri Mercedes-Benzu,« je ob tej priložnosti dejal Andrej Bergant, direktor prodaje pri Mercedes-Benzu Slovenija, in dodal, da so sanjski avtomobili, med katere se uvršča tudi **kupe razreda E** za posameznike, ki izstopajo. Da, podobnost med zvezdniškim chefom in najnovejšim kupejem serije E je več kot očitna – v igri so najboljši materiali, elegantnost izvedbe, lahkotnost, svežina, prefinjenost in zanesljivost. Ljubitelji izbranega posegajo po mercedesih in se hranijo v Tomaževi **Gostilni pri Lojzetu na Zemonu**. Omislite si vsaj eno od obojega.

Kuharski mojster priznava, da je ljubitelj hitre vožnje, a svojo strast najraje sprosti na dirkalni stezi.

Mercedes-benza kupe razreda E je Kavčiču predal direktor prodaje Andrej Bergant.

Ambasador blagovne znamke je postal lani, kupe razreda E pa je tretji Mercedes-Benzov avtomobil, s katerim se vozi po cestah širnega sveta.

Kavčiču je česital tudi urednik Avto magazina Dušan Lukič.

TEKST **PLAYBOY** FOTO **PROFIMEDIA**

Globalni minotaver Janisa Varufakisa razgalja

Zagotovo se vam je v spomin vtisnil Janis Varufakis, ko se je kot grški finančni minister v vladi Aleksisa Ciprasa tudi v Bruslju smelo spopadal z utrjenimi in teresi evropskih političnih in kapitalskih elit. Še pred ministrovanjem se je proslavil kot akademski ekonomist in javni intelektualec. V teh vlogah se ukvarja predvsem z zablodami ekonomske vede, kot jo predavajo in izvajajo na domala vseh svetovnih univerzah, ter z zgradbo in delovanjem svetovnega gospodarstva.

Njegovo delo *Globalni minotaver* (Cankarjeva založba, 32,96 evra), ki je prvič izšlo leta 2011, dve leti kasneje pa še v novi in dopolnjeni izdaji, je najboljši povzetek njegovega raziskovanja. Varufakis nam prek prispodobe o kretskem Minotavru v značilno dostopnem jeziku predstavi in razloži zgodovino svetovnega gospodarstva od konca druge svetovne vojne do največje gospodarske in finančne krize po veliki depresiji. Stvor iz naslova so Združene države Amerike, ki so v prvem delu tega obdobja (»globalni načrt«) s svojimi presežki hranile preostanek sveta, v drugem (»globalni minotaver«) pa s svojimi primanjkljaji goltale njegove proizvode in kapital. Dr. Polona Domadenik, redna profesorica

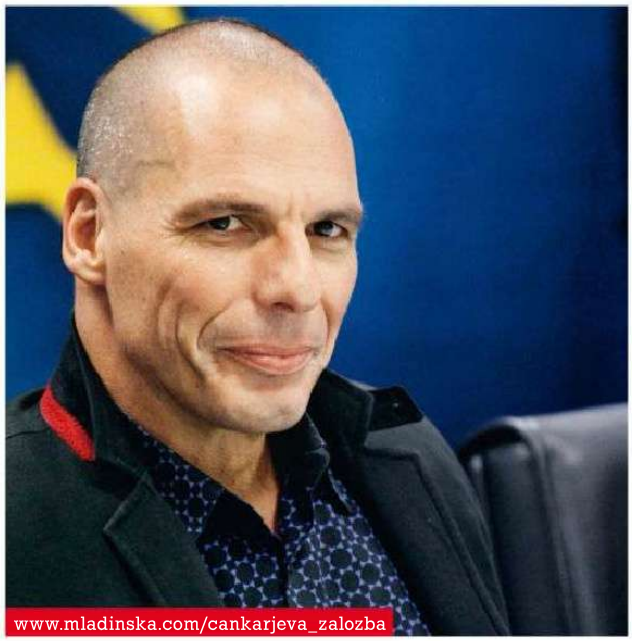

www.mladinska.com/cankarjeva_zalozba

na ljubljanski ekonomski fakulteti: »Obvezno domače branje za vse, ki mislijo, da o vzrokih zadnje finančne in ekonomske krize vedo že vse.«

Varufakis v knjigi pravi: »Leto 2008 je zaznamovalo bistven prelom: življenje po njem bo namreč povsem drugačno, kot je bilo življenje pred njim. Če ostanemo pri prispodobah te knjige, lahko rečemo, da je b novi dobi po letu 2008 na eni strani zazevala velikanska praznina, na drugi strani pa se je pojavilo nekaj novega in grozečega: praznino je za seboj pustil globalni minotaver, ki nam je dal svet pred letom 2008 in nas nato privedel v zlom, pojavili pa so se njegovi oživljeni pomagači, ki so se po letu 2008 vrnili z okrepljeno močjo. Svet bližnje prihodnosti je torej svet, v katerem bodo po mili volji razgrajali minotavrovi pomagači, ki so se končno osvobodili njegovih muh.« Prenovljeno izdajo knjige pa komentira: »Novo izdajo knjige sem dokončal v Združenih državah Amerike, kjer z [ženo] Danai zdaj živiva. Od tukaj zdaj, z nemalo občutka krivde, pozorno spremljam pustošenje svoje domovine in dam občasno kakšen intervju različnim omrežjem, ki mi vedno znova postavljajo isto vprašanje: kaj naj stori Grčija, da se izkoplje iz vélike depresije? Kako naj Španija in Italija odgovorita na zahteve, o katerih nam logika pove, da bodo stvari še poslabšale? Odgovor, ki ga vse bolj naveličano ponavljam, je ta, da ne preostane našim ponosnim deželam nič drugega, kot da rečejo 'Ne!' nesmiselnim političnim ukrepom, katerih resnični cilj je poglobiti depresijo, in to iz

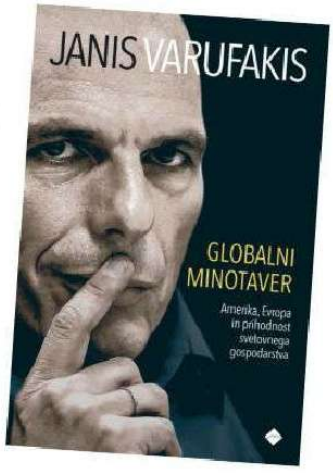

apokrifnih razlogov, ki jih lahko razkrije le podrobna študija dediščine globalnega minotavra.«

Adidasovi copati NMD tudi v Sloveniji

Obutev pod znamko adidas Originals je priljubljena izbira za popoln urbani slog. A potem ko so v linijo dodali še trendne živopisne avanturistične copate adidas NMD, smo nestrpno čakali, kdaj bomo lahko to frajersko obuvalo dali na noge tudi v Sloveniji. No, ko to berete, si jih urbani nomadi že lahko omislite. Na voljo so v različnih barvnih kombinacijah, tako da popestrijo vsako garderobno kombinacijo, opremljeni so s tehnologijami boost in primeknit, da so koraki udobni in mehki tudi na mestnih ulicah, za povrh so trpežni in vzdržljivi. In ker so na voljo v omejeni količini, imajo ob vsem tem še dodatno modno vrednost. Nadenete si jih lahko v trgovini Sneakers Store na Mestnem trgu 18 v Ljubljani. Prekmurci, Korošci, Štajerci, Primorci, Dolenjci, Notranjci, Belokranjci, treba bo v zeleno Ljubljano. (D. H.)

www.superge.si

Miselni dnevnik

www.mindjournals.com

Pisanje dnevnika je medna nadvse koristno. Krepi možgane, čisti in ureja misli, postavlja stvari v perspektivo in služi kot edinstven spomin na osebno preteklost. A pri pisanju dnevnika obstaja ena velika težava – kaj pisati? In kako sploh začeti? Zato je tu **mind journal**. Dnevnik, namenjen izključno moškim, ki vas do pisanja vodi s serijo vprašanj in nalog. Mind Journal, 176-stranski zvezek, odet v usnjene platnice in pospravljen v zaščitnik, je avtor spilil s pomočjo psihologov, podjetnikov, akademikov in kopice testnih subjektov, zato skupaj z njim dobite celo priročnik, kako svoj novi dnevnik kar najbolje izkoristiti. (D. H.)

Na obzorju nova uspešnica GORANA VOJNOVIĆA

www.knjigarna-beletrina.com

Pri **Beletrini** bo 18. aprila ugledal luč sveta **nov roman Gorana Vojnovića**, slovenskiega filmskega in televizijskega režiserja ter scenarista, pisatelja, pesnika in kolumnista. Po velikanskem uspehu njegovega prvenca *Čefurji raus* iz leta 2008, za katerega je leta 2009 prejel kresnika, in odličnega romana *Jugoslavija, moja dežela* iz leta 2013. V velikem pričakovanju njegovega novega romana ***Figa*** je Goran posebej za Playboy dejal: »Vedno teže mi je govoriti o svojem delu. Na začetku se je zdelo preprosto. *Čefurji* so bili roman o čefurjih, že *Jugoslavija, moja dežela* pa ni bila ravno zgodba o Jugoslaviji. Mislim, saj je bila, a je bila še marsikaj drugega. A nekako je šlo, zdaj pa se je povsem zapletlo in nisem prepričan, da znam prav dobro povedati, o čem govori moj novi roman. Njegov naslov *Figa* in ni roman o drevesu, še manj o sadežu. Ne gre namreč za modernističen roman, kjer bi vam drevo pripovedovalo zgodbo o rokah, ki božajo njegovo skorjo, a bojim se, da če začnem s tem, da je to roman o treh generacijah v treh različnih družbenih sistemih, da se bom le zapletel v podrobnosti.

Če rečem, da je to roman o ljubezni in o tem, kako družbena realnost vselej znova v ljubezni odigra svojo vlogo, tudi ne ujamem bistva. Po drugi strani ne bi rad, da dobi bralec občutek, da je reč kompleksna, pretenciozna. Trudil sem se namreč, da ne bi izpadlo tako. Zato je še najbolje, da besedo o romanu čim prej prepustim bralcem.«

Pozor, *Figa* je do 18. aprila na voljo v prednaročilu z 10-odstotnim popustom. (B. O.)

suntactics.com

Sončni naboj

Vam je zmanjkalo baterije in stre sredi ničesar? Iz te zagate vas lahko reši **Suntacticsov polnilnik scharger-14 USB solar**, ki seveda deluje na sončne žarke. Je lahek, narejen iz polimernega laminata, ki ga ščiti pred vodo in drugimi nevšečnostmi. Izhodi z močjo 2,8 ampera omogočajo napolnitev dveh naprav sočasno. Izdelano v ZDA s petletno garancijo za 195 dolarjev, hm, 199 evrov v Evropi. (S. Pe.)

PIPA

www.amazon.com

S tehnologijo **echo** je **Amazon** zadel v polno in posledica tega je tudi nov brezžični zvočnik **tap**. Z njim imate poslej vedno na dosegu roke tudi govorno asistentko Alexso. Ko ste povezani z internetnim omrežjem, vam Alexa pomaga pri predvajanju glasbe, branju novic, prečita vam vremensko napoved, zahteva Uber ali celo naroči pico. Zvočnik omogoča do devet ur predvajanja, ima povezljivost prek Wi-Fi ali bluetootha in je združljiv z vsemi priljubljenimi glasbenimi storitvami, kot so Spotify, iTunes, Pandora, iHeartRadio in TuneIn. Zvok je seveda jasen, poganja ga Dolby z dvojnimi stereo zvočniki, ki omogočajo 360-stopinjski vsesmerni zvok. Cena? Čez nekoč veliko lužo 130 baksov, pri nas najbrž isto število evrov. (S. Pe.)

Še pametnejši

www.samsung.com/si

Prvi pomladni dnevi so pozdravili tudi prihod **Samsungovih** pametnih telefonov **galaxy S7** (729 evrov) in **galaxy S7 edge** (839 evrov) na slovenski trg. Vsi, ki prisegajo na Samsungove pametne telefone, vedo, da podjetje z vsako različico občutno dvigne standarde tako uporabniške izkušnje kot tudi same tehnološke zmogljivosti, zato sta bila to že ob napovedi zelo vroča telefona. Imata še elegantnejši videz, še naprednejše funkcije kamere, vrhunsko programsko opremo in trenutno najbolj zmogljiv osemjedrni procesor exynos 8 octa, da vse teče kot namazano. S senzorjem dual pixel omogočata zajem kakovostnih posnetkov v vseh svetlobnih razmerah, kar je idealno za poletje, ko boste enkrat slikali na obeljeni plaži, drugič pa v zatohlem nočnem klubu. In kot bonus – telefona sta vodoodporna in odporna proti prahu. Izberite svojega v črni, zlati ali beli barvi. Ali se Applu kaj tresejo hlače pred Korejci, pa ne vemo. (D. H.)

Z lobanjo do rezultatov

www.haloneuro.com

Nevroznanost še nikoli ni bila tako zabavna. Dognanja iz delovanja našega živčnega sistema so namreč uporabili pri slušalkah. Na nosilo slušalk **halo sport pro** (495 evrov), ki si ga poveznete na glavo, so namestili mehke stimulatorje, skozi katere slušalke sproščajo pulze energije in s tem stimulirajo možgane, da se bolje odzivajo na vse, kar pač že počnete. Testi so pokazali povečane ravni moči, eksplozivnosti in gibčnosti. Izumitelji pa se ne želijo omejiti samo na uporabo pri športih, kajti verjamejo, da te slušalke lahko pozitivno vplivajo tudi na, recimo, igralce videoiger, ki z neustavljivim razvojem tega elektronskega športa postajajo ravno tako neizprosni v iskanju vsake prednosti. Torej za boljši odriv in za boljše *frage*. (D. H.)

TEKST **TINA TORELLI** FOTO **ARHIV ODPRTE KUHNE**

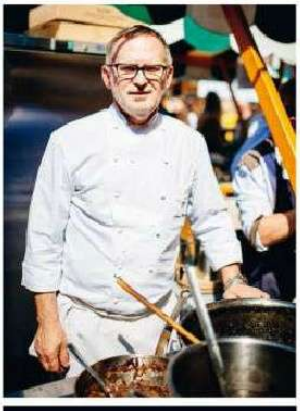

Odprta kuhna ponosno podpira projekt Ljubljana – Zelena prestolnica Evrope 2016. Na vsakem dogodku skrbi za ozaveščanje partnerjev in obiskovalcev o zmanjševanju in recikliranju odpadkov ter uporabi javnih prevoznih sredstev.

LAČNI (DRUŽENJA)?

Pogačar spet kuha

S prihodom pomladi se je na Pogačarjev trg vrnila tudi Odprta kuhna. Znanim obrazom Odprte kuhne so se letos pridružili novi kulinarični mojstri, ki bodo skupaj vsak sončni petek do konca novembra ljubljanskega Pogačarja spremenili v najokusnejši in najživahnejši trg pri nas. Formula Odprte kuhne je tako genialno preprosta kot preprosto genialna: mojstri za ulično prehrano, strokovnjaki za vino in pivo ter turistične kmetije in bistroji na enem kraju združijo moči s priznanimi kulinaričnimi mojstri iz najboljših restavracij in gostiln z vseh koncev Slovenije.

Iz Odprte kuhne diši vsak sončni petek med 10. in 21. uro, v poznih pomladnih in poletnih mesecih pa vse do 23. ure.

TEKST **IVY MIX** FOTO **GRANT CORNETT**

BI SPILI ... EN KAKTUS?

PRIHAJA POLETJE, POPOLN ČAS ZA POPOLN DRINK. NA UREDNIŠTVU SMO SI LETOS NAMEŠALI NEKAJ MARGERIT.

Če ste zapriseženi viskiju, vas ne bomo poskušali spreobrniti, sicer pa se pripravite na razširitev svojih koktajlskih opcij v smeri bolj neznanih agavinih destilatov iz Mehike. Poskrbite, da se bodo dimastemu *mezcalu* (priporočamo *El Jolgorio Mezcal*) iz Oaxace v vašem baru pridružila še manj znana in manj dimasta, zato pa bolj zeliščna *bacanora* (priporočamo *Cielo Rojo*) iz Sonore ter sotol (priporočamo *Sotol Per Siempre*), ki ga Mehičani pridobivajo podobno kot mezcal, a je močnejši in bolj svež.

»Minister za zdravje opozarja: uživanje alkohola lahko škoduje zdravju!«

»Naše pesmi, vaše sanje«

www.laibach.org www.cd-cc.si

Skupina **Laibach** se je po lanskem gostovanju v Severni Koreji lotila koncertnega projekta ***The Sound of Music***, ki ga od decembra 2015 predstavlja tudi na evropski turneji, obsegajoči približno 30 koncertov. Na turneji skupina predstavlja del programa, ki ga je izvajala v Pjongjangu, z interpretacijami pesmi iz glasbenega filma *The Sound of Music*, dodanih pa je tudi nekaj skladb iz obdobja albuma *WAT*, objavljenega leta 2003, saj so danes, v času evropske begunske krize, spet zelo aktualne.

V sklopu evropske turneje, ki jo sami Laibach imenujejo *Turneja po okupirani Evropi*, je skupina že nastopila na razprodanih koncertih v Beogradu, Berlinu, Stockholmu in Oslu, devetega februarja pa je razširjeno verzijo tega programa, ki se metaforično naslanja na aktualno evropsko begunsko problematiko, odigrala v sodelovanju z simfoničnim orkestrom RTV v znameniti bruseljski dvorani Henry Le Boeuf v Palači lepih umetnosti (BOZAR). **Devetega maja** bo skupina projekt *The Sound Of Music*, to priložnost lepo poslovenjen v ***Naše pesmi, vaše sanje***, predstavila tudi v **Cankarjevem domu**. Laibachov gost na ljubljanskem koncertu bo skupina Silence. (P. B.)

www.lg.com

Modularno

LG je prvi predstavil modularni pametni telefon **G5** s slide-out načinom za dodatno opremo. 159-gramski telefon ima 5,3-palčni zaslon IPS quadHD z ločljivostjo 2560 x 1440 slikovnih točk, štiri gigabajte sistemskega pomnilnika in 32 gigabajtov prostora za shranjevanje, 16 MP fotoaparat s 135-stopinjskim širokokotnim objektivom, 8 MP prednjo kamero, baterijo z zmogljivostjo 2800 mAh, aptX HD za 24-bitni avdio streaming, režo za microSD, čitalnik prstnih odtisov, USB. Nameščen je najnovejši Android OS 6,0 marshmallow. Posebej nas je navdušila modularna telefona. Dodate mu lahko namreč razne dodatke, t. i. LG Friends (Hi-Fi plus z B&O play, LG cam plus, robotka LG rolling bot, 360 VR ...). Blagor tistim, ki vedo, kaj vse to pomeni, ali tistim, ki ne vedo? (S. Pe.)

Za leve in desne

Pri snovanju loparčka za namizni tenis **coconut paddle** (99 evrov) niso imeli v mislih le optimizacije vašega prijema, ampak popolno revolucijo v igranju tega športa. Ročaj loparčka je izdelan v obliki najboljšega prijema, in sicer skozi luknjo vtaknete prst, namesto da ta kot pri običajnem loparčku počiva na igralni površini. Vse skupaj je izdelano iz, da uganili ste, bambusovega lesa. Pena na ročaju se nastavi, tako da je novost primerna tako za desničarje kot levičarje. (D. H.)

www.coconutpaddles.com

TEKST & FOTO **SIMON ŠKETA**

Piarovec s kuhalnico

Simon Šketa že vso kariero kuha z besedami. Najprej kot radijec in novinar, nato piarovec, zdaj pa že nekaj let deluje v tržnem komuniciranju. Ob tem ljubi hrano, skoraj vsak dan ustvarja nove jedi in jih objavlja na izjemno priljubljenem portalu SKETA.si. Zdaj je postal tudi del avtorske ekipe Playboya. Obiščite ga tudi na **www.SKETA.si.**

BANANA V TORTILJI

SLADICA, PRIPRAVLJENA V NEKAJ MINUTAH. IDEALNA REŠITEV ZA OBISKE PRESENEČENJA IN PRIGRIZEK ZA DOBRO JUTRO.

Kaj je lahko slabega v kombinaciji banane, sirnega namaza, medu, cimeta in tortilje? Prav nič.

ENA, DVE, TRI

1. SESTAVINE

- 1 tortilja
- 1 banana
- 1 žlica medu
- 1 čajna žlica cimeta
- 2 žlici sirnega namaza oziroma skute

2. PRIPRAVA

V posodi zmešaj sirni namaz oziroma skuto, med in cimet. Po želji lahko dodaš še kakšne druge začimbe, a pravijo, da je manj več. Namaz enakomerno razmaži po tortilji. Nato spravi banano iz ovoja in jo položi na sredino tortilje ter slednjo zvij v zavitek.

3. FINALE

Pripravi ponev in v njej segrej žlico kokosovega olja. Ko je vse prijetno toplo in tekoče, na ponev položi zavitek in ga vsake toliko obrni, da bo lepo pražen z vseh strani. Nato ga prenesi na krožnik, prelij z malce medu in si ga privošči. Najbolje v dvoje.

diVino
RESTAURANT&BAR
• ZAČINJENO S STRASTJO •
Restavracija diVino, Ameriška 8, Kristalna palača, BTC City, Ljubljana.

FOTO **DAVE MA**

KOLUMNA

JAMESA FRANCA

Režiserka pri seriji *Igra prestolov* Michelle MacLaren o snemanju z medvedi, ki se vedejo kot dive, o snovanju serije *Kriva pota* in o umetnosti seksualnih scen.

JAMES FRANCO: Skupaj sva delala pri seriji *The Deuce*, ki je zahtevala tudi mojo delno golo-to. Takrat si pristopila do mene in mi zelo natančno povedala, kaj pričakuješ od scene. Kaj bi storila, če bi jaz takrat rekel ne?
MICHELLE MACLAREN: K seks sceni moraš pristopiti, kot da snemaš akcijsko sceno. Moraš biti zelo metodičen, skorajda matematično natančen. Takoj ko ti postane neprijetno, je vsem naokoli prav tako neprijetno. Točno smo vedeli, kaj želimo in kako bomo k temu pristopili. Pred tem smo se veliko pogovarjali tudi z igralko. Ne verjamem v nepotreben seks ali nasilje v filmu. Če služi zgodbi, super, nočem pa v filmu nekoga ubiti samo zato, da dobim kul nasilen posnetek. V tej specifični zgodbi je bila golota pomembna. Posnela sem že veliko seks scen. Saj sem vendarle delala pri *Igri prestolov*. [smeh]
FRANCO: V *Igri prestolov* si režirala tudi sceno z medvedom.
MACLAREN: Trener medveda je prišel na sceno in rekel ekipi: »Okej, na sceni ne sme biti nobene hrane, nobenih jeznih glasov in vsi morate sodelovati.« Rekli smo: »Kaj to pomeni?« In je rekel: »Vsakič, ko medved naredi nekaj pravilno, se mora celotna ekipa razveseliti in zaploskati.« Tako smo vsakič, ko je medved naredil nekaj prav, vsi vzkliknili: »Priden, Bart!« In to je ga neznansko osrečevalo. Bilo je fantastično. Snemali smo dva dni in skorajda zaključili, ko smo potrebovali samo še en ključni posnetek. Bilo je januarja ali februarja, ko je za medvede sicer sezona hibernacije. Tako se je Bart nenadoma odločil, da ne bo več sodeloval. Obrnil se je in začel korakati proti svoji prikolici. Ker smo vendarle potrebovali posnetek, smo vsi začeli vzklikati: »Daj no, Bart! Saj ti bo uspelo!« In prisežem, Bart se je kot kakšna diva ustavil, se zelo počasi obrnil in nas pogledal, češ, naj vam bo. Nato je pristopical nazaj na sceno in smo naredili posnetek.
FRANCO: Začela si na *Dosjejih X* z Vincem Gilliganom. Kako si se mu potem pridružila pri seriji *Kriva pota* [*Breaking Bad*]?
MACLAREN: *Po Dosjejih X* je moje ime nekaj pomenilo. Dobila sem ponudbe za režiserska mesta, ampak to je bilo malce tu, malce tam. Bilo je težko. Morala sem pristopiti tudi kot producentka, da sem lahko podprla svojo režisersko razvado. Z Vincem sva prijatelja. Poklical me je in mi rekel: »Michelle, bi mi pomagala pri produkciji pilota za serijo *Kriva pota*?« Razložil mi je zgodbo in sem rekla: »Si edina oseba v Hollywoodu, ki lahko proda zgodbo o umirajočem srednješolskem učitelju, ki prodaja droge.«
FRANCO: Si bila resnično prav ti odgovorna za najdražjo epizodo v seriji *Kriva pota*?
MACLAREN: Ne, to ni res! [smeh] Režirala sem epizodo z naslovom *Four Days Out*. Prebrala sem scenarij in si mislila: 'Ojej, želijo, da je to varčevalna epizoda.' Varčevalna epizoda je epizoda, ki ima zelo malo igralcev in se običajno posname na eni lokaciji. S tem se privarčuje denar za snemanje celotne serije. Takrat sem pomislila: 'Hudič, zakaj sem dobila ravno varčevalno epizodo!' Nisem pomislila, kako srečna sem lahko, da delam epizodo z Bryanom Cranstonom in Aaronom Paulom, ko sta ves dan zaprta v avtodomu in kuhata droge. In sem jima rekla: 'Vem, da želijo, da posnamemo varčevalno epizodo, ki se v celoti dogaja v avtodomu, ampak mene zanima, kaj je na drugi strani okna. Kaj vidita, ko stopita iz avtodoma?' Tako sem ju prepričala, da smo pol epizode posneli puščavi, pol pa v studiu in na koncu smo imeli vizualno izjemno epizodo. Seveda je bila nekoliko dražja, kot se za varčevalno epizodo pričakuje. Zato je Vince povedal to zgodbo v nekem intervjuju in rekel, da je bila to najdražja epizoda v seriji *Kriva pota*, kar seveda ni res. Sem bila kar malce jezna na Vinca, ampak se mi je potem opravičil. Zdaj mu bom pa jaz povedala, da sem tebi razkrila resnico.
FRANCO: Je res, da je bilo načrtovano, da Jesseja Pinkmana v seriji ubijejo?
MACLAREN: Originalno je Vince želel, da Jesse v seriji umre. Ampak je že po pilotni seriji ugotovil, kako odličen je ta tip. Vem pa tudi, da Vince ogromno uspeha serije pripisuje takratni stavki ameriških scenaristov. Zaradi stavke je bil takrat dolgotrajen premor in v tem času si je Vince premislil glede veliko stvari v seriji. Ko se je vrnil, se je zgodba začela razvijati v drugo smer. Ampak ja, Jesseja naj bi v seriji ubili.
FRANCO: Serija *The Deuce* je postavljena na newyorški Times Square v sedemdesetih – zelo poseben prostor v zelo posebnem času. V zgodbi je veliko prostitutk, s katerimi se ne ravna prav lepo. Kakšen imaš odnos do te tematike?
MACLAREN: To je bil zelo seksističen čas. Ko sem prebrala scenarij, sem naprej pomislila, ali sploh lahko režiram to serijo. David Simon je odličen pisec zgodb, ki so kontroverzne in neposredno napadejo izbrano problematiko. Ta zgodba je tudi del naše zgodovine in je zelo resnična. Ko sem se osredotočila na izziv, sem odkrila, da je tudi te zgodbe pomembno povedati in pokazati, da vemo, od kod smo se razvili. Nekateri trenutki v seriji so namreč za ženske na nepričakovan način zelo spodbujajoči.

www.nautica.com

Navtično

Nautica je z novo izdajo dišave voyage sport zvarila bolj dinamično, športno različico, ki pričara morsko svežino, obogateno s penečimi sokovi agrumov, morsko soljo in plemenitimi lesnimi notami. Za nepopustljive, dinamične in pustolovske moške. No, upamo, da je danes še kaj takšnih, da ni vseh uničila permisivna oziroma najnovejša čuteča vzgoja. V sestavo dišave so združili svežino morske vode, ujeli morski zrak ter pridih morske soli z esencami koriandra, hrustljavega jabolka, palmovega lista, zelenega popra, geranije, brazilskega lesa, čutnega mošusa, elegantnega vetiverja in pačulija. (S. Pe.)

PROMOCIJSKO SPOROČILO

Na kolo za zdravo telo

Vsakdo, ki svoj prosti čas rad preživlja na prostem, ve, da brez dobre opreme ne gre. Trgovina PROSHOP že vrsto let ponuja najkakovostnejša oblačila, obutev, opremo za pohodništvo, gorništvo, smučanje, turno smuko in druge aktivnosti na prostem, zdaj pa je svoj nabor dopolnila še s priznanimi kolesarskimi blagovnimi znamkami SCOTT, MERIDA in COLNAGO, ki pri kolesarjih velja toliko kot Ferrarji pri avtomobilih.

Priljubljenost kolesarstva, ki je sprva v 19. stoletju služilo kot zgolj prevoz, je danes najpogostejša in po mnenju številnih strokovnjakov tudi najbolj zdrava oblika rekreacije. V Proshopu na MAŠERA SPASIČEVI 8 V LJUBLJANI lahko kupite tudi električna kolesa ter najlažje poganjalčke na svetu znamke Cruzee. Imajo tudi servis koles. Za vas bodo poskrbeli vrhunski prodajalci in serviserji.

www.proshop.si

TEKST CHADNER NAVARRO IN REDAKCIJA PLAYBOYA SLOVENIJA FOTO GRANT CORNETT

BREZSPOLNI VONJI PRIHODNOSTI

PARFUMI Z OZNAKO UNISEX DOŽIVLJAJO SVOJIH PET IN NEKAJ MINUT SLAVE ... PA ŠE LEPO DIŠIJO!

Ko je Calvin Klein lansiral parfum CK2, novo različico legendarnega parfuma CK One, so fanfare kot korak naprej namesto enospolne najavile brezspolno prihodnost parfumarstva. Kot dodatek in pojasnilo steklenički na novo dobo dojemanja vonjev in duha namiguje tudi provokativna reklamna kampanja, ki jo je posnel fotograf Ryan McGinley. K nakupu parfumov, s katerimi postanemo vsi enaki in vsi enakopravni, vabijo neklasični pari, svetlobna leta daleč od modela 'pravega moškega' in 'prave ženske'. Kampanja sporoča, da ni pomembno, kaj si, temveč kdo, ter proslavlja najrazličnejše zveze med dvema – osebama. Kako torej diši brezspolno zasnovan parfum, brez predsodkov, mej in razločevanja? Diši po svetlobi in kumaricah in se šopiri z nežnimi sladkimi lesnimi notami v ozadju. Vonj ni ne zemeljski ali supermoški ne cvetni ali supersvežni, le svež, lahkoten, demokratičen. Zelo normalen. Proti sveži prihodnosti seveda nimamo nič, se pa vseeno nekaj sprašujemo: če z vonji osvajamo druge – bomo torej z brezspolno formulo privlačili oba spola?

TRI (DOKAJ MOŠKE) DIŠAVE PRIHODNOSTI

LE LABO SANTAL 33
Če bi svoj dan radi malo začinili in razgibali, sebe pa predstavili v malo manj resni luči, sezite po hipsterski kolonjski vodici, ki v sebi združuje lesne in začimbne note. Za uživače.

ESCENTRIC MOLECULE 01
Ta parfumska vodica je nekaj posebnega, saj kljub vonju po travi in sveže odžaganem lesu na vsaki koži zadiši drugače. Dišava je diskretna in obstojna. Za provokatorje.

BYREDO ROSE OF NO MAN'S LAND
Parfum, ki so ga ustvarjalci tako poimenovali v čast bolničark iz prvih bojnih črt prve svetovne vojne, diši po vrtnicah. Za resnično najbolj pogumne.

ta teden

z Juretom Godlerjem

Tako se je v resnici zgodilo.
V četrtek ob 22:40.

www.planet.si

PLANET

Antenna TV SI, d.o.o., Stegne 13, 1000 Ljubljana

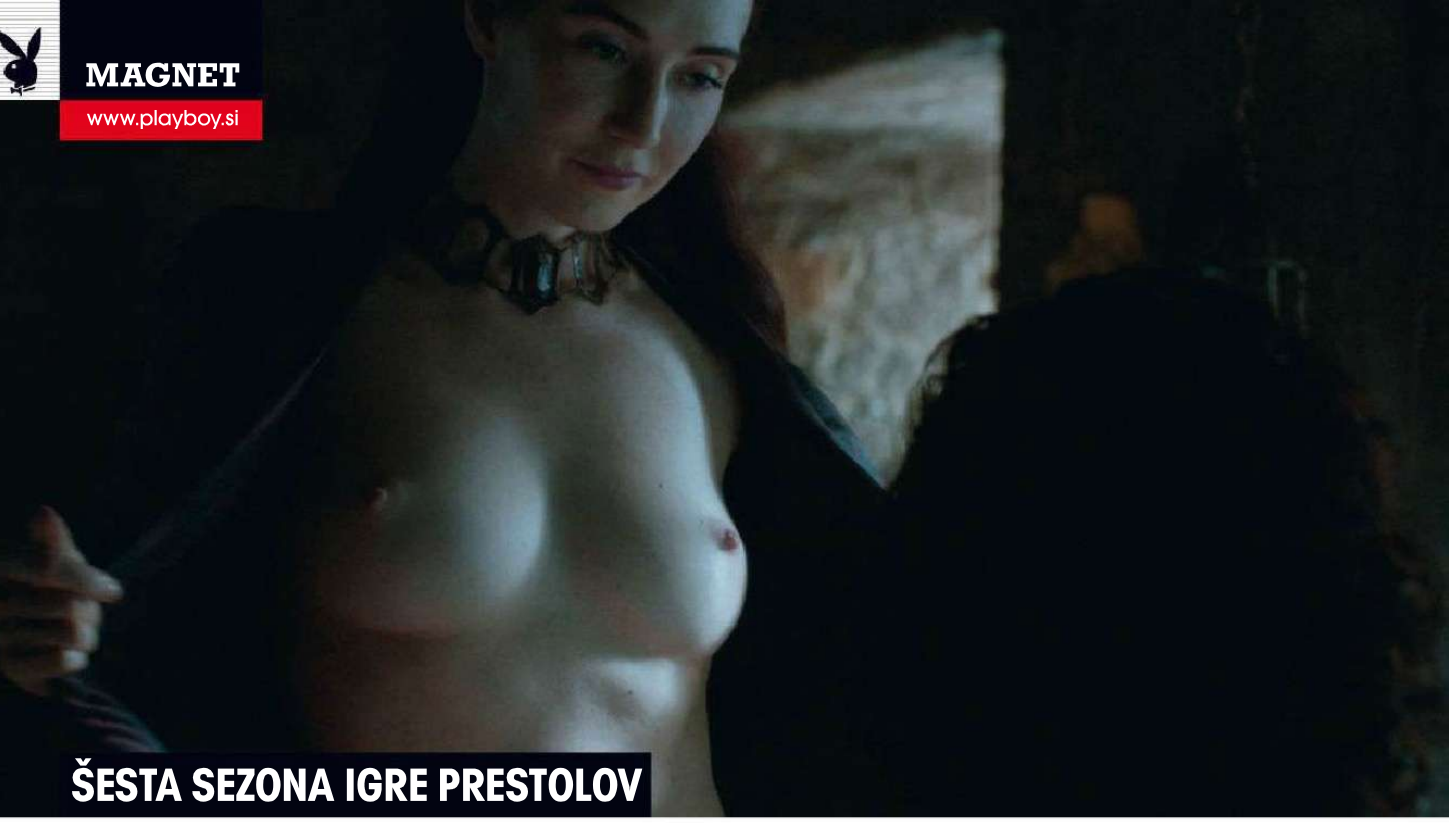

ŠESTA SEZONA IGRE PRESTOLOV

ŠEST ŽELENIH RAZPLETOV

Jon Snow

George R. R. Martin je zajebal urnik. Šesta knjiga *The Winds of Winter* je bila načrtovana za letošnji marec, da bi lahko tisti, ki še ljubijo pisano besedo, doživeli nadaljevanje zgodbe priljubljene serije *Igra prestolov* (*Game of Thrones*), preden se zgodi na televiziji, a se je izid zamaknil. TV-serija je ujela knjige in vsi kolektivno tičimo v temi, ne vedoč, kaj se bo pripetilo v prihajajoči šesti sezoni. Lahko le ugibamo. Zato ugibajmo skupaj. Tu je šest dogodkov, ki jih pričakujemo ali pa predvidevamo za šesto sezono serije *Igra prestolov*, ki se bo na programu HBO začela 25. aprila, od 26. marca pa si za osvežitev spomina lahko ogledate vse pretekle sezone na HBO 3.

1. Vrnitev Jona Snowa

Jona Snowa so iz serije izločili vbodi bratov iz Nočne straže in takrat so mnogi zanikali njegovo vrnitev. Avtorji serije in celo igralec Kit Harington so nas prepričevali, da je Jon Snow resnično mrtev. Sčasoma so temu začeli verjeti tudi nekateri oboževalci, češ da tako ali tako celotna serija stavi na klanje všečnih likov. Ker se je tudi v knjigah zgodba Jona Snowa končala na prav tej točki, se je lahko le ugibalo. Je on izbranec boga Luči? Ga v življenje vrne fanatična Melisandre, ki se je že poslovila od Stannisa in se vrnila v grad pod velikim zidom? Vedno bolj se zdi, da to še ni konec Jona Snowa. Med drugim so ga opazili med snemanjem v irskem Belfastu, svojo vrnitev pa je – sicer dvoumno – napovedal tudi v intervjuju za neko nizozemsko revijo.

2. Tyrion postane glavni frajer mesta Meereen

Pritlikavega Tyriona Lannisterja smo pustili v mestu Meereen, potem ko je pred napadom Sinov harpije od tam pobegnila iz serije v serijo bolj seksi Daenerys 'Khaleesi' Targaryen. Čeprav se je pot vrhunskega manipulatorja Tyriona precej oddaljila od tiste, ki jo hodi v knjigi, mu želimo vse najboljše. Peter Dinklage je preprosto preveč všečen, da bi mu lahko privoščili karkoli manj od popolnega uspeha. Zdaj, ko je skupaj s preživelimi podaniki mame zmajev ostal v Meereenu, ima prvovrstno priložnost, da v prakso spravi vse svoje znanje o tem, kako voditi kaotično mesto na robu internega kolapsa.

Tyrion Lannister

Daenerys Targaryen

3. Vrnitev Brana in Arye Stark

Brana smo v seriji pustili v varni družbi otrok gozda in krokarja s tremi očesi. V peti sezoni ga zato sploh nismo videli, a avtorji pravijo, da je Bran ta čas zelo dobro izkoristil. Učil se je nadnaravnih moči in se v šesti sezoni preverjeno vrača z impresivnimi znanji in sposobnostmi. Kot nekakšen jedi iz *Vojne zvezd*. Njegova naloga? Glede na to, da je na gigantskem Hodorju prištopal do ledenega severa, bo lahko svoje nove moči preizkusil kar v prvi liniji vojne proti Njim, živim mrtvecem. Podobno bo nove moči pridobila tudi Branova sestrica Arya, ki je ob obisku kraljevega odposlanstva v Braavosu že dobila priložnost, da na svojem morilskem seznamu odkljuka brutalnega Meryna Tranta.

Arya Stark

Cersei Lannister

4. Maščevanje lepe Cersei Lannister

Knjižna in televizijska zgodba mame aktualnega kralja Tommena Lannisterja sta se zaključil na isti točki. A kolikor poznamo Cersei, ne bo enostavno pozabila, kako jo je verski vodja nagnal, da gola hodi po prestolnici, osramočena in ponižana. Njen novi dohtarski podanik Qyburn in njegov Frankensteinovsko predelani Gregor 'Gora' Clegane bosta zelo verjetno glavno orožje Cerseinega neskončnega besa. Spet bodo letele glave, ker prva blondinka dinastije Lannister ne pozna usmiljenja. In dolg družine Lannister bo tako spet poplačan.

5. Posledice Rdeče poroke

Edmure Tully, brat umorjene matrone družine Stark, je po krvavi poroki na koncu tretje sezone končal v ječi gradu družine Frey, medtem ko je njegov stric Bryden Tully pobegnil v domači Riverrun. Verjetno se spomnite, kako je svet odreagiral na tisto tragično poroko, na kateri so Starki in Tullyji padali kot zrela jabolka pod puščicami Freyevih lokostrelcev. Zdaj je čas za maščevanje. Zdaj je čas, da se poravnajo računi. Dovolj dolgo prevarantski Freyi ždijo v miru, nekaznovani. Jamie Lannister v knjigi ni napadel Riverruna – Bryden ima torej proste roke, da Freye prikrajša za glavo ali dve.

Rdeča poroka

6. Končno prihod Lady Stoneheart?

Bralci in zagreti ljubitelji serije so pričakovali, da se bo Lady Stoneheart pojavila že v četrti sezoni, takoj po klavnici na Rdeči poroki. A gospe od nikoder. Avtorji TV-serije so bili v dvomih, ali jo sploh želijo predstaviti v televizijski različici. Vseeno se zdi, da se bo to zgodilo. Ljubitelji si jo želijo. Jo celo potrebujejo. Je namreč vodilna sila maščevanja za vse zlo, ki se je pripetilo družini Stark, in v knjigi tudi glavno vodilo maščevanja proti družini Frey in morebiti kar proti celotni dinastiji Lannister, ki stoji za krutimi poboji na Rdeči poroki. Aja, ne veste, kdo je Lady Stoneheart? Nihče drug kot reinkarnirana Catelyn Stark, ki jo po umoru na poročni fešti oživi duhovnik iz Bratovščine brez praporjev. Ker je ob smrti imela prerezan vrat, ne govori, a svoje namene izraža še kako jasno in eksplicitno.

Lady Stoneheart

TEKST **BORUT OMERZEL** FOTO **SAŠA KAPETANOVIČ**

Levja popolnost

Tale Peugeotov lepotec je pravi magnet tudi zaradi svoje modre barve magnetique. Tudi pravim zato, ker 308 SW GT 2.0 BlueHDi 180 EAT6 razvaja z domala vsem, kar si človek danes lahko zamisli v avtomobilu. Izjemno prijetni notranjosti dajo občutek prestiža rdeči živi na črnem usnju, prednji sedež udobno objame telo in ga ravno prav trdno drži tudi v športno odpeljanih ovinkih. Ti so v tem poskočnem levu sploh zabava zase. Peugetov samodejni menjalnik EAT6 zadnje generacije že v običajnem načinu vožnje močno in lepo zvezno prenaša 180 'konj' na pogonski kolesi, a potem, ko za kratek čas držite gumb sport in tako vključite dinamični način vožnje, lahko vožnja postane resnično divja. Za še dodatno zabavo si privoščite ročno prestavljanje z obvolanskima zavihkoma in dobite občutek vožnje pravega dirkalnika! Uf, tale Peugeotov šestopenjski samodejni menjalnik je res pravi blagoslov. Po bliskovitosti prestavljanja ne zaostaja za ročnim menjalnikom, z ročnim se enakovredno kosa tudi pri porabi. Poleg tega se odlično odzove tudi pri nizkih vrtljajih. Da, enakovredno se meri tudi s samodejnimi menjalniki v dražjih avtomobilih iz višjih avtomobilskih razredov. Vas skrbi poraba? Tudi glede tega je skrb odveč, kajti v primerjavi z modelom, ki ima ročni menjalnik, je poraba pri samodejnem lahko tudi celo enaka ali manjša. Vzdrževanje? Enako kot pri ročnem. Dolgočasnost? Na to v peugeotu 308 GT pozabite. Pa ne samo zaradi iskrivega motorja in vrhunskega menjalnika, temveč tudi zaradi čudovite prostornosti. Na zadnji klopi je seveda dovolj prostora za souživače v prijetni vožnji. Še malce bolj zadaj je gromozanski 470-litrski prtljažnik, ki vase pogoltne vašo celotno golfistično opremo in še kaj. Tudi vaju z drago, če je že treba. In poraba? Ob vseh zmogljivostih si zasluži, da ji skomponiramo *Modro levjo rapsodijo*: 4,8 litra pri mestni vožnji, 3,7 litra pri zunajmestni in 4,1 litra pri kombinirani; emisije CO_2 pa znašajo le 107 g/km, saj motor izpolnjuje standard Euro 6. Kadar pa pritiskate plin do konca v programu sport, se predate užitku. Kajti užitkov je v tem peugeotu resnično obilo.

> Kadar pritiskate plin do konca v programu sport, se predate užitku. Kajti užitkov je v tem peugeotu resnično obilo.

www.rocnialiavtomatski.si

Opozorilo glede samodejnega menjalnika! Ko si ga boste enkrat privoščili, ne boste več hoteli biti brez njega. Pa ne samo zato, ker imate z njim prosto desno roko za božanje sopotnice.

TEKST **DARJO HRIB** FOTO **PROFIMEDIA, PROMOCIJSKE FOTOGRAFIJE**

Kot pravi Beatli

Kdo: COME TOGETHER – HELP! A BEATLES TRIBUTE
Kdaj: 21. APRILA Kje: CVETLIČARNA, LJUBLJANA

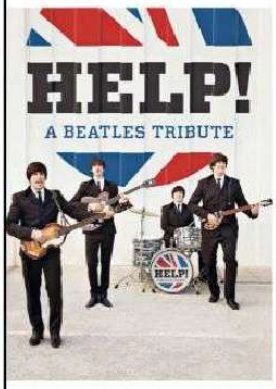

Tudi Beatles tribute skupina bo v tem mesecu obogatila glasbeno dogajanje v Sloveniji. HELP! A Beatles Tribute, ki pri oživljenju čara originalnih Beatlov upoštevajo čisto vse, še tako malenkostne podrobnosti, bodo zavrteli čas nazaj in z izbranimi gosti – Otom Pestnerjem, Neisho, Matevžem Šaleharjem in Tanjo Ribič – oživeli kulturo in utrip zlatih šestdesetih let. Pridite, da skupaj spet zapojemo: »Help!« Trenutek se zdi več kot odličen za to.

Starešine stare Juge

Kdo: PARNI VALJAK
Kdaj: 22. APRILA
Kje: CVETLIČARNA, LJUBLJANA

Glasbeni pripetljaji na slovenskih tleh so vedno tesno povezani s temi in onimi glasbenimi silami iz bivše Juge. Zato so Parni Valjak redni gostje slovenskih odrov. Po 40 letih ustvarjanja drvijo s polno paro naprej, da spet pokažejo, zakaj so že toliko let ena najpopularnejših poprokerskih zasedb nekdanje federacije. Fantje, ki so nekdaj razprodali Križanke, bodo tokrat čagali v Cvetličarni.

ABBA Real Tribute Band prihajajo iz Srbije!

Glasba, ki zahteva pogum

Kdo: CANNIBAL CORPSE Kdaj: 29. APRILA
Kje: KINO ŠIŠKA, LJUBLJANA

Skrijte svoje malčke, če želite, da še kdaj mirno spijo. Cannibal Corpse, ameriški gospodarji brutalnosti, ki so neizprosni v podobah kot tudi v izrazoslovju, bodo stresli naš vrednostni sistem s penetracijo zloveščih metalskih šusov, ki predanosti temačnemu esteticizmu ne skrivajo niti v naslovih – *I Cum Blood, Devoured By Vermin, Hammer Shashed Face*. Če omenimo samo hite.

Kdo: ABBA REAL TRIBUTE BAND Kdaj: 23. APRILA
Kje: DVORANA TIVOLI, LJUBLJANA

Oživitev velikanov

Skorajda pravilo je, da ima vsak izjemen in za glasbeno zgodovino pomemben bend tudi tribute različico. Pri tem ni pomembno, ali je zasedba, ki jo tribute bend predstavlja, še aktivna. Tako imamo tribute bende, ki prepevajo pesmi Pink Floydov in Beatlov, pa tribute bende, ki se poklanjajo Nirvani, Metallici, AC/DC, Queenom in vsem drugim velikanom današnje ali pretekle glasbene scene. Zatorej obstaja tudi tribute bend, ki oživlja najbolj priljubljeno švedsko pop skupino ABBA in vse, kar sodi k pristnemu doživetju te nekdaj monumentalne popevkarske zasedbe. Člani te tribute zasedbe, prav nič dvoumno poimenovane kar ABBA Real Tribute Band, ne samo pojejo, kot so peli nekdanji ABBA, ampak v svoje koncerte vključijo tudi vso ustrezno kostumografijo, slog, osvetlitev, pričeske, gibe, vse, kar je potrebno, da ima poslušalec – in gledalec – resnično občutek, da na odru spremlja originale. O tem, da je zanimanja za tovrstne ansamble pri nas precej, priča tudi to, da bodo ABBA Real Tribute Band nastopili kar v dvorani Tivoli v Ljubljani in tako priredili res veličasten koncert, na katerem se bo spet prepevalo zimzelene pesmi *Mamma Mia, Dancing Queen, Knowing Me-Knowing You, Take A Chance On Me* in kar jih je še hitov, za katere se zdi, da so že od nekdaj del naše glasbene podzavesti. Ko jih slišiš, jih preprosto poznaš. In da je vse skupaj še bolj zanimivo – ABBA Real Tribute Band prihajajo iz Srbije! Formirali so se v Zrenjaninu in zdaj osvajajo svet. Žur zagotovljen.

Nepozabni original

Originalna ABBA se je v zvezdniške loge izstrelila leta 1974, ko so Agnetha, Björn, Benny in Anni-Frid nastopili na Evroviziji v britanskem Brightonu, zapeli skladbo *Waterloo* in zmagali. Od tam jih je v svet pospremil drugi singel *S.O.S.* in nato še *Mamma Mia*, njihova dominacija na pop lestvicah pa se je nadaljevala vse do leta 1982. V dobrem desetletju obstoja so prodali več sto milijonov plošč in se zapisali kot druga najbolje prodajana glasbena skupina vseh časov – boljši so bili le Beatli. Zasedba, ki si vsekakor zasluži svoj tribute band.

TEKST **GREGOR ZALOKAR**
FOTO **MARKO DELBELLO OCEPEK**

LEGENDARNI LOV NA ZAJČICE V CIRKUSU

Na velikonočno nedeljo smo v ljubljanskem klubu Cirkus doživeli še en Playboy Easter Bunny Hunt 2016. Zajčice, retrospektivo Aleša Bravničarja, fotošov Anje Jenko, Mighty Sensation Pole & First Entertainment Dance Show, Katayo, skupino Blubird, suši in šampanjec so zaznamovali tradicionalni velikonočni VIP-dogodek za ljubitelje vsega, kar veseli moške – in ženske!

Letošnji lov za velikonočnimi zajčicami si bomo zapomnili po retrospektivi ob 15-letnici slovenskega Playboya, še bogatejšimi dodatnimi vsebinami (jekleni konjički, ure Hublot, suši, šampanjec ...) in še razkošnejšim odrskim šovom, ki so ga ob cirkuški ekipi pripravili skupina BluBird, pevka Kataya, artistka ob drogu Morana Gatulin in plesalke iz skupine First Entertainment ter Marko Ocepek z Anjo Jenko.

Ob številnih lepoticah s strani priljubljene revije so nedeljski večer v klubu Cirkus preživeli tudi številni znanci in ustvarjalci popkulture, med drugim tudi Tomi Meglič, Tara Zupančič, Lado Bizovičar, Simon Vadnjal, David Morgan, strastna motorista David Stropnik in Zvone Šeruga, navezi Vanillaz in F&B Acrobatics, David Hudnik, raperji Trkaj, Doša, Erik in Challe Salle, Tadej Bricelj, Andreja Vakselj, Ula Šemole, Nadiya Bychkova, Karin Škufca, Nataša Naneva, Katarina Benček ... Prazničnega zajčjega lova pa seveda ne bi bilo brez glavne sestavine – zapeljivih zajčic, ki so letos nastopile v postavi Samanta Šabić, Iris Avdić, Hana Menhart, Barbara Planinšek, Vanja Knežević Sošić in Anja Jenko.

Vrnitev ODPISANIH

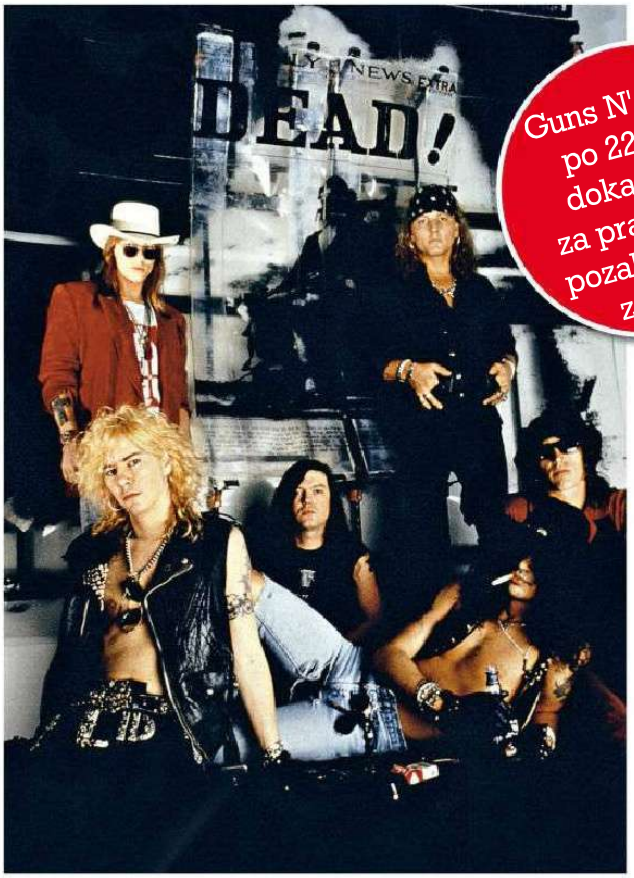

Guns N' Roses po 22 letih dokazujejo: za pravo ceno pozabiš vsako zamero.

Vendarle se bo zgodilo. Trenutek, na katerega kult privržencev benda **GUNS N' ROSES** čaka že od leta 1993. Takrat so namreč ti nekdaj elementarni akterji trše glasbene scene skupaj nastopili zadnjič, potem pa je spor med vodilnima članoma zasedbe za vselej razklal takrat komaj desetletje star bend. Več kot 20 let se je potem ugibalo, ali bosta **Axl Rose** in polčlovek-polklobuk, kitarist **Slash**, zakrpala odnos in oživila skupino, ki vse do danes ni izgubila kultnega statusa. Kot da se njihovega konca obče ni sprejelo in smo le čakali na novo rojstvo. Čakanje se bo zdaj končno obrestovalo. Prav te dni se bo zgodil ameriški glasbeni festival Coachella, na katerem bodo vendarle nastopili GNR. Ne slabotni GNR kot pred kakšnimi desetimi leti, ko je Axl Rose, otečen in majav, grgral po odru v spremstvu anonimnih glasbenikov, med katerimi je imel eden na glavi vedro za KFC-perutničke. Tokrat bodo to najbolj pristni GNR, kot si jih lahko leta 2016 privoščimo. To pomeni, da sta spet skupaj Axl Rose in Slash, ob njiju še basist **Duff McKagan**,

za preostala dva pa se še ugiba. A ključna sta vsekakor Axl in Slash, duet strašansko ekstremnih osebnosti, vsak nor na svoj način, skupaj pa dve nevarno vnetljivi materiji, ki bosta prej ali slej (ponovno) eksplodirali. Zato tudi Def Leppard, pa čeprav iskreno občudujejo glasbene stvaritve GNR, pravijo, da je ta združitev precejšnja žalost. Vse bolj se namreč dozdeva, da Axl in Slash po dveh desetletij prekinjenih stikov sploh nista zgladila antičnega spora, ampak se vse to dogaja le zato, ker na koncu milijoni dišijo veliko bolj kot stare zamere. In milijoni so vsekakor v igri. Njihov uvodni načrt namreč ni album, ampak turneja po 25 ameriških športnih stadionih. Pri tem za vsak koncert zahtevajo tri milijone dolarjev. Pomnožite in priznajte, da bi se za takšno bajno vsoto tudi vi pobotali z vsakim sovragom.

A o realni prihodnosti GNR bomo lahko začeli ugibati šele po Coachelli. Za zdaj le upamo, da po toliko letih premora ne bo že prvi koncert GNR izbruhnil v masovno nasilje, kot se je to nemalokrat dogajalo v preteklosti, deloma tudi zaradi Axlovega uživanja v provociranju občinstva. Zgodilo se je v Montrealu, v Vancouvru, v Braziliji ter tudi leta 1991 v St. Louisu, kjer je Axl pobesnel, ker ga je nekdo iz občinstva fotografiral. Vrgel se je na gledalca, mu namenil nekaj klofut in zatem končal koncert. Ker v St. Louisu ničesar ne jemljejo stoično, se je lokacija pod odrom hipno spremenila v manjše vojno območje. Kako bo Axl reagiral po mnogih letih, ko bo več deset tisoč ljudi v zraku držalo iphone, ostaja prva enigma reinkarnacije GNR.

Navkljub pomislekom je ob vrnitvi GNR na odre tudi veliko navdušenja. Vendarle je to bend, ki si je v letih, ko so na sceni dominirali Metallica, Ozzy, Aerosmith, AC/DC, Motley Crue in podobni velikani, izboril uvidevno mesto pod soncem in se v kratkem času za-

pisati v zgodovino žanra kot protistrup lakiranim pričeskam, bleščicam in kičastemu glamurju osemdesetih. GNR so metalske nianse združili z sočnostjo poprokovskega zvezdništva, zdaj pa bomo videli, ali lahko na tej zapuščini zgradijo nove spomine.

Eden od stricev iz ozadja pri reformaciji GNR je tudi **Steven Tyler** iz zasedbe Aerosmith, ki je osebno pritiskal na Axla Rosa, naj s Slashem obnovi GNR. Razlog? »Ker jih pogrešamo,« je rekel Tyler.

TINIE TEMPAH FT. ZARA LARSSON
Girls Like

Bil je čas, ko se je londonski hiphoper Tinie Tempah na ves glas pritoževal čez raperje, ki so se drznili potikati po pop sceni. Integriteta in te zadeve. A zarečenega kruha se veliko poje. Ta sočni singel je očitno Tinijeva odločitev, da še sam pomoči prste v komercialne zvoke. Če lahko mirno spi, ni problema, ker je rezultat odličen. K temu veliko prispeva tudi vokal Zare Larsson, švedske lepotice in pevke, ki jo je leta 2008 na zvezdniške noži-ce postavil lokalni talent šov.

FIFTH HARMONY FT. TY DOLLA $IGN
Work From Home

Glede na naslov bi tole lahko bila himna vseh slovenskih espejev, ampak ker o delu od doma pojejo Fifth Harmony, ženski kvintet, ki ga je formuliral glasbeni industrialec Simon Cowell, to ni pesem o resnem delu, ampak o delu, ki ga opravlja napol golo telo. Ustrezno pohujšljiv video, v katerem dekleta poplesujejo po delovišču, ob njih pa mišičnjaki upravljajo težko mehanizacijo, upa, da vas bodo vsaj bagri in dekolteji zadržali do konca dolgočasnega komada.

A DAY TO REMEMBER
Paranoia

Floridskim rokerjem s pankerskim pridihom je uspelo z žagajočim singlom *Paranoia* na YouTubu v samo dveh tednih dobiti več kot milijon ogledov. Medtem ko so fantje prej s kitarsko baladico *If It Means A Lot To You* ustrašili oboževalce, da gredo k bolj poprokerski publiki, so s tem udarnim šusom razblinili vse dvome o predanosti pristnemu metalcoru. Zvok spominja na zgodnje stvaritve skupine Rage Against The Machine.

BEBE REXHA FT. NICKI MINAJ
No Broken Hearts

Ta komad si boste vrteli v dveh zelo specifičnih situacijah. Prvič takrat, ko boste potrebovali melodično spodbudo, da zmenek z novim dekletom zapečatite s poštenim one-avljenjem. Drugič pa boste po teh bolj umirjenih r&b ritmih posegli takrat, ko boste od Nicki Minaj potrebovali čim več evfemizmov za penis, vagino in seks. Bebe Rexha, ki se že nekih šest let trudi prebiti na radar širših množic, zdaj ima našo pozornost. Pa čeprav le zaradi Nicki.

WEEZER
California Kids

Weezer, ameriški alternativni rokerji, ki so se iz nekdaj grandžerskih logov pognali v nov val rok izpovedi, so obdržali zafrkantski slog in lahkoten srferski značaj, hkrati pa se trendno razvijajo. *California Kids* takoj spomni na točno tiste Weezerje, ki smo jih spoznali davnega 1994 s hitom *Buddy Holly*. Le videospot je čudaška zmes internetnega humorja in retro skečev ter se konča z nepotrebnim meme spominkom. Zato ne glejte, samo poslušajte.

OTEP
In Cold Blood

Neizprosna osrednja glasbena scena je iz glavnih medijskih kanalov že skorajda popolnoma izpodrinila tisto, kar smo svoj čas poslušali kot nu metal, to pa so zamenjali neškodljivi, sterilni, politično korektni mehki rokerji. K sreči nu metalci kljub temu niso izgubili upanja. Kalifornijski OTEP so se za ta komad predstavili kot kalifornijski Guano Apes, z ženskim vokalom, ki na melodični metal polaga lirično izpoved, polno čustev in zanosa. Žanr torej še živi!

LUKAS GRAHAM
Drunk In The Morning

Lukas Graham ni ena oseba. No, je in ni. Lukas Graham Forchhammer je vokalist in lider benda, ki se imenuje preprosto – Lukas Graham. Ali se jim ni ljubilo iskati ustreznega imena ali pa je Lukas prevelik ego, da bi želel bend poimenovati drugače kot po sebi, a dejstvo je, da tile danski glasbeniki zelo uspešno prebijajo meje. Njihov zabavni, poskočni pop rokerski napev se posluša kot dobra volja, zapisana v notni sistem. Tako prijetno, da je odmevalo celo do ZDA. Lukas gre navzgor!

Ocene: ★★★★★ To res morate slišati! ★★★★ Uf, odlična stvar! ★★★ Zadeva si zasluži vašo pozornost. ★★ No ja, recimo ... ★ Pozabite, ni vas vredno!

Včasih je potreben samo namig

Ljubitelji alternativnih glasbenih zvokov radi pravijo, da so **DEFTONES**, kalifornijski rokerji tršega značaja, nekakšni Radioheadi v metalskem svetu. Da so si prislužili to analogijo, se imajo zahvaliti predvsem sporočilom, ki jih snujejo znotraj impozantnih kitarskih rifov in bobnečih salv, temu, da žanru navkljub dopuščajo, da se tisto najbolj ranljivo in globoko lirično pretaka. Z besedami. Metaforami. Kot pravijo sami, čustev nikoli ne izrazijo, nanje zgolj namignejo. In prav čustvene podlage imajo Deftones več kot dovolj. Že od leta 2008 ustvarjajo pesmi v senci ponesrečenega člana Chi Chenga, ki se štiri leta po težki prometni nesreči ni zbudil iz kome in je na koncu izgubil bitko za življenje, kar je v zasedbi pustilo večne brazgotine in nemalo čustev, ki so vrela na dan z izraznimi pesmimi. Toda Deftones vedno ženejo naprej. Skoraj tri desetletja udobno umeščeni v središče najtrših rok izvajalcev zdaj pot nadaljujejo z osmim studijskim albumom *Gore*. Albumom mnogih stanj, različnih odtenkov, brez opredelitev. Izkusite uvodni singel *Prayers/Triangles* in se spomnite, zakaj vedno zašilimo z ušesi, ko se oglasijo Deftones.

Sežig milijonske zbirke v znak pankerskega protesta

Britanska kraljica želi dati svoj uradni blagoslov, da leto 2016 označijo za leto panka, ker se novembra praznuje 40. obletnica debitantskega singla *Anarchy in the U.K.* kultne pankerske zasedbe **Sex Pistols**. Toda **Joseph Corre**, sin zdaj že pokojnega menedžerja zasedbe, se ne strinja. *»Mainstream si je prisvojil alternativno pank kulturo. Kar naj bi bilo gibanje za spremembe je zdaj kot jebeni muzej ali ceneni spominek.«* V protest namerava zažgati svojo celotno pankersko zbirko, vredno okoli šest milijonov evrov.

Kritika, ki si jo zaslužimo

Ko ni pevka, je Polly Jean Harvey, zdaj že skorajda 30 let **PJ HARVEY**, še veliko drugega. Občasno je igralka, zato tu in tam sedi na večerji ob Francisu Fordu Coppoli. Je kiparka, njena dela so bila razstavljena v Lamontovi galeriji v umetniškem centru Bridport. Je slikarka, kar je navdušilo tudi Woodyja Allena, zato je njene slike in risbe uporabil v svojih kratkih zgodbah. In je ekscentrik. Tega tudi nikoli ne skriva. Ji pa pride zelo prav, ko snuje glasbo, ker se zna ustvarjalnemu zagonu popolnoma predati. Celo tako zelo, na primer, da je ob pisanju svojega drugega albuma *Rid of* Me leta 1993 jedla samo krompir. Zdaj, vrsto let in po kopici albumov, PJ Harvey predstavlja deveti studijski album *The Hope Six Demolition Project*. Kar pet let po tem, ko je tresla Anglijo z nagrajenim studijskim projektom *Let England Shake*, se njen kolaž alternativne rokerske pripovedi in pankerske otožnosti spet prepleta v eksperimentalno glasbeno umetnijo, ki ne bo ravnodušno zdrsnila mimo tega vedno bolj zmedenega sveta. PJ Harvey je ostra tudi devetič. Do politike, do Anglije, do sistema, do zdravnikov, do dolarskega bankovca. Do nas. Do tega, v kar slepo verjamemo.

Ko nekaj prileti z neba

Vojna se danes dogaja drugače, kot so jo nekdaj bíli naši dedki. No, tudi že pradedki. Na eni strani tehnologija omogoča, da s pritiski na gumbe 3000 kilometrov stran od žarišča bomba prileti naravnost v naročje natančno izbranemu teroristu (no, o natančnosti in kolateralnih žrtvah bi se dalo razpravljati), na drugi strani pa se je gverilska vojna z bojišč preselila na tržnice, v nakupovalne centre, v gnezda civilizacije ter se tako pomešala z bolj ali manj nedolžnimi civilisti. Da bi kar se le da razločno razkrili, kako poteka takšna vojna, nas povabijo v bistroumno dodelano farso, ki se gleda kot kriminalna drama, **NADZOR Z NEBA (Eye in the Sky)**. Film poudari najbolj kritiziran aspekt modernih vojnih operacij – napade z brezpilotnimi letali, z droni. Ti so vrhunec današnjih vojnih operacij, kjer najvišji po činu sedi v Washingtonu in po videokonferenci pokima tistemu z nižjim činom, ki sedi v računalniškem oporišču v Las Vegasu in čez nekaj minut v Afriki ali Pakistanu fanatik dobi zračno pošiljko demokracije, pardon, razstreliva, v svojo dnevno sobo. A to je idealen scenarij. Scenarij, ki se v tej zgodbi ne zgodi.

Načelnica Katherine Powell, ki jo v eni svojih najmočnejših vlog igra vedno odlična Helen Mirren, je vodja protiteroristične operacije Egret, a ko je treba narediti odločilni korak, njeni nadrejeni – tisti, ki sprejmejo poslednjo odločitev – niso dosegljivi. Eden prekupčuje z orožjem na sejmu v Singapurju, drugi se v ohranjanju prijateljskih odnosov med državama zabava na tekmovanju v namiznem tenisu v Pekingu. Medtem je glavna tarča operacije Egret, radikalizirana Angležinja, ki se je zatekla v Nairobi, izpostavljena in kot nalašč, da jo ujamejo. Ko se zdi, da se bodo stvari premaknile naprej, nenadoma opazijo, da se v družbi tarče neznani teroristi opremljajo z razstrelivom za samomorilski napad. Operacija aretacije se tako nemudoma spremeni v operacijo uničenja. Toda napad z droni lahko ukažejo le tisti z najvišjimi čini v hierarhiji. Ti pa še vedno niso dosegljivi. Bitka s časom se začne.

Kaj se v resnici dogaja v zakulisju moderne vojne?

Napeta vojna drama v sebi skriva veliko sporočil o stanju modernega bojevanja. To, da lahko teroriste izsledijo kar s sateliti, so nas naučili že številni drugi filmi, da pa lahko ameriška vojska z robotiziranimi hroščki nevidno vstopa v notranjost hiš in kuka v zasebnost vsakogar, pa daje tej militarizirani varnosti neprijetno orwellovski občutek. Skrivanje v današnji vojni odpade. Izvohali vas bodo v še tako odmaknjeni luknji na še tako spregledanem koncu sveta.

Drugo pomembno sporočilo filma pa se nanaša na same akterje v ozadju. Na tiste, ki pritiskajo na gumbe. Radi si namreč zamišljamo, kako brezosebna je postala moderna vojna. Kako brez emocij lahko sprejemamo odločitve, ko brez pilotov bombardiramo lokacije, ki so tisoče kilometrov stran od naše blesteče civilizacije. A to menda ni realna slika. Racionalni vojskovodje, ki jih zanima le, ali je možnost, da bo ob bombardiranju neke hiše v Nairobiju nastradala tudi punčka, ki na vogalu prodaja kruh, manjša od 50 odstotkov, nadzorujejo strogi nadrejeni, ki hladnim številkam pripisujejo dodatne razmisleke. Nihče menda ne pritiska gumbov na slepo. Menda šteje vsaka posledica. Menda šteje vsako življenje. Menda nihče ne zamahne z roko ob pomisleku na diplomatsko, kaj šele humanitarno krizo. In na koncu, ko odločitev pade, vojščak v Las Vegasu, ki mora odpeljati leteči dron nad tarčo in resnično pritisniti na tipko, menda joče. Ker to nikoli ni lahko, pa četudi mislimo, da je tako, kot če bi igral videoigro. Da, zapisali smo velikokrat menda. Zato, ker je kolateralnih žrtev preveč. Natančneje, ena sama je preveč. Vsaka vojna pa sploh.

Nadzor z neba je zadnji film pokojnega igralca **Alana Rickamana**, ki se ga dobro spominjamo kot mrkega učitelja Robausa Rawsa (Severus Snape) iz *Harryja Potterja*.

LONDONSKA POLJA

R: Mathew Cullen
I: Amber Heard, Jaimie Alexander, Theo James

Mathew Cullen se je odločil, da bo po svežnju kratkih filmov le posnel svoj prvi celovečerec. In očitno je, da mu diši dvoje – britanske ulice in vse, kar je do zdaj naredil Guy Ritchie. Zato so Londonska polja, sicer idejno čisto prepričljiv triler, preveč upočasnjena adaptacija istoimenskega romana. Poleg tega so v njeje nakopičeni vsi že videni klišeji londonskega podzemlja. Kot da bi Cullen želel, da gledamo Ritchijev film na steroidih. Začetniški projekt, ki se preveč trudi, da bi bil kar se le da izčrpen, a na koncu gledamo akcijo, ki jo nekdo še komentira v naraciji. Nasičeno.

Ocena: ¥ ¥
Izvirni naslov: **London Fields**

ZLOČINSKI UM

R: Ariel Vromen
I: Ryan Reynolds, Kevin Costner, Gal Gadot

Akcijski krimič z več zvezdniškimi imeni kot marsikatera epska trilogija. Kevin Costner je zločinec, ki mu v um vstavijo spomine preminulega agenta CIA, da bi se dokopali do skritega hekerja, a na novo vsajeni spomini Costnerju razkrijejo še veliko več. Zaroto, ki bo zahtevala življenja nedolžnih. In tako imamo zmes, ki se gleda kot ljubezenski otrok med *Jasonom Bournom* in *Beguncem*. Ob Costnerju še Tommy Lee Jones, Ryan Reynolds, Gary Oldman, Michael Pitt in čudovita Gal Gadot. A zvezdam navkljub to ni film, ki vam bo spremenil življenje, je le enostavna popestritev popoldneva.

Ocena: ¥ ¥
Izvirni naslov: **Criminal**

STOTNIK AMERIKA: DRŽAVLJANSKA VOJNA

R: Anthony & Joe Russo
I: Chris Evans, Scarlett Johansson, Robert Downey Jr.

Včasih trenja pridejo od znotraj in takrat tudi dobri superheroji usekajo drug po drugem. Kot sta nas to že naučila Superman in Batman, se zdaj razkol pripeti še med Marvelovimi Maščevalci. Vprašanja, ki jih razdelijo, so logična. Kakšno je v resnici poslanstvo superherojev? Kje je njihovo mesto med ljudmi? Kje so njihove meje? Iron Man vztraja pri zmernosti, Stotnik Amerika pa trdi, da zmernost pomeni puščanje proste poti nevarnosti. Politična nestrinjanja vodijo do bitke, ki bo spremenila vse. In ja, pridruži se tudi Spiderman. Superherojska saga je skočila še eno stopničko više.

Ocena: ¥ ¥ ¥ ¥
Izvirni naslov: **Captain America: Civil War**

OREL EDDIE

R: Dexter Fletcher **I:** Taron Egerton, Hugh Jackman, Tom Costello Jr.

> Ko že ravno navijamo za skakalne orle, spoznajte Michaela Edwardsa, rekordnega skakalca, ki je leta 1988 osupnil Calgary.

Če vam uspe za trenutek preusmeriti pozornost z naših blestečih orlov, ki dominirajo na skakalnicah, se lahko v istem duhu posvetite še enemu famoznemu orlu – Michaelu Edwardsu, Eddiju, britanskemu smučarskemu skakalcu, ki je svoj nepričakovani vrhunec doživel leta 1988 na zimskih olimpijskih igrah v Calgaryju. Športnik samo po duši, rojen v telo brez vsakršnega atletskega značaja, zato vanj niso verjeli niti starši niti nacija, ampak le surov in neizprosen trener (odlični Hugh Jackman). Ko Eddie skoči, postavi rekord in pristane v sanjah. Resnična zgodba o resničnem navdihu.

Ocena: ¥ ¥ ¥ ¥ Izvirni naslov: **Eddie The Eagle**

PREHOD

R: Dejan Zečević **I:** Ken Foree, Katarina Čas, Monte Markham

Eminentni srbski režiser Dejan Zečević, ki zna snemati filme z milijonskimi dobički, je sicer zadnja leta bolj predan televizijskim vsebinam. Da na film ni pozabil, nas spomni tudi s *Prehodom*, znanstvenofantastično grozljivko, v kateri vojaški satelit strmoglavi na vzhodno Srbijo. Lokalne oblasti se združijo z ameriškimi agenti, da bi situacijo čim hitreje sanirali, a kmalu odkrijejo, da je satelit s seboj iz vesolja prinesel še nekaj tujega. In, gledano v širši perspektivi, tudi nam nekaj domačega. V filmu namreč v eni izmed vodilnih vlog nastopa tudi čisto naša seksi igralka Katarina Čas.

Ocena: ¥ ¥ ¥ Izvirni naslov: **The Rift**

TEKST GAŠPER ZUPANČIČ **FOTO** SAMO VIDIC, BALAZS GARDI, JOERG MITTER, PREDRAG VUCKOVIC/RED BULL CONTENT POOL

Spektakel v Abu Dabiju

Štirinajst briljantnih pilotov, ki v času dirk sedejo v dirkalna iz potniških, vojaških in akrobatskih letal, nekateri pa tudi iz pisarn velikih podjetij, se že 11 leto bojuje za prestižni naslov svetovnega prvaka v zračnih dirkah Red Bull Air Race.

V Abu Dabiju je Podlunšek s svojo ekipo Peter Podlunšek Racing nastopil na svoji prvi dirki v razredu master. Kljub dolgoletnim izkušnjam in briljantnem letenju se je 12. marca na progi znova znašel kot novinec. Piloti v višjem razredu namreč tekmujejo z lastnimi letali, posebej pripravljenimi za njihov način letenja, odgovornost za rezultat pa si v nasprotju z razredom challenger, kjer pilote izenači tekmovanje z istim modelom letala, delijo s strokovnjaki iz ekipe.

Slovenski pilot je v Abu Dabiju 12. marca na verjetno najbolj tehnični progi v prvenstvu zasedel 12. mesto, kar je dobra odskočna deska za naprej. Do naslednje dirke načrtuje predvsem dobro programirane treninge, s katerimi bo usvojil letalo na nizkih višinah in pri velikih obremenitvah. Uživajte v fotozgodbi, v kateri nastopajo slovenski pilot, ameriško letalo edge 540 V2, ki nosi slovensko registrsko številko, in eno najhitreje rastočih mest na svetu.

Sredi marca se je s prvo dirko v sezoni začelo svetovno prvenstvo v zračnih dirkah – letos z nekoliko spremenjenimi pravili in dvema novincema v elitnem razredu master. Lani sta se upokojila legendi tega relativno mladega športa – pilot, ki si je pred 14 leti samo dirko zamislil, ter njen trikratni svetovni prvak, ki je presedlal v komentatorsko kabino, Peter Besenyi in Paul Bohnomme – ter tako odstopila prostor pilotoma, ki sta zadnji dve leti tekmovala v pokalu challenger in ki sta z letenjem in osebnostjo pa dokazala, da sta zrela za izstrel v elito. Poleg Čeha Petra Kopfsteinu je to slovenski letalski as Peter Podlunšek.

Za te dirke je značilno nizko, hitro in natančno letenje med piloni, kjer dosegajo hitrosti do 370 kilometrov na uro in obremenitve do 10 G, zato so prava paša za oči. Vsako leto potekajo v osmih krajih – letošnje prvenstvo gostuje v sedmih državah na treh celinah: piloti bodo kot v Abu Dabiju leteli nad vodo še v Budimpešti in v Čibi, nad dirkalnimi stezami v Lausitzu, Indianapolisu in Las Vegasu ter nad travo v Ascotu in Spielbergu – tu že kmalu, 23. in 24. aprila.

Mir s tabo, Sirija

To ni članek o vojni, temveč o ljubezni. Nesmiselna krvava vojna je letošnjega marca vstopila že v šesto leto. Žal to ni prvič, kakor uči zgodovina in se žal tudi ponavlja, ker se iz nje človeštvo v vseh tisočletjih ni nič naučilo. Neskončna neumnost je človeštva!

TEKST TINA TORELLI FOTO TINA TORELLI IN PROFIMEDIA

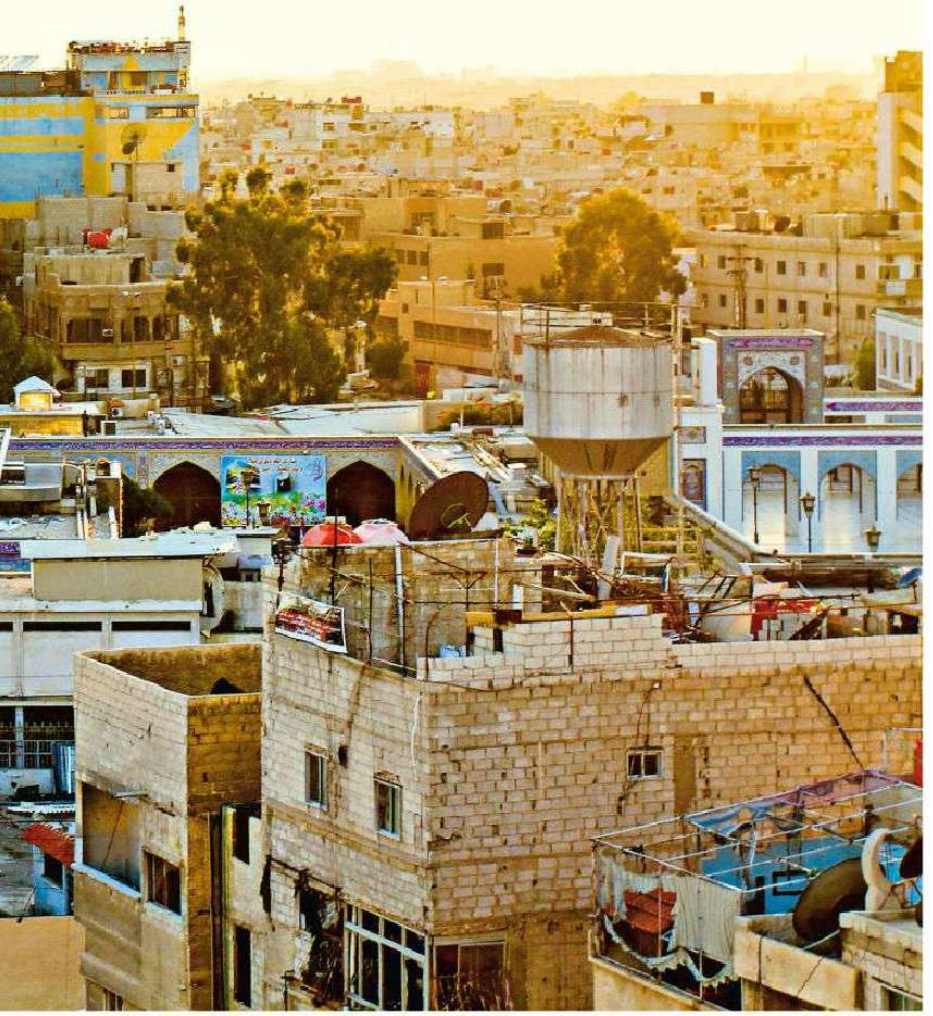

Urednikov komentar

Tina je potovala tudi po Siriji, kjer je imela prijatelje, zato sem ji pred leti naročil, naj o tej deželi napiše članek, saj se je tedaj v številnih muslimanskih državah že zgodila arabska pomlad, v Siriji pa je še vladal mir. Zavedal sem se, da bo pisala o državi, katere predsednik ni padel daleč od drevesa svojega očeta, ki ima med drugim na vesti masakre v Alepu leta 1979 in 1980 ter 1982 v Hami. V mestih, ki jih danes ni več. To je bila država, kjer je sobivalo veliko ver in narodov.

Tina je naročeno napisala, a tik pred tiskom revije je tudi v Siriji izbruhnila krvava vojna, katere posledice neposredno čutimo tudi v Sloveniji, in besedilo je obležalo v predalu ter me v njem vse do danes pozivalo, naj ga objavim. V njem se Tina ne spušča v arabske pomladi, katerih rezultat so v imenu demokracije vojaška diktatura v Egiptu, popolnoma propadla država Libija in izredno stanje v Tuniziji. Sirije tudi ni več, je le še ruševina, spominja na podobe armagedona. V Iraku je enako. S tem besedilom in tudi Tininimi fotografijami iz obdobja miru želimo spomniti, da je bila Sirija še pred dobrimi petimi leti resda v rokah samodržca, toda tam je bil vendarle mir, Damask, Homs in Alep so bili živi. Tam so živeli ljudje, ki niso imeli razloga, da bi zapustili svoje domove. Teh danes nimajo več. Nimajo ničesar več.

Vse fotografije in njim pripadajoči pripisi so iz obdobja pred vojno.

Marec 2016

Svet od nekdaj vrtita moč in denar ter neskončen pohlep po obojem, medtem ko se spoštovanja življenja, tudi skromnosti, človek očitno ne zmore naučiti – moral bi popustiti, se predati svojemu bistvu, toda to je nekaj drugega.

Kaj občuti osnovnošolski učitelj, ko prime za orožje? Kako se počuti zdravstveni tehnik, ki kar naenkrat v improviziranih, slabo opremljeni bolnišnici izvaja zahtevne operacije in zanje posoja svojo kri? Ko v akcijskih filmih Steven Seagal nasprotnike pobija kot muhe, se vedno spomnim na Bašarjevega očeta, ki je Seagala najel za svojega osebnega stražarja, da bi lahko bolj varno ustrahoval ljudi. Ko sem tik pred vojno potovala po Siriji, sem dobila zmoten občutek, da je sin mehkejši od očeta. Na oblast naj bi bil postavljen samo zato, ker se je njegov starejši brat Basil ubil v prometni nesreči. Vse, kar si je vedno želel, naj bi bil študij na medicinski fakulteti v Londonu, zato je na vojaško akademijo v Homsu odšel s težkim srcem. Tako je govoril

Mošejo Omajadov za enega cetrov svoje vere štejejo tudi kristjani.

Notranjost mošeje krasi oltar Janeza Krstnika.

moj Lonely Planet in zgodba je bila lepa. Ko je nato vame na vsakem koraku zrl v raybankah, se je bolj kot prestrašen morilec zdel modna ikona, ki bo nastopil v nadaljevanju filma *Top Gun*. Je pa v tej moriji Asad seveda le eden od vpletenih in za krvavo vojno nosi veliko, najbrž tudi največje breme krivde pogoltni Zahod, ki svojo demokracijo po svetu izvaža z bombami in ljudem, ki so poprej živeli v miru, prinaša namesto praznih obljub smrt in razdejanje. Toda to moje spodnje besedilo ni ne politična ne sociološka analiza, gre za nekaj zapisov iz popotniškega dnevnika. Odprla sem ga, ker sem se Sirije ob poplavi bolečih novic hotela spomniti takšne, kot je bila, in Sircev takšnih, kot so. Sirijo sem prepotovala maja 2010, ko si nisem predstavljala, da bo zame za vedno izgubljena. Mislim na ljudi, ki že takrat niso imeli ničesar in so mi kljub temu dali vse. Na ponosne, pokončne ljudi, ki jih ne smem pomilovati, ker tega oni ne bi hoteli. Ti ljudje niso hoteli vojne. Tudi razkošja ne. Ljudje, ki sem jih spoznala, so hoteli le mirno živeti.

Maj 2010

Videla in doživela sem že veliko arabskih dežel, a zagotovo je Sirija, ta skupek raztresenih ostankov velikih imperijev, med njimi nekaj posebnega. Nikjer nisem srečala tako umirjenih in ponosnih ljudi. Tu nisem kot v Egiptu srečala moških, ki bi ženske požirali z očmi. Srečala nisem niti enega berača. Na trgu Zlatih ribic, kjer fantje prodajajo ribice, ki bodo naselile fontane v atrijih, sem vsak dan stopila na tehtnico, ki je za arabska merila kazala katastrofalno malo, in Ahmadu plačala nekaj lir. Če bi živela v Damasku, si domače tehtnice ne bi nikoli omislila. Tehtanje v Damasku je poceni. A celo med tehtanjem me je skozi raybanke s fotografije na steni prodajalne olja za cvrtje opazoval mladi sirski predsednik, pred katerim se je v Siriji povsem nemogoče skriti.

Letalo iz Rima v Damasku pristane ob treh ponoči, ko mesto razsvetljuje zelena luč minaretov. Taksi naju s prijateljico odloži pred vrati tipične arabske hiše na suku Saraujah, v četrti tik zunaj mestnega obzidja starega Damaska: sediva v atriju, preveč lepo je, da bi šli spat, in pijeva čaj, dokler mujezin prvič ne pokliče k molitvi. Občutek, da je zrak okoli naju zelo poln, se izkaže za resnico: stoletja je bila ta četrt pravzaprav pokopališče, a v otomanskih časih je staro obzidje začelo pokati po šivih in so turški uradniki in vojaški častniki oskrunili mavzoleje ter na njih zgradili hiše – nekaj se jih je na srečo ohranilo in spremenilo namembnost: Beit al Rabie, na primer, je danes poceni hotel z atmosfero za nebo zvezdic, Beit Šami pa gosti Damaščanski zgodovinski muzej. Suk Saraujah je nedvomno dobra baza za osvajanje Damaska, Damask pa je osvajanja vajen.

Stari Damask je srednjeveški labirint ulic, slepih ulic, trgov, hamamov, karavanserajev, mošej, minaretov, tipičnih damaščanskih hiš in čudovitih vrtov, ki se, ko to najmanj pričakuješ, za prastarimi vrati nenadoma materializirajo pred tvojimi očmi. Z nekaj domišljije lahko vklopiš radijsko postajo davnih časov in glas Amra Diaba in Julie Boutros v trenutku preglasi topotanje konjskih kopit. Prvi je egipčanski, druga pa libanonska pevka, a njuna slava presega meje njunih domovin. Raziskovanje starega mesta se lahko začne, lahko pa tudi ne, pri veličastnem vhodu v suk al Hamidija, križancu med pariško galerijo in orientalskim bazarjem, kjer poltemo razsvetljujejo trgovine s poročnimi oblekami za neveste, ki se ne bojijo kiča, butiki s spodnjim perilom, ki ga na Zahodu varno pospravimo za zatemnjena stekla erotičnih trgovin, lučke slaščičarne Bekdaš, kjer strežejo mlečni sla-

Lepota Sirije je (bila) tudi barvitost.

> Mislim na ponosne, pokončne ljudi, ki jih ne smem pomilovati, ker tega oni ne bi hoteli. Ti ljudje niso hoteli vojne. Tudi razkošja ne. Ljudje, ki sem jih spoznala, so hoteli le mirno živeti.

Čičerika, sredozemska zelenjava, sezamovo olje ... Sirija!

Pogled na dvomiljonsko, še nerazdejano mesto z gore Kasjum

Ustvarjalno ozračje damaščanske kavarne

doled z zdrobljenimi pistacijami, ter trgovine s svetlečim kičem, ki bi lahko spričo preostale ponudbe lahko hitro postale lasvegaške poročne kapele. Ko iz teme pokuka dnevna

Vhod v ženski hamam je nakazovala brisača.

Tudi to je (bil) Damask – novi Damask

luč, se skozi oboke rimskega Jupitrovega templja in stojnice s korani odpre pogled na veličastno mošejo Omajadov. Mošeja je ena od najpomembnejših verskih stavb v islamskem svetu. V njej se v kuti s kapuco počutim kot v Ecovem romanu *Ime rože*. V tej bosonogi oazi sredi mesta se bo po prerokbi na dan poslednje sodbe prikazal Jezus Kristus, sem v Huseinov mavzolej romajo šiiti, oblečeni v črno, tu na preprogah v tišini posedajo popotnice in se povezujejo z nečim, kar nima imena, te pa nedvomno napolni s popolnim mirom. Prisotnost Boga v islamskem svetu nakazujejo geometrijski vzorci, arabeske, ritmično ponavljanje – ne ikone, temveč prazen prostor, ki ponazarja enost. Arabska arhitektura ustvarja prostore, v katerih odmeva Božja beseda, v katerih je korak lahek in so vse preproge leteče.

Iz mošeje vodi pot mimo čudovitega karavanseraja Kana asada Paše, ki je veliki 2500 kvadratnih metrov in največji v starem delu Damaska, proti hamamu. Ženski hamam Amunah je bil zgrajen v 12. stoletju in je bil v otomanskih časih znan kot najčistejši hamam v Damasku. Ta javna kopalnica je pribežališče, v katerem se Damaščanke sprostijo, plešejo, kadijo in na glas smejijo. Hamami so svetišča, kjer si očistiš telo, predvsem pa dušo. V njih se izvaja terorizem posebne vrste: nobene nežnosti ni v tistem drgnjenju kože, zato pa sta poosebljena nežnost umivanje z oljčnim milom iz Alepa in splakovanje z vodo iz vrčev, a v arabskem svetu je tako ali

Boljšega olivnega mila na svetu ni bilo.

Cerkev sv. Simeona iz 5. stoletja v bližini Alepa

tako vse – sočasno – ostro kot sablja in nežno kot svila. Najlepši ženski hamam v Damasku označuje samo brisača nad vrati, a ulični prodajalci, čim vdeneš pravo ulico, vedo, kam si namenjena. In čeprav znaš nekaj arabskih besed, vse ostanejo na koncu jezika. Komunikacija v teh krajih je osnovna in globoka. Moč pogleda ni nobena pravljica. Tukajšnji ljudje so vajeni branja misli z leve proti desni in obratno. Niti ne veš, kako si prišla tja, a že se obešaš na zvonec drugega sveta, kjer s sebe odvržeš vse nepotrebno: prah, utrujenost in spomine. Če si se rodila tam, na sebi morda pustiš hidžab, to pa je tudi vse. Odhod iz hamama skozi suk z mokrimi lasmi in vetrom pod tuniko, ko nosnice napolnijo vonji po sveže mleti kavi, koriandru, kadilu, milu, meti, svežem kruhu, praženih mandljih, svili in kamnu, pa je užitek, za katerega še nismo iznašli besed.

Predsednika je bilo moboče srečati na vsakem koraku.

Jezik je le odslikava kraja in njegovih energij in arabščina je čuten, surov in osvobajajoč jezik. Prepričana sem, da nam tuji glasovi, ki nastajajo globoko v grlu, zdravijo. Damask je že dolgo center, v katerega se stekajo študenti arabščine, njihova odločitev, da bodo študirali prav tu, pa ni čisto brez romantične konotacije. Vsepovsod po mestu na zidovih visijo oglasi za zasebne ure poučevanja, veliko tujcev pa arabščino študira tudi na damaščanski univerzi ali v tujih kulturnih centrih. Že prvi večer v kavarni naletim na študenta francoščine, ki me je pripravljen poučevati. Mohamed je z mano tako strog, da mi prvič v življenju niti na misel ne pride, da se ne bi učila. Berem Rdečo kapico od leve proti desni, lomim se, davim, hrkam, pokašljujem in spra-

Apamea – tukaj sta se ljubila Mark Antonij in Kleopatra.

šujem, ali bom kdaj znala reči h na štiri različne načine. Sicer pa se kot odlični učitelji izkažejo vsi ljudje, s katerimi se srečam: prodajalec zelenjave od mene zahteva kupovanje paradižnika v svojem jeziku, peku je jasno, da sem študentka in bi me pustil lačno, če se ne bi naučila prav naročiti kruha, prodajalec jajc se dela slepega, ko barantam z rokami, gospodinja hiše, v kateri živim, pa mi ne bi nikoli dala sveže brisače, če zanjo ne bi prosila v sirskem narečju. V arabščini se pletejo najlepše gazele, ker ima arabščina zelo bogato leksiko, in ima, tako kot slovenščina, dvojino. Jezik ljubezni, torej, bi rekel moj profesor, pesnik Boris A. Novak.

Damask ali Dimašk aš Šam, aš Šam ali sonce, kot mu pravijo njegovi prebivalci, je eno najstarejših mest na svetu, vsekakor pa je mesto z najdaljšo neprekinjeno poselitvijo. Obdaja ga oaza Guta, ki jo napaja reka Barada. Od Sredozemskega morja ga loči le 80 kilometrov. Dva tisoč let pred našim štetjem so ga naseljevali Amoriti, nato je prišel pod vpliv Egipčanov, dokler ga niso zavzeli Hititi. V 13. stoletju pred našim štetjem je mesto postalo središče aramejskega kraljestva, ki se je spopadalo z judovskimi kraljestvi, o čemer priča Stara zaveza. V 8. stoletju pred našim štetjem so ga zavzeli Asirci, za njimi so prišli Neobabilonci in nato Perzijci. Leta 332 je Aleksander Veliki premagal Perzijce in Damask je osvojil njegov general Parmenion. Leta 64 stoletju pred našim štetjem so prišli Rimljani. V sedmem stoletju so ga spet za kratek čas osvojili Perzijci. Posebno dinastija Omajadov je bila za razvoj mesta zelo pomembna. V 11. stoletju so prišli Turki in leta 1174 je sultan kurdskega rodu Saladin pregnal križarje. Nato je bila Sirija del otomanskega imperija, dokler ni po prvi svetovni vojni postala francoska mandatna dežela, čeprav jo je izpod Turkov osvobodil Lawrence Arabski. Leta 1946 je postala neodvisna republika, ko so jo zapustile še zadnje fran-

Crak des Chevaliers – najlepši križarski grad na svetu

coske čete. Takoj so nastale napetosti z Izraelom, zato se je Sirija leta 1958 združila z Naserjevim Egiptom v ZAR, Združeno arabsko republiko. Leta 1963 je prišlo do udara stranke Bas, leta 1970 pa se je na oblast povzpel Hafez al Asad, Bašarjev oče, in postal sirski predsednik. Na drugih volitvah leta 1985 je zmagal z neverjetnimi 99,7 odstotka glasov.

Ta čudovita dežela je imela več osvajalcev kot Marylin Monroe, pa ne nosi kratkega frfotajočega krilca. To je svet, v najširšem smislu skrit za tančico. Zato je to pravzaprav ženski svet, njegovo najgloblje bistvo je žensko, pa naj bo na ven videti še tako moški. Nisem dovolj poučena, da bi pisala o ženskem vprašanju, vem pa, da so si ženske v Siriji izborile več pravic kot ženske v drugih arabskih deželah. Zavedam pa se, da je pot kljub nekaj svetlim žarkom še zavita in temna. V časopisu Syria Today sicer berem o škandalu iz Japonske uvoženih umetnih deviških kožic, a se je

Noč v Alepu je imela svojo moč in mogočna je bila tudi trdnjava.

večina moškega poslušalstva v radijski oddaji na to temo strinjala, da sta za to, da se pred vstopom v zakon mora ženska zateči k prevari, odgovorna dva radovedna mlada človeka. Dekleta iz krščanske četrti pa se tako ali tako nosijo bolj drzno kot me, ki za popoldanski sprehod po mestu načeloma ne obujemo vrtoglavih pet. V tej četrti se tudi sicer največ zadržujejo v mestu živeči tujci in turisti. A v Damasku se je bolje kot napiti opiti z močnim čajem ali še močnejšo kavo, po možnosti v kavarni Al Nawfara, kjer ob večerih stečejo po grlu tudi besede enega zadnjih poklicnih rapsodov, po kateri srce bije pospešeno kot pri prvi zaljubljenosti, glava pa ostane čista.

In ker je zakon privlačnosti najmočnejši zakon v vesolju, naju s prijateljico na trgu Sahat Jousef al Azmeh, ko s taksistom razpravljava o uporabi ali neuporabi taksimetra za vožnjo do palestinske četrti, ustavi Khalil, upokojeni Palestinec, ki je s svojo družino prebežal v Damask, ko mu je bilo 12 let. Ponudi nama prevoz, še prej pa naredi velik ovinek na Džebel Kasjun, skalnato planoto, ki se dviga nad mestom in od koder je mogoče s pogledom zaobjeti ves Damask. V palestinski četrti nato odigrava partijo nogometa in miru z desetletniki, oblečenimi v drese vseh mogočih reprezentanc, med njimi so vsaj trije Messiji, zvečer pa se s Khalilom med klepetom o palestinski usodi sprehodiva po helenistični Ravni ulici ali Via Recta, vzdolž katere mrgoli življenje trgov Medhat Paša in Bab Šarki. V osrčju zeliščarskega trga je ena najboljših restavracij v vsej Siriji, kamor zahaja tudi predsednik Bašar al Asad. Njegovega očeta, ki je v Siriji ustvarjal lažen vtis, da skrbi za napredek, je nekoč varoval Steven Seagal, nesporni mojster aikida, zato ni čudno, da se njegovi filmi pogosto znajdejo na sporedu kinov v Damasku, Bašar, ki je v Londonu študiral oftalmologijo in so ga zaradi bratove smrti na hitro poslali na vojaško akademijo v Homs, pa tja zahaja v varnem spremstvu svoje soproge. Vsaj tako so mi povedali. Na suk Saraujah se s prijateljico vrneva s culo mandljevih konfetov, ker v Siriji moški ženskam

> A v Damasku se je bolje kot napiti opiti z močnim čajem ali še močnejšo kavo, po kateri srce bije pospešeno kot pri prvi zaljubljenosti, glava pa ostane čista.

radi kupujejo slaščice. Če bi tu ostala dlje časa, bi Ahmadova tehtnica zagotovo pokazala malo več. S Khalilom bi se gotovo še družili, če se nama ne bi mudilo v Alep, mesto, ki te vase posrka še bolj kot Damask. Bolj porozno je in bolj zračno, v njem je atmosfera pristaniških mest. To je črna luknja lepote in mrgolečega življenja. Starejše ženske še vedno skrivoma gledajo skozi lesene mreže oken in galerij, obrnjenih na ulico. Mesto je pisano in glasno, vonj pa: to je nekaj tako dobrega, da najraje ne bi šla več nikoli domov.

Sirija je bila radodarna z mano. Ko sem se sredi noči vračala v Rim, me je na letališču policist s širokim nasmehom vprašal: »Miss or madame?« »Miss,« sem zaspano odgovorila. »Upam, da boste, ko se naslednjič vidiva, že madame.« Jasno, po njegovih merilih bi bilo res žalostno, če bi življenje preživela kot miss. Kot vse resnične stvari sem Sirijo doživela predvsem s telesom. Že vožnja po ulicah Damaska ali Alepa zahteva preveliko koncentracijo, da bi jo možgani zmogli. Zdi se, da se je treba prepustiti višji sili. Ni pravil, ni hudih besed ali grdih gest. Bila bi jeza, ogorčenost in verjetno prezir, če bi prekršila višja pravila. S cestnimi pa ni tako. Vožnje od Damaska do Alepa tako nisem samo preživela, ampak doživela. Izogibala sem se cestnim luknjam, čakala ovce, da v prvi prestavi prečkajo asfalt, molila, da bi me avto, ki je imel na števcu pot okrog sveta, pripeljal do naslednje črpalke, na križarskem gradu Crac des Chevaliers na setu filma Kleopatra zrla v oči faraonu, ker je Sirija znana po telenovelah, v Mrtvih mestih prevedrila nevihto v konjskem hlevu, v Latakiji kadila šišo na plaži v improviziranem baru, v Alepu skupaj z iraškimi begunci spala v žalostnem rožnatem hotelu brez ključavnic, v Apamei pila kokakolo s pastirjem in gledala zaiti isto sonce kot Mark Antonij in Kleopatra, a to je že druga zgodba. Ko si zares na poti, veš, da je ves smisel bivanja v plutju z življenjem, v zaupanju, spoštovanju in sprejemanju. Ko bomo to zares dosegli, bo ves svet kot preslikava popoldneva v hamamu. Ne bo nas več strah. Mir s tabo, Sirija. Zdi se, da se bo svet, kot smo ga poznali, končal tam, kjer se je začel.

Po partiji nogometa v palestinski četrti

PEKLENSKA DAYTONA

TEKST **DAVID STROPNIK** FOTO **BOR DOBRIN, GAŠPER PODBREGAR, DAVID STROPNIK**

Na ovalu brez izletnih con v ovinku drvijo s hitrostjo več kot 300 kilometrov na uro. Gre za največji motoristični zbor, ki ga mnogi vidijo kot največjo razstavo kroma in silikona na javnih površinah. To so tudi najbolj razvpite študentske počitnice, zalite s pivom in zelenimi karibskimi valovi.

MOFFIT MOTORS
CUSTOMS • PARTS • APPAREL
MOFFIT MOTORS
WALTER DYER'S LEATHER
MAIN SUITE
514

MOŠKA NEBESA IN ZAHODNI RAZVRAT

Da, pomlad na Floridi je nekaj posebnega. Ne le zato, ker je tu že pravo poletje, medtem ko se večina severne poloble še otepa zime. A pustimo za hip zagorela telesa na belem pesku Miami South Beacha in le v silikon oblečene točajke daytonskega Main streeta ter pojdimo po vrsti. Dirka 200 milj Daytone je sinonim za motociklistično drznost in hitrost, Daytona Beach pa mestece, ki velja za rojstni kraj hitrostnih rekordov. Na peščeni plaži so tukaj že v tridesetih letih prejšnjega stoletja drveli s hitrostjo prek 400 kilometrov na uro. Na sodobnem dirkališču celo za ameriške razmere skrajen štirikilometrski oval z zavoji, ki imajo več kot 30-stopinjski naklon, omogoča povprečno hitrost do 350 kilometrov na uro. To, kar se tukaj dogaja z motocikli, zato sodi bolj v znanstvenofantastične kot v dirkaške anale. To je dirka s 75-letno zgodovino, na kateri so zmagovale legende, kot so Kevin Schwantz, Wayne Rainey in Giacomo Agostini.

Bizarnosti občutkov na tej najhitrejši in z dolžino 320 kilometrov tudi najdaljši individualni dirki na svetu, edini, kjer hitrost v ovinku presega 300 kilometrov na uro, je več. Eden je ta, da dirkač na ovalu ne vidi obzorja, ampak le asfalt! »Še bolj nenavaden je občutek, ko te centrifugalna sila ne trga iz ovinka, ampak te s trikratno zemeljsko težnostjo tlači v motor oziroma pritiska na tla,« pove Boštjan Skubic, ki tukaj dirka že več kot desetletje. In potem je tukaj seveda še preizkušnja duha, ko namesto praznine izletne cone meter od dirkača s hitrostjo 80 metrov na sekundo drvi betonski zid. Zid, ki daytonsko ovalno dirkališče s 400 tisoč sedeži spreminja v amfiteater hitrosti, bolje rečeno, v oazo športnih japonskih motociklov. In to sredi mesta, kjer kraljujejo do poltonski čoperji ameriške izdelave, ki v četrtmilijonskem številu preplavijo ulice Daytone. Oaza sredi sveta, kjer šteje vse drugo kot hitrost.

Motocikli na bike weeku, kot Američani imenujejo največji zbor navdušencev nad dvovaljnimi vibracijami, so povsem predelani. Do obeh skrajnosti! Ali so okleščeni vsega, kar niso kolesa, pogonski agregat in krmilo, ali prav nasprotno, ovešeni so z vsem, kar si je sploh mogoče in nemogoče zamisliti na motociklu. V pretiravanju gredo vse do tričetrttonskih osemvaljnikov med nogami in upokojenk v fluorescenčnih tangicah za hrbtom. Superšportni motocikli, namenjeni

Potegnimo črto in poglejmo, ali je kak skupni imenovalec vsemu temu ... Kaj imajo skupnega bencinska zasvojenost s hitrostjo, razkazovanje kroma in silikona ter razvratne zabave na zeleno beli plaži? Užitek. Zabavo fantazijskega sveta, ki zadovoljuje vse okuse. Ta sicer Ameriko stane veliko denarja, a številni so tukaj prepričani, da če lahko plačaš za užitek, je to vedno poceni. Razvrat, vam rečem.

vožnji, seveda niso primerni za takšno razkazovanje. »Čoper vozim, ker na športnem motociklu ni mogoče nasloniti glave v oprsje sopotnice,« modruje ostareli bradati bajker, ki je prevozil več asfalta in potetoviral več kože, kot je je večina videla v življenju.

Zdi se, da je v tem svetu vprašanje, ali jim je pomembnejši motocikel ali ženske, žaljivo.

kjer se po ulicah in trgovinah sprehajajo punce v bikinkah, in verjetno je tukaj edina ameriška plaža, kjer je mogoče videti alkohol in gola oprsja. Razvrat, vam rečem.

To mesto, ki nikoli ne spi, je sinonim za lagodno nestresno življenje. In kdor se prvič znajde v njem sredi pomladanskih počitnic, zares dobi občutek, da tukaj nihče ne dela.

»Čoper vozim, ker na športnem motociklu ni mogoče nasloniti glave v oprsje sopotnice,« modruje ostareli bradati bajker.

Medtem ko srkajo viski iz oprsja napol nagih natakaric, so si vsi enotni: »Seveda je na prvem mestu motocikel, a le kot sredstvo, kako priti do žensk. Kaj je zdaj pomembnejše?«

Nekaj sto milj južneje so prizori povsem drugačni, a z isto osnovno filozofijo. Pesek je bolj bel, valovi so bolj zeleni in namesto motociklov kraljujejo brezstrešni športni avtomobili iz sanjskega cenovnega razreda. Miami South Beach je sinonim za mnoge stvari. Verjetno je to edino mesto,

In da tudi on ne bi smel. Dopustovanje se na obrobju Karibov ne začne z vprašanjem, kaj početi, temveč česa ne početi, in se ne konča z vprašanjem, kaj si videl, temveč kaj si doživel. South Beach, če odštejemo nekdanjo Versacejevo vilo, nima znamenitosti razen kopice lokalov, kot so Nikki's beach, Clevelander in Madonna .... Po drugi strani je vsak parkiran avto, vsak kos peska in konec koncev skoraj vsaka 'springbreakarca' neke vrste znamenitost.

Treba pa je vendar priznati, da imajo tu ob morju vile skoraj vsi, ki si jih lahko privoščijo, skupaj z nekaj slovenskimi košarkarji. Tukaj Porsche gradi stolpnico, v kateri se bo ne glede na nadstropje mogoče v stanovanje pripeljati z avtomobilom, in tukaj so ogromne 30-palčne gume pod standardom 'običajnih' SUV-ov. Moška nebesa? Gotovo. Poleg tega velja Miami tudi za eno od svetovnih prestolnic gejev. Marca pa je tu vse v znamenju še nečesa drugega. Tudi študentskega razvrata. Vonj kubanskih cigar zamenja vonj po marihuani, bele plaže se spremenijo v smetišča in na ulicah nenadoma ni več le karoserijskih presežnikov, ampak tudi 'budget' ren-a-carji. Temnopolte prostitutke pa so že tako postale žalostni standard večine obalnih mest. Tudi to je Amerika.

Omamna balerina

FOTO **LUIZ CRISPINO**

Pri treh letih je prvič obula baletne copatke in baletnega droga se omamno lepa Aline ni naveličala vse do danes. Za Playboy je oblekla svoja vsakodnevna oblačila in zaplesala ples svojega življenja.

Osemindvajsetletna Aline, žena brazilskega rokoborca in poslovneža Rodriga Riscada, je za Playboy pozirala v stari hiši v São Paulu, kjer je uživala v lastni verziji filma Flashdance in v odkrivanju novih občutkov. »Playboy me je postavil na zanimivo preizkušnjo, v kateri sem bolje spoznala samo sebe. Nad rezultatom sem prijetno presenečena – uspelo nam je narediti nekaj zelo drugačnega,« je o izkušnji povedala lepa Brazilka, ki je domovino pred Playboyem dobro ogrela že s plesom in z glavno vlogo v TV-reklami za pivo. Moški so bili seveda navdušeni, saj je reklama vsebovala praktično vse, za kar je v življenju vredno živeti: lepo žensko, sonce, morje in mrzlo pivo. Le komu se ob pogledu na Alinine vroče obline ne bi prileglo nekaj osvežilnega?

TEKST **DANAJA LORENČIČ**
FOTO **ARHIV PLANET TV**

Jure Godler

»Nočem izgubiti želje po tem, da bi se gonil«

Sproščen pogovor z voditeljem, ki vsak teden spravlja Slovence v smeh. O tem, zakaj ima sanjsko službo, kaj je Slovencem smešno in kako je odkril Mozarta, alkohol in suši.

Polovičarstvo ga ni nikoli zanimalo. Do konca osnovne šole je prebral kompletnega Shakespearja in se tako zelo navdušil nad Mozartovimi operami, da jih je doslej zložil 11. Komponirati je začel že pri osmih letih in pozneje je bil med 40 kandidati sprejet na Glasbeno akademijo Mozarteum v Salzburgu, kjer je študiral kompozicijo. Skomponiral je okoli 380 del – opere, simfonije, sonate in koncerte. Najbrž bi bil njegov skladateljski opus precej obširnejši, če ga ne bi leta 2003 Sašo Hribar povabil v ekipo Radia Ga-Ga, kjer je delal zastonj. No, ne povsem zastonj. Poplačan je bil z znanjem, ki ga zdaj unovčuje v oddaji Ta teden z *Juretom Godlerjem*. Snemajo in predvajajo jo vsak četrtek na Planet TV in zaradi nje nima več časa za konjičke, kajti 31-letni voditelj in pisec oddaje mora vsak teden nabrati dovolj materiala, da duhovito nastavi ogledalo slovenski družbi.

PB: Smučarski skoki, biatlon, smuk ...
TČ: Neee! [smeh] Jadranje!
PB: Je četrtek za vas to, kar je ponedeljek za večino ljudi?
JG: Srede so najbolj naporne. Prvič v življenju čutim pritisk, da moram vsak dan dati od sebe nekaj, kar je sveže in smešno. To mi vzame veliko časa. Velikokrat se v sredo še kaj zgodi, kar je treba vključiti v oddajo.
PB: Koliko vas sodeluje pri nastajanju oddaje?
JG: Trenutno smo štirje pisci, imamo pa še urednika, ki vse pregleda in doda kakšno idejo. Če kdo kaj dobrega napiše za nas, uporabimo tudi to. Je pa res, da iščemo komični zorni, tega pa ni vedno mogoče doseči.
PB: Do solz ste me nasmejali s prispevkom Trpljenje mladega Wernerja, kjer ste si privoščili pevca slovenske zabavne glasbe.
JG: Takšnega odziva nismo doživeli še po nobeni oddaji. Norčevali smo se že iz desnih in iz levih, privoščili smo si protestnike, aktiviste, ampak nikoli ni bilo tako očitnega napada name kot po oddaji z Wernerjem. Od njegove oboževalke smo prejeli grozilna pisma. In to pri njem, ne pri kakšnem politiku, kot bi pričakovali, ker smo si nekatere res privoščili. Slovenci očitno potegnemo črto pri Wernerju. Gnev se torej skriva v turbo segmentu naroda.
PB: Mogoče zato, ker ljudje iščejo junake med pevci zabavne glasbe, ne med politiki.

> Slakonjev spot se mi vsebinsko zdi izredno šibak. Za produkcijo pa bi mu dal najmanj emija. Spot namreč Putina sploh ne napade, temveč je simpatičen tematsko.

JG: Da, in se nanje navežejo. Nisem psiholog, ne poznam dovolj teh stvari, me pa zelo zanimajo. Ne vem, zakaj mi niso privrženci kakšnega politika napisali na Facebook: »Mi bomo tvoja najhujša nočna mora.« To bi prej pričakoval.
PB: Ste zaradi kakšnega odziva potrebovali pomoč odvetnika?
JG: Takšni odzivi prihajajo, vendar ne od javnih oseb. Enkrat smo, recimo, neki ženski na seji parlamenta rekli poslanka, pa to ni bila. In enkrat neki sodnici ni bilo všeč, ker smo ocenili, da je polpismena,

čeprav je bila popolnoma nepismena, in jo je to užalilo.

PB: Vas niso zaradi šale na račun Romov prijavili celo varuhinji človekovih pravic?

JG: Takrat je našo oddajo odkrila desnica in so se spravili name. Na Twitterju je bilo nekaj dni po tisti oddaji ogromno sporočil, sčasoma pa se je zadeva umirila.

PB: Na račun zgodbe o mariborskem ravnatelju, ki se je tragično končala, je bilo leta 2014 sprva izrečenih veliko šal in nekateri so jih kasneje obžalovali. Obžalujete kakšno šalo?

JG: V prvi oddaji smo se lotili prav tega primera, vendar smo obsodili tiste, ki so iz tega naredili senzacijo. Nastavili smo zrcalo medijem in s prispevkom sporočili, da se tovrstnih stvari ne bomo šli. Vprašali smo se namreč, v kakšnih časih živimo, da lahko takšna stvar povzroči tragedijo. Da pa odgovorim na vprašanje, ali kaj obžalujem: v treznem stanju ne.

PB: Torej ste poskusili alkohol? Do pred dobrimi desetimi leti menda niste spili niti kapljice.

JG: Od leta 2013 sem imel izobraževanje na tem področju. Neka dekleta so me prepričala, da sem poskusil vino, in danes drugače gledam na te stvari. V treznem stanju resnično ne obžalujem ničesar. A če bi mi kdo rekel, da sem koga užalil in se tega nisem zavedal, potem mi ne bi bilo vseeno. Pri svojem delu pa ne obžalujem ničesar, ker je vse skrbno pripravljeno.

PB: Toda vi ste tisti, ki napisano posreduje gledalcem. Berete komentarje pod svojimi objavami in posnetki?

JG: Ne, komentarje sem nehal brati leta 2007, ker sem odkril, da niso kritično relevantni. Takrat sem pisal blog in sem pod svojo objavo videl 30 komentarjev, ki so se glasili: »Kreten, idiot, a zdaj boš pa še ti pisal?«

PB: Vas je to prizadelo?

JG: Prizadelo me ni, spravilo pa me je v slabo voljo.

PB: Ste dobili trdo kožo?

JG: Zelo imam filtrirano, kaj pride do mene in kaj ne. Ko sem pisal blog, sem vprašal urednike, ali lahko izklopim komentarje. Odgovor je bil, da ne, ker to vpliva na branost. Potem sem se vprašal, kako lahko ukrepam. Tako, da jih ne berem. Nehal sem jih brati in jih še vedno ne berem, ker vem, da me bo to spravilo v slabo voljo. Tega pa si ne dovolim. Odkril sem, da gre vedno za isto število ljudi, ki komentirajo. Zmeraj je deset ljudi, ki bodo izrazili svoj gnev. In ko ne bereš njihovih komentarjev, se ne pojavljajo novi. Ob ponedeljkih, ko pridem na televizijo, vprašam sodelavce, ki spremljajo te zadeve, ali je kaj takšnega, kar zahteva mojo pozornost. In če rečejo, da ne, potem je vse v redu. Včasih se kaj zgodi, na kar se moramo odzvati,

sicer pa ni vredno. To je necenzurirana džungla, kjer ima vsak možnost izraziti svoje mnenje. Kar se tiče kritik v časopisu, kjer je avtor podpisan z imenom in priimkom, to je pa druga stvar. To preberem.

PB: V eni izmed kritik so zapisali, da je vaša oddaja luč na koncu tunela, ker nam ob gledanju ni treba izklopiti vseh možganskih celic, da bi se nam stvari zdele smešne. Koliko vam pomenijo pohvale?

JG: Lepo je slišati pohvalo. Vsak, ki nastopa, je je vesel. To najbolje pokažejo oddaje, v katerih iščejo talente, saj oči kandidatov prosijo, naj jih kdo pohvali. Če dobiš pohvalo, še ne pomeni, da boš zaspal na lovorikah.

PB: Je recept za uspešno šalo to, da nasmeji tudi vas?

JG: Delamo tako, da vsi sodelujoči preberemo zadevo, in če se vsi zasmejimo, potem gre to v oddajo. Toda to ne pomeni, da bo tudi ljudem všeč naša radikalnost, kajti ljudje vedno ne marajo radikalnosti. Zanimivo je, da smo prvih nekaj oddaj delali zelo analitično, po vzoru Johna Oliverja, in smo opazili, da ni bilo dobrega odziva. Segmenti gledanosti so šli navzdol, na Youtubu pa so imele največ ogledov.

PB: Na Youtubu najbrž veljajo posebna pravila. Izjemen uspeh je doživel spot, v katerem Klemen Slakonja imitira ruskega predsednika Vladimirja Putina. Kako pojasnjujete njegov uspeh?

JG: Nehvaležno vprašanje. Slakonjev spot se mi vsebinsko mi zdi izredno šibak. Za produkcijo pa bi mu dal najmanj emija. Spot namreč Putina sploh ne napade, temveč je simpatičen tematsko, saj pravi: »Imam plin, pazite se me. Lahko naredim, karkoli hočem.« Kaj je tukaj satiričnega? Jaz tega ne zaznam. A je dovolj, da se nekoga imitira?

PB: Tudi vi ste začeli z imitacijo, med drugim ste imitirali Mr. Beana, Mozarta, Busha, Merklovo.

JG: Mr. Bean mi je bil izjemno ljub, ker je bil prvi, ki sem ga imitiral. Občudoval sem ga, ker je bil moderna verzija Charlieja Chaplina. Nema komedija me je zelo zanimala. Najbrž zato, ker je v njej glasbeni element zelo poudarjen.

PB: Nekje sem prebrala, da so vas zanimale predvsem opere.

JG: Sem oboževalec Mozarta. On je rekel, da če bi lahko, bi pisal samo opere. Njegove opere so me povsem navdušile. In ko otroka nekdo z nečim navduši, ga je težko ustaviti.

PB: Kdo vas je navdušil za njegovo glasbo?

JG: Menim, da je šlo za naključje. Z babico sva gledala novoletni koncert dunajskih filharmonikov in sem želel doma to poslušati, pa sem šel v knjižnico, kjer niso imeli Straussa, Mozarta pa. Vprašal sem: »Kdo pa je to? Avstrijec, pravite? No, potem bo v redu.« Nesel sem kaseto domov in jo poslušal.

PB: Je bila morda to kaseta z *Malo nočno glasbo*?

JG: Ja, in violinski koncert je bil zraven. Oranžna kaseta je bila. Podobno, kot je prikazano v filmu *Amadeus*, imam zmožnost, da prepoznam genialnost. In čisto nič drugega. Takrat sem preštudiral vse opere, in ko sem prebral prevode, ker italijansko ne znam, sem videl, kako je vse to perfektno narejeno. To mi je tako zelo izruvalo temelje iz glave, da sem želel stvar do konca naštudirati in poslušati. Perfekcija na toliko nivojih! Nesramno se mi zdi od Mozarta, da je ustvarjal na takšnem nivoju.

PB: Pravite, da prepoznate genialnost. Jo tudi v sebi?

JG: Jaz samo delam, pa bomo videli, kaj bo to prineslo. Spoznal sem, da samo to lahko obrodi sadove. Kadarkoli sem se začel ozirati nazaj, je bilo to neproduktivno.

Podobno, kot je prikazano v filmu *Amadeus*, imam zmožnost, da prepoznam genialnost. In čisto nič drugega.

PB: Včasih se med oddajo nasmejite svojim šalam. Se vam je kdaj zgodilo, da smeha niste mogli obvladovati?
JG: Enkrat se je neka gospa med občinstvom začela smejati, ko se je na ekranu pojavila slika slovenskega premierja na povodcu. Smejala se je tako močno, da sem se začel smejati še jaz in smo morali ustaviti snemanje.
PB: Preden ste se pojavili na komercialni televiziji, ste deset let delali na nacionalni. Zakaj ste odšli?
JG: Po izteku *Poldnevnika* urednik Bojan Krajnc ni vedel, ali se bo še našlo delo zame. Hudič je, ko ne veš, ali boš imel od septembra honorar, zato sem šel na sestanek k Mariu Galuniču. Po desetih letih dela na televiziji me je vprašal, v čem se vidim. Kot da sem prišel na prvi razgovor za službo. Rekel sem mu, da najbrž ve, kaj znam. Pojasnil sem mu, da sem pisal, vodil, imitiral, in me je vprašal, ali bi bil še Milka. Oprostite, ampak po desetih letih dela na televiziji nisem več želel nositi ženske obleke in lasulje, ker sem videl, kako hitro se stvari razvrednotijo, če jih predolgo vlečeš. Peter Sellers je to vedel za lik detektiva Clouseauja in Rowan Atkinson za Mr. Beana. Ko lik naredi svoje, ga pusti. Mogoče se še kdaj vrne. Nisem želel biti spet Milka vsak teden. Osnovni problem pri nas je, da ni kulture pisanja televizije. V drugih državah je televizijski pisec poklic.
PB: Stephen Colbert najbrž to dobro ve, saj mu pri oddaji pomaga kar 17 piscev.
JG: Pa šest raziskovalnih novinarjev. Pri nas pa ni bilo nikdar kulture pisanja in Gorazdu Slaku sem resnično hvaležen, da sem lahko izbral ekipo ljudi, na katere se lahko zanesem. On razume, da je pomembno investirati v pisce.
PB: Imate zdaj več svobode pri ustvarjanju oddaje, kot ste je imeli nekoč?
JG: Na nacionalni televiziji sem delal odlomke oddaj. Na začetku je pri oddaji HRI-BAR Bojan Krajnc pisal vse scenarije, jaz sem bil interpret. Pri zadnji oddaji na RTV pa sem pisal in snemal svoje skeče. Zdaj je povsem drugače, kar je zanimivo, glede na to, da nisem bil nikdar politično aktiven. Iz Radia Ga-Ga sem odšel zaradi politike.
PB: Ne zaradi prenizkega honorarja?
JG: Ne, odšel sem takrat, ko so začeli dobivati honorarje. Seveda je lepo dobiti honorar, ampak sodelovati v tako legendarni oddaji je velika stvar. Danes ljudje nimajo več tega spoštovanja. Danes ima vsak, ki bi rad nekaj delal v tej panogi, občutek, da lahko to počne, in takoj pričakuje plačilo. Ni več hvaležnosti, da lahko delaš v instituciji, ki ima neko zgodovino in dosežke. Mi smo na radiu z veseljem delali. Hribar je bil tisti, ki je rekel, da je grozno, ker delamo zastonj. Mi se s tem nismo obremenjevali. Nam je veliko pomenilo, da smo lahko delali z njim.

> Danes ljudje nimajo več tega spoštovanja. Danes ima vsak, ki bi rad nekaj delal v tej panogi, občutek, da lahko to počne, in takoj pričakuje plačilo.

PB: Je bil Hribar vaš mentor?
JG: On in Jonas. Pri vsaki stvari sem imel nekoga, po komer sem se zgledoval. To ima človek prirojeno, da se na nekoga naveže. Vendar se je treba tega čim prej znebiti, da lahko zadihaš po svoje.
PB: Gledate vsako svojo oddajo?
JG: Po vsakem snemanju skupaj s programskim direktorjem pogledamo oddajo in analiziramo, kaj je v redu in kaj ne.
PB: Opazite dobre stvari ali le tisto, kar bi bilo treba izboljšati?
JG: Vedno gledam kritično, ker ko bom enkrat zadovoljen, bom vedel, da letvica ni dovolj visoko postavljena. To pa ni dobro. Nočem izgubiti driva za naslednjo oddajo. Kako se reče drive po slovensko?
PB: Gon bi bil najbrž ustrezen izraz.
JG: Gon. Čudovito. Torej nočem izgubiti želje po tem, da bi se gonil. Vsak teden se po oddaji vprašam: »Kako lahko naredimo to bolje?« Tega nočem nikdar izgubiti.
PB: Drži, da niste pristaš improvizacije?
JG: Res je. Včasih kdo misli, da sem kakšno stvar dobro improviziral. Niti ene stvari še nisem improviziral v oddaji. Vse je napisano.
PB: V to, da nekaj izpade smešno in spontano, je gotovo treba vložiti veliko truda in priprav.
JG: Vsekakor, zato pa imamo toliko stand-up komikov danes in ljudi, ki delajo stvari, v katerih niso nič posebnega in nimajo pojma o njih. Ko človek gleda Georgea Carlina, si misli, glej, to je en stric iz gostilne, ki so mu dali mikrofon v roke za pet minut. Ne! To je stric, ki 50 let nastopa vsak večer tri ure in daje vtis, da nastopati ni težko. Ne more vsak nastopati. V tem je problem. Ko sem delal parodije, sem se zelo namučil, da sem naredil parodijo Mozartovega komada, in sem občudoval, kar sem naredil, ker se mi ni velikokrat posrečilo. Mogoče dvakrat. Ko sem zadevo objavil, običajno ni bilo veliko ogledov. Le parodija pesmi Gangham style, ki sva jo naredila s Tilnom, je imela več kot milijon ogledov. Takrat sem opazil, da v današnjih časih ljudje izjemno cenijo svoj čas na Youtubu. Ko kliknejo, hočejo imeti maksimalno zabavo. To najbrž pojasnjuje Slakonjev uspeh s Putinom, ker njegov spot nudi maksimalno zabavo. Kljub temu da mi spot vsebinsko ni všeč, sem ga gledal vsaj 11-krat in občudoval, kako dobro je zmontiran. To je vrhunska produkcija. Občudovanja vredno in pohvalno. Pa tudi Klemna občudujem, da ne bo pomote. On je zame najboljši slovenski šovman, kar se petja in plesa tiče.
PB: Je težko vsak teden zbrati dovolj materiala, da ljudi nasmejite?
JG: To, da ljudi nasmejimo, ni odvisno od tega, ali je veliko materiala. Lahko je poletje, ko se ne dogaja veliko, pa bomo še zmeraj napisali oddajo. Je pa res, da to zahteva ogromno truda. Težava je v tem, da ni veliko stvari na izbiro, ker se nekatere teme predolgo vlečejo in ne moremo narediti drugega kot update. Svojo držo enkrat povemo in je ne ponavljamo.
PB: Je bolj pomembno izraziti svojo držo ali nasmejati gledalce?
JG: Nasmejati. To je naš osnovni cilj.
PB: Kaj Slovence nasmeji?
JG: Nasmeji jih, kadar se lotiš človeka z imenom in priimkom. Slovencem je všeč, da se jasno pove, kdo je baraba. To ljudje hočejo.
PB: Je to tudi najbolj gledano?
JG: Ja, to je posledično tudi najbolj gledano. Ni pa gledano tisto, kar ni slovensko. Ko smo imeli nekaj povsem ameriškega, smo opazili, da gledalcev to sploh ne zanima.
PB: Torej se Slovenci znamo smejati na svoj račun?
JG: Na račun naših ljudi.
PB: Kar najbrž dokazuje tudi visoka gledanost oddaje Na žaru.
JG: Ja, ampak oddaja bi morala upravičiti svoje ime, ker temu jaz pravim Na hvalospevu. V tujini je smisel te oddaje, da so ljudje zgroženi, šokirani, ne pa, da se nasmejijo. Sem radikalen človek, rad imam ostre stvari, zato je to zame preveč mlačno. Najbrž pa termin ob 20. uri zahteva svoje in morajo upoštevati strukturo gledalcev, med katerimi so tudi družine.
PB: Vas žaljenje ne moti?
JG: Ne, to mi je zelo všeč. Lani smo gostili predsednika države in smo si ga privoščili. Zavrteli smo kolaž njegovih spodrsljajev, potem pa smo snemali njega, kako to gleda. Na začetku je bil nasmejan, potem ga je začelo jeziti.
PB: Je kaj komentiral?

JG: Nič ni rekel. On je vedno vljuden.
PB: Je kateri od politikov zavrnil povabilo v oddajo?
JG: Ne, saj jih nisem niti povabil, ker se ne čutim dovolj kompetentnega, da bi se pogovarjal z njimi.
PB: Pogosto vas primerjajo z Johnom Oliverjem. Vam je to všeč ali vas moti?
JG: Moti me, ker sem Oliverja gledal polovico prve sezone in nič več kot to. Mogoče koga spominjam nanj, ker imam podobna očala kot on, ampak ta očala so narejena posebej zame. Takšna je imel Peter Sellers v filmu *Casino Royale*, zato sem ponosen na njih. Ne vem, zakaj me sicer primerjajo z njim. Enkrat so me celo vprašali, ali me je strah, da me bo Oliver tožil. To je tako, kot da bi bilo Edija Pucerja strah, da ga bo Slavko Bobovnik tožil, ker mu je ukradel format branja novic.
PB: Ali gledate satirične oddaje tujih voditeljev?
JG: Nehal sem jih gledati. Včasih mi kreativni producent pokaže, kaj je kdo naredil, in začnem gledati, potem pa mi je žal, da sem to videl. Ko postaviš letvico sebi, je to najhuje. Ko pa enkrat gledaš tujega voditelja, ki mu pomaga več ljudi, je to frustrirajoče. Ni primerljivo.
PB: Bi lahko to, kar počnete zdaj, delali do upokojitve?
JG: Z veseljem. To mi izjemno ustreza, ker je dostojanstveno in sem v obleki. Ni mi treba nositi ženske obleke, lasulje, umetnih ušes.
PB: Obleko bi lahko nosili tudi, če bi počeli to, za kar ste izobraženi. Še komponirate?
JG: Nikoli nisem nehal, le časa imam zdaj manj.

> Ko sem bil mlajši, sem mislil, da potrebuješ šolo, če se želiš z nečim ukvarjati. Kasneje sem ugotovil, da to ni potrebno.

PB: Ste želeli postati skladatelj?
JG: Glasba me je zelo zanimala. Ko sem bil mlajši, sem mislil, da potrebuješ šolo, če se želiš z nečim ukvarjati. Kasneje sem ugotovil, da to ni potrebno. Če te nekaj zanima, lahko to naštudiraš brez pomoči profesorja.
PB: To ste dokazali že zelo hitro, saj ste se sami pri šestih letih naučili angleško. Kako vam je to uspelo?
JG: Ne vem. Najbrž se mi je moralo nekaj uliti v glavo. Tudi notni zapis sem se sam naučil, ker me je to zanimalo. Če me nekaj zanima, ne bom šel v knjigarno po zbirko najboljših del nekega avtorja, ampak bom kupil vse, kar lahko, in bom prebral vse po vrsti.
PB: Ste se tako lotili branja Shakespearjevih del?
JG: Shakespearja niti ne. Tako sem se lotil Becketta in Joycea.
PB: Menda ste napisali priročnik za tolmačenje Joycea.
JG: Pravzaprav je nastala disertacija, vendar ni šlo za Joycea na splošno, temveč za njegovo zadnje delo *Finnegans Wake*. To je edinstvena knjiga, ker so besede sestavljene na poseben način. Ne vem, kaj mi je bilo, da sem se tega lotil.
PB: Ne poznam veliko moških, ki bi se v otroštvu navdušili nad Shakespearjem, Mozartom in opero. Ste imeli zaradi svojih interesov težave z vrstniki?
JG: Težave sem imel v nižjih razredih osnovne šole. Spomnim se, da so me obmetavali z želodom. Takrat nisem imel niti enega prijatelja. Ne vem, zakaj. Morda sem se preveč držal zase, čeprav se mi ne zdi, da sem se.
PB: Ste se želeli vključiti v družbo?
JG: Ne, to me ni nikdar zanimalo. V tisto, kar zanima, recimo glasba in branje, se zelo poglobim. Možno je, da me to naredi zelo odstotnega. Najbrž otroci, ki so v neki skupnosti, ne marajo, če je nekdo odstoten in se jim zdi zato čuden. Ko se v nekaj poglobim, se temu posvetim v celoti.

PB: Se znate odklopiti od obveznosti?
JG: Po oddaji se zberemo s kolegi in si privoščimo dober viski ali šampanjec. Takrat odpade vse in se mi zdi vse lepo. V takšnih trenutkih začnem introspektivno opazovati stvari in se mi zdi, da je vse tako, kot mora biti.
PB: Kakšni ljudje vam ustrezajo?
JG: Ljudje, ki ne jemljejo življenja preveč resno. To je edini pogoj. Če človek preresno vzame vse, to najbrž ne deluje dobro na telo. To je povezano z vprašanjem, ali se lahko v hipu spomniš treh stvari, ki te lahko zjebejo v življenju. Ne morem se, ker vem vse, kar se lahko zgodi. Kar pa ne pomeni, da sem na vse pripravljen. Lahko se namreč zgodi, da kdo od bližnjih umre, lahko zboliš ali pa ti vzamejo svobodo in izgubiš vse, kar imaš. Se lahko zgodi kaj hujšega kot to?
PB: Kaj od naštetega bi vas najbolj prizadelo?
JG: Nič, ker je zame vse na istem nivoju. Vseeno mi je. Knjige, ki sem jih kupil, sem prebral, več premoženja nimam, nimam nepremičnin, ki bi mi kaj pomenile. Težko mi je vzeti nekaj, zaradi česar bi trpel.
PB: Številni komiki, ki spravljajo druge v smeh, so pogosto žalostni. Velja to tudi za vas?

JG: Dobivamo ogromno pohval. Gledalci večinoma pohvalijo to, da se je končno pojavil nekdo, ki si upa.
PB: Se vam zdi, da ste pogumni?
JG: Meni se jebe. Mislim, da je to formula. Nikdar še nisem imel moralnega zadržka pri kakšni temi. Vedno se mi je zdelo na mestu. Razen takrat, ko sem tisti ženski rekel, da je poslanka, pa to ni bila.
PB: Obžalujete kakšen prispevek, ki ste ga naredili v preteklosti?
JG: Kakšen izdelek iz RTV obžalujem. Včasih se je zgodilo, da sem nepremišljeno posnel kakšno oddajo, pa nisem bil najboljši. Od teh, ki jih delam zdaj, pa ne obžalujem niti ene. Vse bi imel na DVD-ju.
PB: Torej bi med Johnom Oliverjem, Stephenom Colbertom in Juretom Godlerjem najraje gledali sebe?
JG: Ja, čeprav je treba še veliko stvari izboljšati, da bo čim manj takšnih, ki so jih gledalci že videli v drugih oddajah.
PB: Je naporno nasmejati ljudi?
JG: Naravno je. Problem je napisati in izpeljati oddajo.
PB: Kaj je najtežje?
JG: Biti artikuliran in interpretirati stvari. Interpretacija je tisto, kar moram v nasprotju z voditelji informativnega programa narediti. Po oddaji sem izžet.
PB: V enem izmed starejših intervjujev ste dejali, da bi radi odgovorili na vprašanje o hobijih. Imate sploh čas zanje?
JG: Ne, razen za branje. Najbolj me sprosti branje zahtevnih knjig, kot so analize kakšnih glasbenih del, strokovno muzikološke, analitične zadeve. Če bi bil računovodja, pa bi najbrž prišel domov in se sprostil z gledanjem naše oddaje.
PB: Glede na to, da morate vsak teden najti material, se znate ustaviti?
JG: Nenehno iščem material. Že zjutraj, ko spijem čaj in pojem kos kruha, poslušam radio in najdem nekaj, kar lahko uporabimo za oddajo. Se pa ustavim, ko grem na morje ali na kakšno pijačo.
PB: Tam najbrž med pogovorom o politiki najdete ideje za oddajo.
JG: Pravzaprav se o politiki ne pogovarjam zunaj oddaje in nimam političnega mnenja glede ničesar. Bolj apolitičnega človeka od mene ni. Zame so idioti vsi politiki, zato je zame vprašanje o političnih preferencah isto kot vprašanje, kaj bom jedel. Mango ali marcipan? Nič od tega mi ni dobro.
PB: Ko sva že pri hrani, jeste zdaj več kot enkrat na dan?
JG: Zdaj sem se navadil bolj fino jesti. Moje prehranske navade so se spremenile, ker sem začel uživati v hrani. Obožujem suši.
PB: Se je s prefinjenim in povečanim apetitom prebudila v vas tudi ljubezen do življenja?
JG: To sem pa vedno imel. Vsako jutro si rečem: »Še en dan ga bomo lahko srali. To!« V zadnjih petih let se ne spomnim, da bi bil zjutraj slabe volje. Z veseljem grem delat. Je pa res, da sem plačan za to, da se zafrkavam.
PB: Zveni kot sanjska služba.
JG: Saj je. Druga sanjska služba bi bila James Bond, vendar le, če moje življenje ne bi bilo ogroženo.

> Večinoma obupavam nad tem, kako so lahko ljudje tako neumni. Dolgočasnosti ne zamerim, neumnost pa. Žalosten postanem, ko vidim, kakšen vpliv imajo politiki na ljudi.

JG: Ja, to pa sem. Zelo. Zaradi tega imam veliko težav.
PB: Kaj je vzrok za vašo žalost?
JG: Večinoma obupavam nad tem, kako so lahko ljudje tako neumni. Dolgočasnosti ne zamerim, neumnost pa. Žalosten postanem, ko vidim, kakšen vpliv imajo politiki na ljudi.
PB: Vas več stvari v družbi razžalosti ali spravi v smeh?
JG: V jok.
PB: Je humor vaš obrambni mehanizem in način soočanja s svetom?
JG: Trenutno je humor služba. V ekipi smo tudi zelo občutljivi glede tega, kaj nas nasmeji. Zelo redko se nam zdi nekaj smešno.
PB: Želite z oddajo sprožiti spremembe v družbi?
JG: To je edini motiv, ki ga imamo. Čeprav zdaj najbrž zvenim podobno kot protestniki. Z oddajo skušamo prikazati, da nihče drug ni kriv za stanje v državi kot politiki. Ljudem želimo pokazati, da za njihovo situacijo niso krivi begunci, temveč politiki.
PB: So odzivi na oddajo pozitivni?

PLAYBOY SHOP.com

Pograbite 10-odstotni popust s promocijsko kodo SHOP10 na playboyshop.com do 30. aprila 2016.

TEKST **PRIMOŽ JURMAN**
FOTO **DUCATI**

EKSPLOZIJA OBČUTKOV

Mehanik Vittorio mi v posodo za gorivo dolije bencin, oktanski hlapi butnejo pod čelado. Pripravljam se, da na ducatiju hypermotard 939 SP zapeljem na stezo Castelloi pri Barceloni. Srce pospešeno utripa, roke se začenjajo potiti. Strah? Adrenalin!

DUCATI HYPERMOTARD 939 SP

TEHNIKA

Motor: 937 cm^3, štiritaktni dvovaljnik
Moč: 83,1 kW (113 KM) pri 9000/min
Navor: 97,9 Nm pri 7500/min
Gume: 120/70-17, 180/55-17
Teža brez tekočin: 178 kg
Medosna razdalja: 1498 mm
Višina sedeža: 890 mm
Posoda za gorivo: 16 l

Vsi trije hypermotardi so v motosvet prinesli nove dimenzije. Namenjeni so izstopanju. So razboriteži na stezi, civilno uglajeni na poti v paru ali uživači na poti na kavo v Portorož. S to družino pri Ducatiju nadaljujejo družinsko tradicijo mešanja genov različnih motosegmentov, saj hypermotard ni ne enduro ne cestna ne supermoto mašina, temveč skupek vsega tega.

Trušč odprtih izpušnih sistemov para zrak, ko se poravnamo pred starterjem in čakamo na zeleno luč, da napademo stezo. Toda tik pred tem se močno ulije, nalivu sledi toča. Umaknemo se v zavetje boksov, vožnja po stezi je za nekaj časa prekinjena. Nato je toče vendarle konec, dežuje pa še vedno. 'Moj' mehanik Vittorio zato na motocikel namesti dežni gumi. »Ja, tole bo pa zanimivo,« si rečem, saj s takšnimi gumami nisem še nikoli vozil na stezi. Čas za gas!

Družinska genetika

Hypermotard je bil porojen leta 2007, družina ima tri člane: poleg standardnega modela hypermotarad 939 sta v njej še dirkaško naspičeni hypermotard 939 SP, s katerim sem zdaj na stezi, in turistično uglajeni model hyperstrada. Druži jih nov agregat testastretta 11° z 937-kubičnimi centimetri (prejšnji jih je imel 821), ki je zdaj s 113 'konji' nekoliko močnejši. Motorju so za lažje hlajenje namenili nov oljni hladilnik. Bistvena razlika med tremi lepotci je v opremi in seveda teži. Standardni model tehta 181, SP 178 in hyperstrada 187 kilogramov. Drugačno imajo tudi vzmetenje. Osnovni model in hyperstarda imata Kayabovo in Sachsovo, SP Öhlinsovo. Razlikujejo se tudi medosne razdalje in višina sedežev od tal. Dirkaški SP izstopa še z radialnim zavornim kompletom Brembo Monoblock. Ima tudi drugačen, odprt izpušni sistem iz titana, ki rjove kot hudič. Več je ogljikovih vlaken, kolesni obroči so iz magnezija, stopalke so dirkaško brušene.

Ples v dežju

Preden sem sedel na tega dirkaškega hypermotarda 939 SP, sem preizkusil na cesti standardni model 939. Obetal sem si veliko zabave na stezi, če ... ne bi bilo presnetega naliva. Čez kombinezon sem navlekel še zgornji del dežnega kompleta in se podal na stezo. V prvih dveh krogih sem se učil zavojev in ravnin, opazoval sebe, druge in motocikel. Z vsakim krogom je šlo bolje, gume so se ogrele, motocikel je vse bolj tekel kot po tirnicah. Zlagoma sem pridobival zaupanje v material, hkrati pa sem bil dovolj previden, da nisem iskal meja. Oster dež me je pikal po nogah, ko sem po ciljni ravnini pretikal navzdol do druge prestave in se po ostrem zavoju povzpel na najvišji del steze. Po ostrem zavoju levo, plin do konca, dotaknem se dvestotice in pred desnim zavojem navzdol pretaknem do tretje. Še zavita kombinacija, nato se proga vzpne in pripeljem do ciljne ravnine, kjer je bila hitrost navkljub mokri stezi spodobna, tam blizu 200 kilometrov na uro, a zavoje je bilo treba jemati razmeram primerno. Z vožnjo v dežju je prišlo še eno, novo spoznanje: ob trezni glavi s SP-jem lahko uživate kljub premočenim spodnjicam in nogavicam. Kako bi šele bilo v suhem? Čisti užitek!

MODNI SPEKTAKEL

»ALICA V DEŽELI MODE«

Ob desetem rojstnem dnevu Citycentra Celje, največjega nakupovalnega središča na Celjskem, so pripravili praznično dogajanje v stilu pripovedi o Alici iz leta 1865. Vrhunsko modno pravljico *Alica v deželi mode* si je v šestih modnih revijah ogledalo kar 3500 obiskovalcev. Na večeru za povabljence pa je v Aličin čudežni svet mode vstopil tudi Aleš Bravničar in v objektiv ujel originalno scenografijo, izjemne animacije Soundbiroja, top modele v stajlingih Sonje Ringler in konceptualnih frizurah Kristijana Petka. Po dogodku je center managerka Darja Lesjak dejala: »Da je bila pravljica popolna, smo drzne ideje združili s pravo ekipo in veliko entuziazma.«

V Citycentru Celje pripravljajo modne spektakle, ki jih lahko uvrstimo v sam vrh tovrstnih dogodkov pri nas. »Pohvalijo pa se lahko tudi s tem, da se po njih zgledujejo tudi preostala SES-ova nakupovalna središča v Evropi,« je dodal Boštjan Brantuša, direktor SES Slovenija.

Priprave na modni dogodek so trajale več kot šest ur za vsako od šestih modnih revij.

V zaodrju je bila ekipa top manekenov in manekenk odlično razpoložena, ob koncu šova pa so nazdravili z Aličinim čudežnim napitkom.

Gledališko-plesni performance skupine Magic Theatre Serpentes je popeljal gledalce v Aličin domišljijski svet.

Manekenke, oblečene v barvita Etamova spodnja oblačila, so nazdravile desetletnici nakupovalnega središča.

Za poenoten konceptualen videz frizur je poskrbel priznani frizer Kristijan Petek z ekipo.

Zapeljivi modeli v spodnjem perilu Lisce, Etama in Intimissimija so očarali tudi center managerko Darjo Lesjak in vodjo marketinga Neno Horvat, idejni avtorici tega modnega spektakla.

Darja Lesjak, center managerka, in Boštjan Brantuša, direktor SES Slovenija, sta blestela na odru, gledalci pa so za trenutek pozabili, da so v nakupovalnem središču.

Bravničarjev pogled iz zaodrja

Všečne stajlinge, ki za to pomlad in poletje napovedujejo romantičen videz pri ženskah in bolj drznega pri moških, je pripravila Sonja Rigler.

Kljub nosečnosti se je Iris Mulej odlično počutila na modni pisti.

FOTO ALEŠ BRAVNIČAR, CITYCENTER CELJE

TEKST **NOAH CHARNEY** PREVOD **TINA TORELLI**
FOTO © **CARRA, © LE CORDON BLEU INTERNATIONAL 2016, PROFIMEDIA**

MISIJA VELIKI CHEF

KAM NA ŠOLANJE ZA ŠEFA KUHINJE?

Le Cordon Bleu? Alma? Culinary Institute of America?

Bodoči vrhunski chefi med ukom v italijanski Almi

Bi radi postali kuharski mojster oziroma *chef*? Niste edini! To je namreč hitra cesta do slave, lastnega TV-šova in kolekcije posode z vašim podpisom. Vsaj tako bi to pot lahko razumel prizadevni gledalec kuharskih TV-postaj Food Network, Masterchef, Top Chef, 24 Kitchen in drugih izbranih outletov množičnih medijev, ki kuharske mojstre prikazujejo kot umetnike, kot zvezde. Kje so končali prepoteni, s hrano umazani garači, ki režejo, sekljajo, žvrkljajo, mešajo in mesijo, ne ve nihče, čeprav je vsakomur jasno, da so prav ti garači najboljša prispodoba 99,99 odstotka ljudi, ki dejansko opravljajo poklic pripravljalca hrane.

Toda ne, vi hočete biti eden od tistih umetnikov oziroma zvezdnikov in vsakdo lahko razume, zakaj. Ko enkrat dosežete zvezdniško kuharsko stopnjo, vam v resnici ni treba več kuhati. Vi le oblikujete menije in si izmišljate recepte, vaši podložniki v kuhinji opravijo vsa druga dela, medtem ko se vi gibate proti naslednji restavraciji, naslednjemu televizijskemu programu in naslednjemu kozarcu pikantne omake z vašim obrazom na etiketi. Tudi meni se to dobro sliši, priznam, zato sem si zastavil naslednje vprašanje: kateri je torej najboljši način, da zadenete cilj na svoji kuharski tarči?

Kuharska šola vam je pri tem lahko v znatno pomoč. Seveda to ni edina pot, je pa verjetno najhitrejša. Seveda ne bo lahko: v razvpitih šolah vsekakor pričakujte tudi obilico trdega dela. Pomaga, če o tem razmišljajte kot o vojski. Začneš na dnu, kot navaden vojak, in čisto mogoče je, da boš nekega dne postal general. Ob tem moraš vedeti, da bo to dolg in težak vojaški marš, v katerem se je pri napredovanju od čina do čina treba zanesti tudi na naklonjeno usodo. Pojdite na West Point, Modeno ali na Sandhurst, to je smetana vojaških akademij v ZDA, Italiji in Veliki Britaniji, kjer si plačaš določeno prednost pred tekmeci, vojaško kariero pa lahko začneš kot drugi poročnik in ne čisto navaden vojak. Šolanje na akademiji je tradicionalistično, prinaša pa prvorazredno izobrazbo in prestižno diplomo, ki vam da zanesljivo začetno prednost.

Svečan začetek akademskega leta v Almi

NAJPRESTIŽNEJŠE ŠOLE ZA GLAVNE KUHARJE SO FRANCOSKA LE CORDON BLEU, CULINARY INSTITUTE OF AMERICA IN ITALIJANSKA ALMA

Najprestižnejši pripravljalni tabori za bodoče glavne kuharje so francoska šola **Le Cordon Bleu**, **Culinary Institute of America** (druga CIA) in italijanska **Alma** (La Scuola Internazionale della Cucina Italiana).

Kaj se bodoči šefi naučijo na kuharskih akademijah, pa me je začelo še bolj zanimati, ko mi je prišla v roke knjiga z naslovom *Making of a Chef*, v kateri njen avtor Michael Ruhlman, možak v srednjih letih, opiše, kako je pustil vse svoje življenje in z družino odpotoval v New York, da bi se izšolal na CIA. Knjiga beleži vsako minuto njegovega šolanja, vse, čemur je bil izpostavljen in kako se je učil. Ob branju me je začelo zanimati tudi to, kako se od sistema izobraževanja na CIA razlikujeta šolanji na drugih dveh znamenitih kuharskih akademijah. Odgovor je, da je šolanje na vseh treh naslovih osupljivo podobno: na nobeni ni poudarka na senzacionalnih receptih, kot ste si morda predstavljali, zato pa na tehnikah, logistiki in celo na matematiki. Dobro kuhati je eno, uspešno voditi restavracijo pa drugo.

Chef Boudot in študentka v pariški Le Cordon Bleu

Pouk iz rezanja zelenjave v Le Cordon Blue

Razmere za uk so tudi v Almi vrhunske.

Pensée chocolatée. Ah, Le Cordon Blue!

Malinovi makroni iz šole Le Cordon Blue

Culinary Institute of America

Najslavnejši ameriški kulinarični inštitut je bil ustanovljen davnega leta 1946 in je od tedaj izobrazil že okrog 50 tisoč kuharjev. Šola stoji v severnem delu države New York in je tako kot Le Cordon Bleu svoje lovke razširila še v mnoge druge države, celo v Singapur. Na svojem univerzitetnem področju se lahko pohvali s kar nekaj restavracijami različnih kuhinj, od katerih je vsaka svojevrstno vadbišče za študente. V razredu je poudarek na tehniki, toda dela se tudi na nekaj tistih pomembnih receptih, na katerih se učinkovito gradi tehnika. Že na začetku šolanja je poudarek na jušni osnovi: tej je namenjnega neverjetna količina teletine, ki bo nato uporabljena v raznoraznih jedeh. Okusna jušna osnova pomeni okusno hrano, prav tako kot so trdni temelji bistvo trdne hiše. Tu so seveda tudi tečaji poslovanja. Kot ima pisatelj lahko korist od lekcije o tem, kako dobiti agenta in kako prebrati knjižno pogodbo, prav tako mora biti glavni kuhar pripravljen, da bo uspešno vodil kuhinjo z logističnega vidika (koliko telečjih kosti je potrebno za 2000 litrov jušne osnove, koliko paprike za 30 porcij ratatouilla), pripravljen pa mora biti tudi na obveznosti lastnika restavracije (pogajanje za najemnino, velikost kuhinje, ki je povezana z donosom, in tako dalje). Predmet, ki se imenuje *Kuhinjski izračuni*, na primer obravnava ceno porcije, ki jo človek tudi zares zaužije, *Odpadek* pa količino odpadka ob izkoristku pri porcijah določene hrane, na primer brokolija – to zveni kot matematika, kar v resnici tudi je. Vodenje kuhinje pač pomeni mnogo več od mojstrskega pripravljanja jedi.

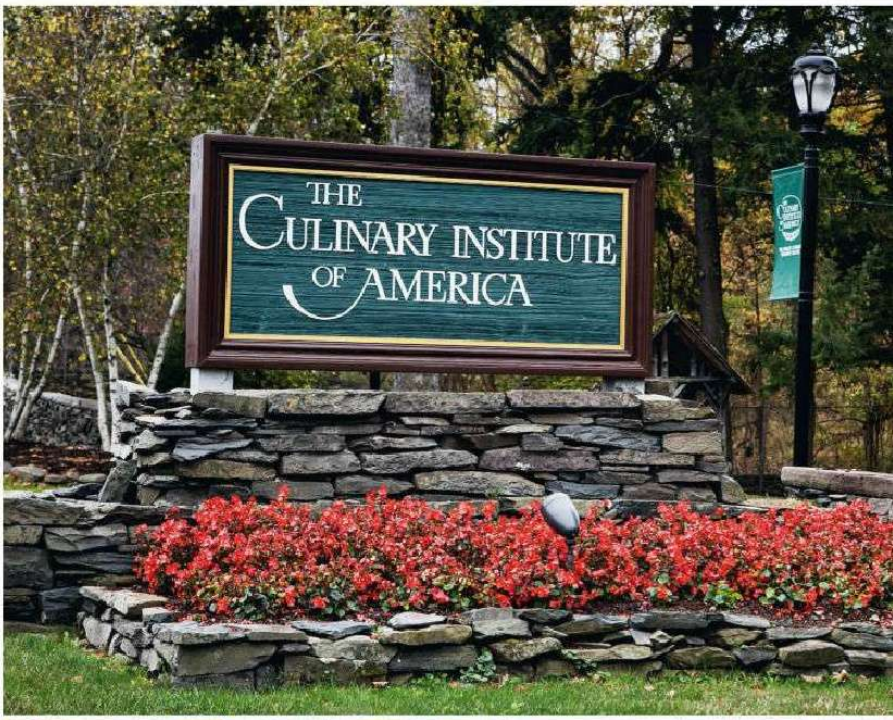

Ameriški kulinarični inštitut (vse fotografije na tej strani)

Brancinov filet, pečen z zelenjavo, z zelenjavnim pirejem. Pariška šola kuhanja!

Veselje francoskih diplomirancev

Vadba pod budnim očesom chefa Vace

Vrhunski chefi, profesorji na šoli Le Cordon Blue: Briffard, Groult in Danniel

NAJSTAREJŠE IME MED KUHARSKIMI AKADEMIJAMI NOSI LETNICO 1885 IN IMA PARIŠKI NAGLAS – LE CORDON BLEU

Povsem nov kampus šole Le Cordon Blue s pogledom na reko Seno bo odprt letošnjega junija.

Sufle iz vanilje, manga in čokolade

Le Cordon Bleu

Najstarejše ime med kuharskimi akademijami (ime pomeni 'modri trak') nosi letnico 1885 in ima pariški naglas. Le Cordon Bleu se, razumljivo, zanaša na Augusta Escoffierja (1846–1935), legendarnega kuharskega mojstra, ki je znan tudi kot kralj kuharjev in kuhar kraljev, ter na bogato tradicijo francoske kuhinje, v smislu same razsežnosti pa ob njej vse druge akademije postanejo resnično majhne. Slovita francoska akademija na leto sprejme kar 20 tisoč slušateljev v 50 šolah na petih celinah (še vedno čakamo na podružnico na Antarktiki). Zgodba o nastanku sega daleč nazaj v leto 1572, ko je bil francoski viteški red nagrajen s križcem svetega Duha. Fantje niso bili znani kot hudodelci, so se pa v zgodovino zapisali kot ljubitelji divjih banketov. Njihov znak, modri križ, se je tako pomensko povezal z odličnim in obilnim kuhanjem. Logično je torej, da si je kuharska revija iz 19. stoletja izposodila njihov znak, občasni tečaji, ki so jih prirejali ustvarjalci revije, pa so prerasli v akademijo. Jedro akademije je francoska kuhinja, čeprav se predavatelji posvečajo tudi drugim kuhinjam. Diplomirajte na tej akademiji in v hipu boste v dobri družbi; Julia Child (1912–2004), ki jo je ameriški kuharski zvezdnik Anthony Bourdain imenoval za »najpomembnejšo in najvplivnejšo osebnost v zgodovini ameriške gastronomije«, je bila le ena od eminetnih diplomantk slovite Le Cordon Bleu. Tradicionalne tehnike, ki izhajajo od Escoffierja, zagotavljajo rigorozno osnovo na vaši poti do prve Michelinove zvezdice.

Italijanska Alma (vse fotografije na tej strani)

ALMA STOJI V PARMI, MESTU, KI VELJA ZA KULINARIČNO SRCE ITALIJE

Alma

Od vseh treh velikih akademij je Alma najbolj posebna, saj je poudarek primarno na italijanski hrani, ob druge kuhinje pa se le obregne le informativno. Če ste se namenili izobraziti kot slaščičar, somelje ali mojster italijanske kuhinje, boste na Almi dobili dragoceno in nadvse precizno znanje. Akademija stoji v Parmi, mestu, ki velja za kulinarično srce Italije. Tu pa se ne boste naučili le kuharije po italijansko, temveč se boste opremili tudi z znanjem italijanske kulture in jezika. Če bi radi kuhali po italijansko kot Italijan, je Alma pravi kraj za vas.

Seveda pa vas za življenje v kuhinji ne bo nič opremilo bolje od delovne izkušnje v pravi kuhinji. Eno je užitek kuhanja doma, čisto nekaj drugega pa je kuhati pod pritiskom, ob nemogočih urah in ob ponavljanju vedno istih receptov – v iskanju popolnosti. Legendarne akademije vam zgolj omogočijo naskok pred tekmeci, ko se boste trudili, da bi postali zvezdniški *chef* ali zvezda, če pa že to ne, pa vsaj odličen kuhar, vreden vseh časti.

BIG BROTHER
KANAL A
BIG BROTHER
VSAK VEČER
POTEŠITE RADOVEDNOST!
V hiši Big Brother se odvija napeta igra živcev, čustvenih izlivov in podivjanih hormonov. So skrbno varovane skrivnosti naših stanovalcev ogrožene? Z Manjo in gosti v Big Brother Klubu nič ne ostane zamolčano!

Popolno telo lepe Marjetice

FOTO **INGO CALY**

Vprašanje, ki ga najpogosteje zastavijo naši 25 let stari Marjetici, kakor bi se bo slovensko glasilo njeno ime, s popolnim telesom in močnim temperamentom, je, ali so njene prsi umetne. »Vem, da je to kompliment, saj pomeni, da so moje prsi videti odlično, me pa zmoti, da me ljudje dojemajo kot živ oglas za plastično kirurgijo,« pove Daisy, ki ne obožuje lepotnih kirurgov, temveč mojstre tetoviranja. »Priznam, odvisna sem – imam sedem tatujev, od katerih ima vsak poseben pomen. Takoj ko se v mojem življenju pojavi nekaj izrednega, mejnik, posebna oseba ali novo spoznanje, se v meni oglasi potreba po pisanju dnevnika. Nekateri odprejo zvezek, jaz pa to počnem v živo, na kožo in ne čisto brez bolečine.«

»Usta naj bodo kar lepo odprta.«

Miss maja
PLAYBOY
SLOVENIJA
Daisy Olie

DAISY OLIE
23. april, 1991
Duffel (Belgija)
174 cm ▪ 53 kg ▪ 90–60–90

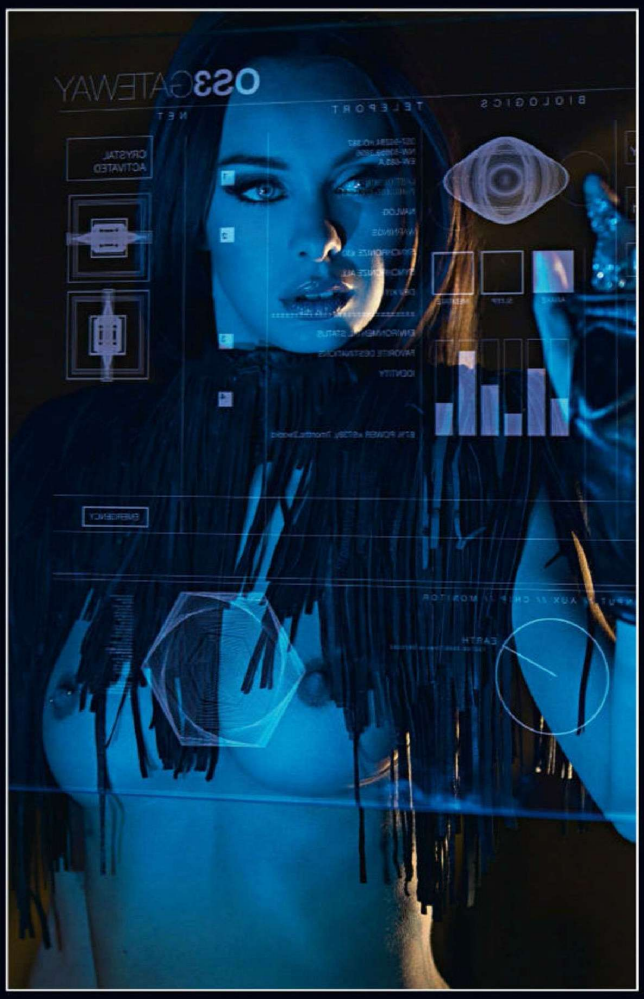

Med največje sladkosti življenja seksi Daisy šteje odkrivanje novih, čim bolj oddaljenih krajev. Ena njena plat ima rada Islandijo, polarno svetlobo in mraz, medtem ko druga živo sanjari o Bora Bori, lopi na plaži, palmah in turkizni vodi. Lahko bi živela brez vsega, ne pa brez pustolovščin in ... iphona. Lahko bi živela tudi brez fotografiranja za Playboy, a to bi pomenilo, da se je odločila ostati na varni strani življenja, kjer te nihče ne vpraša, ali si upaš in ali so tvoje prsi – umetne.

PLAYBOY Varieté

Blondinka dobi od moža svoj prvi avto in se odpelje v sosednje mesto k prijateljici. Tja se pripelje v pol ure, se javi možu, nazaj se pa vozi deset ur. Ko pride domov, jo zaskrbljeni mož vpraša: »Kaj se je pa zgodilo?«
»Pri Mercedesu so malo blesavi. Za naprej so naredili pet prestav, za nazaj pa samo eno.«

Parček sedi na klopci v parku in se objema. Fant jo vpraša:
»Kaj misliš o kritični finančni situaciji naših bank?«
Punca: »Jebe se mi.«
Fant: »Meni tudi, pa nisem vedel, kako bi ti rekel.«

Srečata se diplomanta sociologije.
»Kako si, si že našel kakšno službo?«
»Ja, delam v mešanem podjetju.«
»Katerem? Kaj pa delaš?«
»Pri zidarju espeju kot espe mešam malto.«

Srečata se dva cigota.
»U jebote, dobar mobitel! Kolko si dao?«
»Enemu malemu dva šamara.«

Katerih naravnih virov nam bo najprej zmanjkalo?
Davkoplačevalcev.

Gost naroči jajca na oko. Ko poje, pokliče natakarico in naroči:
»Kozarec radenske, prosim. Zgaga me peče.«
»A po jajcih?«
»Ne, po grlu.«

»Gospod ustavil sem vas, ker vam zadnji levi smernik ne,« pravi policist.
Mujo stopi iz avtomobila in začudeno gleda v zadnji del vozila.
Policist nadaljuje: »Smernik vam ne dela .... A razumete slovensko, a veste, kaj je smernik?«
Mujo: »Ma jebeš ti smernik! Gde mi je prikolica, u pi...?!«

Mična blondinka vstopi v trgovino z živalmi, da bi si kupila eksotično živalco. Nekaj časa se razgleduje in opazi škatlo z žabami, na kateri piše: »ŽABJI SEKS: 1 žaba = 100 evrov. Navodila priložena.«
Blondinka sramežljivo pogleda okoli sebe, ali jo kdo gleda, nato pa zašepeta prodajalcu:
»Eno vzamem!«
Prodajalec ji izroči enega žabca in ji reče: »NUJNO preberite navodila!«
Mična blondinka pride domov in hoče žabca takoj preizkusiti. Vzame navodila in jim natančno sledi:
1. Oprhajte se.
2. Odišavite se s svojim najboljšim parfumom.
3. Oblecite seksi perilo.
4. Lezite v posteljo in postavite žabca na pravo mesto.
Hitro je legla, postavila žabca na pravo mesto, toda nič se ni zgodilo!!! Še enkrat prebere navodila in v spodnjem desnem vogalu listka zagleda opombo: »Če imate kakšno težavo, pokličite v trgovino z malimi živalmi.« Takoj pokliče in moški glas na drugi strani ji odgovori:
»Takoj pridem!«
Čez pet minut se zasliši zvonec in blondinka mu pojasni:
»Glejte, vse sem naredila, kakor piše v navodilih, toda ta prekleta žival samo sedi tam in ... nič!«
Moški ves resen dvigne žabca s tistega mesta in ga pogleda naravnost v oči:
»Samo še tokrat ti povem: to je zadnjič, da ti kažem, kako se to počne!«

Matej Feguš

TEKST **DANAJA LORENČIČ** FOTO **JERNEJ LASIČ**

»Vrednota je življenje, ne denar«

Lastnik podjetja Donar, ki izdeluje ergonomske stole, ni običajen direktor. Ne nosi kravate, ampak šal. Ne navdušujejo ga luksuzni hoteli, temveč je zagovornik kavčanja. Direktorski stol v podjetju si je prislužil s trdim delom in z jasno vizijo. Nekdanji državni prvak v bowlingu in plavanju se namreč zaveda, kaj je potrebno za doseganje dobrih rezultatov.

1. V podjetju Donar ste začeli kot študent. Kako vam je uspelo postati lastnik podjetja?
Z vztrajnostjo, trmo in željo. Ključno se mi zdi, da delaš tisto, v čemer uživaš. V podjetju podpiram logiko, da ni dovolj zgolj delati, temveč je treba pri tem uživati. Žene me predvsem občutek odgovornosti do družbe in do okolja.

2. Odgovorni ste tudi do ljudi in v podjetju zaposlujete invalidne osebe. Kakšne so izkušnje sodelovanja z njimi?
Presenečen sem, da se tako pogosto poudarja zaposlovanje invalidnih oseb, saj jih v našem podjetju obravnavamo kot vse druge. Večinoma delamo z gluhimi, kar predvideva drugačno komunikacijo, zato namenjamo sredstva za izobraževanje iz neverbalne komunikacije. Med zaposlenimi ne delamo nobenih razlik pri nagrajevanju in plačah. Nagrajujemo pripadnost podjetju, poštenost. Med sabo si pomagamo, kar dela podjetje konkurenčno in boljše od drugih.

3. V času gospodarske krize niste odpustili zaposlenih, temveč ste si znižali plače. Je bila to dobra odločitev?
Takrat je bila to edina odločitev. Leta 2009 sem izjavil, da v Sloveniji ne bo gospodarske krize, vendar sem se zmotil, saj smo se soočili z občutno krizo na trgu. Odziv nanjo je bil v našem podjetju posledica dogovora. Pri nas so odločitve soglasno sprejete. Ko sem leta 2011 kupil večinski delež v podjetju, sem se z delavci pogovoril o tem. Podjetja nisem videl kot kapitalski znesek in se nisem želel umakniti. Takrat je bilo v podjetju 15 zaposlenih, torej 15 družin, ki bi ostale brez prihodkov, zato je bila edina rešitev, da se dogovorimo o ukrepih. Razlike zaradi zmanjšanja plač so bile kasneje izplačane. Mislim, da so sodelavci to cenili, in če se bomo še kdaj znašli v težki situaciji, bomo skupaj iskali rešitve, ne pa zgolj videli probleme.

4. Ste timski človek ali individualist?
Verjamem v ljudi. Vedno so najbolj pomembni ljudje. Nisem timski človek, se pa učim, kako to postati. Dolgo časa sem bil prepričan o svojem absolutnem prav, vendar se učim, da sem eden od. Tisto, v čemer sem dober, raje počnem sam, sicer pa sem rad obkrožen s sodelavci, ki so boljši in pametnejši od mene. Za so-

delovanje se mi zdi ključnega pomena vzajemno spoštovanje, saj ni nujno, da so med zaposlenimi le timski igralci. Pomembni so lahko tudi individualisti.

5. Preživeli ste hudo prometno nesrečo. Kako je to vplivalo na vaš odnos do življenja?

Moje razmišljanje se je v trenutku spremenilo. Nesreča se je zgodila 14 dni pred svetovnim pokalom v bowlingu, ko bi moral v Južni Afriki zastopati Slovenijo. Določene vrednote so se zaradi nesreče postavile na glavo. Nekoč sem verjel, da je treba veliko delati. Zdaj verjamem, da je treba delati kakovostno in da je prosti čas pomemben. Več berem, ukvarjam se z družbeno odgovornimi temami, zanimajo me izobraževanje mladih, odnos do okolja, vloga posameznika v družbi. To se mi zdi pomembno, medtem ko je podjetje zgolj poligon za uresničevanje idej in priložnost, da skupaj rastemo. Vrednota je življenje, ne denar. Zavedam se namreč, da se stvari lahko končajo. Tako kot bi se lahko v prometni nesreči končalo moje življenje, se lahko konča tudi zgodba s podjetjem, če ni dobro zastavljena.

6. Ste kdaj občutili strah pred neuspehom?

Imam srečo, da tega strahu nisem nikdar čutil in ga tudi ne poznam. V tem smislu sem privilegiran. O strahu pred neuspehom se veliko pogovarjam z mladimi. Povem jim, da se je treba z njim soočiti in da ga je sprva težko premagati, kasneje pa je laže.

7. Podjetnost pri mladih spodbujate v okviru projekta PKP – Pogumni. Kreativni. Podjetni. Kaj jim svetujete?

Pogumni. Kreativni. Podjetni. smo nadgradili v Pogumni, Kreativni, Povezani ali na kratko PKP – program za mlade, ki ga izvajamo v sred-

njih šolah po Sloveniji in mlade spodbujamo k razmišljanju in njihovi vlogi v družbi. Premalo se ukvarjamo z mladimi, ne naučimo jih prepoznati, katere informacije so koristne in katere niso. Ko mladim izkažeš spoštovanje in zaupanje, dobiš neverjetne rezultate. Njihovo spoštovanje in zaupanje si je treba zaslužiti s tem, da si iskren in pošten. Dovolj moramo biti pogumni, da ne povemo le, kaj je narobe, temveč tudi, kaj si želimo. Ko mlade vprašaš, kaj bi naredili, dobiš neverjetne odzive, različna razmišljanja, na katera smo odrasli včasih že pozabili. Z mnogimi ostajam v stiku tudi po tem, ko se program na šoli zaključi. Nekateri že razmišljajo o svoji prihodnosti in znanje, ki so ga pridobili v okviru projekta delijo naprej. Recept za uspeh je enostaven: jasna vizija, strategija za karkoli v življenju počneš, vodstvene sposobnosti in integriteta, da svoje delo opravljaš dobro in iskreno.

8. Ste zagovornik kavčanja (angl. couchsurfing; spletno družabno omrežje www.couchsurfing.com omogoča, da kje zastonj prenočiš oziroma zastonj koga gostiš). Zakaj vam je všeč takšen način potovanja?

Couchsurfing mi je všeč, ker mi omogoča, da srečujem ljudi, ki so drugačni od mene. Od nekdaj so me zanimali ljudje. Couchsurfing je spremenil moj način razmišljanja o tem, kako potujemo. Vrednost potovanja ni le v tistem, kar vidimo z očmi, temveč tudi v tem, kar zaznavamo z drugimi čutili. Najlaže je spoznati tujo državo, če ti jo predstavi nekdo, ki tam živi. V tem smislu ima couchsurfing velike prednosti. Sovražim hotele, ker sem tam sam na večerji in pri zajtrku. Pri couchsurfingu pa si del skupine.

9. Koga ste nazadnje gostili?

Nazadnje sem gostil prijatelje iz Češke, ki sem jih spoznal na Fidžiju. Imam namreč navado, da ljudi, ki jih srečam, povabim v Slovenijo, saj jo imam zelo rad. Na podoben način tudi poslujem. Noben poslovni partner ne pride k nam najprej v pisarno, temveč jim prej pokažemo Ljubljano in predstavimo ljudi. Zaradi odnosa in gostoljubja velikokrat dosežemo višjo ceno. Tisti, ki cenijo to, kar imaš, se namreč zavedajo, da je za to treba plačati. Uspešni produkti so tisti, ki imajo večjo vrednost od uporabne vrednosti. Če ti uspe, da narediš večen produkt, ki postane ikona, je to uspeh.

10. Kar bi vam lahko uspelo z multimedijskim stolom beatnik, ki ima vgrajeno visoko avdiotehnologijo.

Velika želja je, da bi beatnik postal ikona, vendar je zaradi nenehno spreminjajoče se tehnologije vprašanje, ali bo to mogoče doseči. Bo pa ostal varno zavetje, ki ga bomo lahko nadgrajevali. Nenehno se namreč trudimo izboljšati svoje produkte. Cenil sem slovenskega arhitekta Nika Kralja, ki je trdil, da se popolnosti ne da doseči, lahko zgolj stremimo k temu. Težko sem sprejel, da nikdar ne bom dosegel popolnosti. Toda spoznanje, da je treba uživati na poti, je toliko bolj dragoceno.

11. Je pot za vas pomembnejša od cilja?

Oboje je pomembno. Smiselno je, da si cilje postavljamo dovolj visoko. Vedno si jih zastavim tako, da se mi sprva zdijo nedosegljivi. Zadnje čase se veliko govori

o utopiji, vendar je tisto, kar je danes utopija, lahko v prihodnosti realno dosegljiv cilj. Toda ključna je vendarle pot. Če pot ni zabavna in ti ne daje zadovoljstva, potem tudi cilj ne more izpolniti tvojih pričakovanj.

12. Proslavljate uspehe?

Nagrada ali dosežek mi pomenita zgolj kratkotrajno potrditev. Načeloma ne dvomim o uspehu, ne glede na to, kaj počnem. Če sem sam odgovoren za svoj uspeh in če bom v delo vložil dovolj energije, strasti in želje, bom to dosegel. Uspeh razumem bolj kot orientacijo, da veš, v katero smer naj greš, podobno kot oznake na drevesih, čeprav sem tudi sam večkrat zašel s poti. In mislim, da s tem ni nič narobe, saj sem se zaradi tega veliko naučil.

13. Kako je ukvarjanje s športom vplivalo na vašo podjetniško kariero?

Nekoč sem bil preveč športno naravnan, v smislu, da sem šel za dosego cilja čez prag bolečine. Nisem ekstremen športnik in se zavedam, da je treba biti previden. Šport me je naučil zdržati v težkih situacijah in se boriti. V športu, podobno kot pri podjetništvu, načeloma velja, da je nekatere stvari treba narediti, torej bazične priprave, fitnes, anaerobni trening, pa četudi jih sovražiš. Če boš pri tem goljufal, boš nekje kaznovan. Zdi se mi, da smo športniki zelo trmasti, kar nam lahko včasih zamegli pogled in presojo.

14. Je sedaj šport za vas način sprostitve?

Naučil sem se rekreativno ukvarjati s športom, učim se uživati v njem in ja zame sprostitev, saj imajo športne dejavnosti skupno lastnost: ko se ukvarjaš z njimi, ne moreš misliti na nič drugega. Dolgo časa sem v športu iskal izhod, ampak se tega nisem zavedal. Sedaj je drugače. Kadar potrebujem športno aktivnost, si jo doziram. Včasih je potrebujem več, včasih sem lahko brez nje. Kadar so stvari kritične, se znam sprostiti in napolniti z energijo. Se pa pojavijo trenutki, ko imam vsega dovolj in bi najraje odpotoval za pol leta.

15. Ste kdaj želeli ostati v tujini dalj časa?

Nekajkrat sem to naredil. Po prometni nesreči sem si privoščil dve daljši potovanji, kar je bilo precej neodgovorno, ker sem takrat pustil sodelavce same. Med potovanji izklopim telefon in ne čutim potrebe, da bi moral biti v pisarni. Potovanja ti dajo drugačno perspektivo. Ne potuješ zato, da vidiš svet drugače, temveč da po vrnitvi domov vidiš stvari okoli sebe na drugačen način. Podpiram idejo, da gredo mladi študirat v tujino, tudi sam sem bil eno leto v Ameriki. Tam sem videl priložnosti in odkril načine, kako jih je mogoče uresničiti. Naučil sem se tudi delovati v drugačnem okolju, spoštovati druge in ne posegati v njihove odločitve. Na začetku sem imel s tem precej težav. Zaradi tega je bilo veliko frustracij in jeze, vendar sem sčasoma ugotovil, da je treba poslušati druge.

16. Radi poslušate druge?

Če bi koga drugega vprašali, ne vem, ali bi se strinjal s tem. Se pa trudim. Izziv mi je poslušati ljudi, ki imajo vizijo, željo po spremembah. Lepo je biti obkrožen z ljudmi, ki imajo veliko znanja. Cenim ljudi in rad se učim. Tudi sodelavce spodbujam k temu. Pomembno je, da se nenehno izpopolnjujemo, sicer lahko zaspimo na lovorikah. Nevarno je, če misliš, da si car, ker ti je nekaj uspelo. Če tako razmišljaš, nisi car. Uspeh je relativen, saj je vsak uspešen na določenem področju. Nekdo je recimo starš, kar jaz nisem, in dobro starševstvo ga dela uspešnega. Vsak se lahko pohvali z dosežki, vendar jih je treba pogledati tudi skozi prizmo družbene odgovornosti.

17. Na katere dosežke ste najbolj ponosni?

Zanesljivo sem najbolj ponosen na odnose v podjetju, ker me ti izpolnjujejo. Zame je bilo najteže, ko sem hodil v službo s cmokom in z bolečino zaradi konfliktnih odnosov. Danes grem z veseljem na delo, ker imamo v podjetju dobre odnose. Večkrat povem, da ne hodim zgolj v službo, saj v delu uživam.

18. Verjamete, da je denar stranski produkt dela?

Da, vendar nikoli nisem bil v pomanjkanju, zato lahko tako razmišljam. Imel sem precej težav, da sem prepoznal, kaj sploh pomeni sistemska revščina, stiska, pomanjkanje denarja, ker tega nisem poznal. Od prvega letnika srednje šole sem namreč imel dve štipendiji, športno in Zoisovo. Imel sem skoraj toliko prihodkov kot moja mama, ki je delala. Nisem razumel revščine, čeprav ne izhajam iz bogate družine. To je nekaj, česar še danes ne morem občutiti, vendar jo razumem zaradi zgodb prijateljev. S tem se soočam tudi na srednjih šolah, ko srečujem mladostnike, ki so prisiljeni živeti sami.

19. Kako bi opredelili uspeh?

Po moji formuli je zanj potrebno 70 odstotkov trdega dela, 25 odstotkov znanja in pet odstotkov sreče. Zame je uspeh, da si sinhroniziran sam s sabo, da delaš tisto, kar si želiš, in da ti ni treba delati zgolj za preživetje. Uspeh mi nič ne pomeni, če ga ne delim z drugimi. Ob besedah Matevža Lenarčiča, da je vsak zmagovalec obkrožen s kupom depresivnih poraženčev, sem se vprašal, ali je res pomembno biti zmagovalec in kaj to pomeni. O teh stvareh se je treba spraševati in dobro bi bilo, da bi ljudje lahko nenehno razmišljali o tem, kaj je prav in kaj narobe.

20. Se vam zdi, da smo izgubili moralni kompas?

Moralni kompas je precej enostavno določiti. Vemo, kaj je prav in kaj ne. Pomembno je, koliko se tega držimo in koliko dovolimo drugim, da se tega ne držijo. V tem se mi zdi največji problem. Dopuščamo namreč, da se je moralni kompas izkrivil, in vemo, da je izkrivljen. Nekatere stvari so slabe in jih je treba prepoznati kot slabe ter začeti iskati rešitve. Predvsem pa je pri tem treba priznati svoje napake in sprejeti odgovornost za svoja dejanja.

TEKST **TINA TORELLI** FOTO **PORSCHE**

POZOR, BEJBA ZA VOLANOM!

Do trenutka, dokler nisem sedla v prvi super športni porš, so me zanimali samo motocikli in letala. Zastrigla sem z ušesi, ko je dragi kupil BMW-ja 318 s športnim podvozjem in častitljivo letnico 1987 – všeč so mi njegov zvok, lega na cesti, preglednost, retro oblika, po letu dni tudi zunajserijska zanesljivost. To pa je tudi največ, kar sem od mašine na štirih kolesih pričakovala. Nič vetra v laseh. Nobenega občutka svobode, ki ga obljubljajo reklami spoti. Nobenih ekstra emocij. Do trenutka, pravim, dokler mi pod ritjo ni zagalopiralo 580 'konjev', kolikor jih žene porscheja 911 turbo S. To je model, s katerim sva v Porschejevem centru vožnje v Istanbulu doživela kemijo, ki bi se gotovo razvila v resno razmerje, če bi bil porš moj za več kot nekaj ur. Če to iz mene dela pleh pičko, lahko s tem tudi živim.

Zavedam se, da gre za šopirjenje skoraj brez primere, toda vozni park v postavi 911 turbo S, 911 carrara 4s, cayman GTS in 911 GT4 je bil v Istanbulu dva dni moj. Lahko pa postane tudi vaš. Vgulgajte Porsche, kliknite zavihek Porsche driving experience, izberite zase najprimernejši program in si uresničite sanje. Življenje ni neskončno dolgo, uresničevanje sanj pa je edina stvar, ki se zares izplača.

Udeležila sem se Porschejeve šole vožnje in zdaj nisem več baba za volanom, kot mi je rekel avtomobilistični kolega, ampak bejba.

Nazaj v šolske klopi

Prav, gremo v šolo. Vi kot izkušen oktanski maček v svoj poldirkaški program, jaz pa na Porschejevo žensko akademijo vožnje v Istanbulu. Porschejev center vožnje na enem najboljših dirkališč na svetu, Intercity Istanbul Park, je od Slovenije oddaljen uro in tričetrt udobnega leta z uradno najboljšo letalsko družbo na svetu Turkish Airlines. In nato še dobro uro vožnje z avtomobilom po precej prometni obvoznici te evropsko-azijske metropole od superavtošole,

> Mrcina, ki mi je dosebedno zatresla kolena, je 911 turbo S s 3,8-litrskim bokserskim šestvaljnikom, '580' konji in hudim pospeškom.

ki smo se je tokrat udeležile izključno novinarke. Tamkajšnji inštruktorji so mi sicer zatrdili, da 'običajen' program – programov je precej, tudi takšnih za izkušene voznike – ni veliko drugačen, vam bo pa zagotovo prihranjena lekcija iz namestitve 'otroškega sedeža' v cayennu; no, poseben patent je praktičen in veliko varnejši od vsega, kar sem do zdaj videla. Kakor koli, v superavtošoli smo novinarke preizkusile tudi panamero, macana in ves asortiman cayennov, ki jih premožni moški tradicionalno kupujejo lepim ženam za vožnjo do nakupovalnega centra ali vrtca. No, me že skoraj bejbe smo se s cayeni odpeljale na off-road poligon. Off-road ali terenska vožnja je le ena

od lekcij, ki jih ponuja Porschejev center vožnje – tu so še 'launch control', slalom, 'kick-plate' ali obvladovanje vozila na drseči plošči in 'fast track' oziroma hitra vožnja na dirkališču. Ne na katerikoli dirkaški stezi, ampak na tej, kjer sledi gum puščajo tudi vsi najboljši dirkači na svetu v formuli ena, relikrosu, DTM-u ...

Teorija, praksa in maksimalni izkoristek

Teoretik je lahko vsakdo, v praksi pa si je treba umazati roke in prijeti za volan. V Porschejem centru vožnje je bolj malo predavanj, zato pa več vaje. Le malo občutkov bi lahko primerjala z adrenalinom, ki se v telesu sproži pri šolskem predmetu Launch Control. Za to učenka ne potrebuje zvezka, ampak mirno srce, kajti pri tej lekciji adrenalin popolnoma nepričakovano in nenadzorovano preplavi telo. Levo nogo na zavoro, desno na plin, do konca in do podna, dokler se ne prižge lučka kot znamenje za izstrelitev. Ker to je izstrelitev, saj 911 turbo S z mesta do 100 kilometrov na uro pospeši v 2,9 sekunde. To je v resnici bil tudi trenutek, ko sem se spreobrnila in za vse večne čase nehala pomilovati bebce, ki si kupujejo drage avtomobile.

Houston, vse pod kontrolo!

Funkcijo launch control voznik aktivira s hkratnim pritiskom zavore v avtomobilu z menjalnikom z dvema sklopkama (PDK ali Porsche Doppelkupplung). Z levo nogo stopiš na zavoro in nato z desno do konca pohodiš stopalko za plin. Pri tem se število vrtljajev motorja poveča do limita in ob spustu zavorne stopalke sistem poskrbi za maksimalen pospešek. Da bi šla v večje detajle, še nisem dovolj podkovana, prisežem pa, da gre za eno najboljših stvari, kar sem jih doživela. Največji možni užitek mi je zagotovila zverina 911 turbo S s 3,8-litrskim bokserski šestvaljnikom in 580 'konji', še zlasti v športnem načinu delovanja.

Izziv mokrega cestišča in nepričakovanih ovir

Ker nisem izkušena driftarka, si drsenja na cesti ne smem privoščiti v nobenem primeru. Tu sem, da se naučim obvladovanja avta na spolzki podlagi. Če bo šlo. Ker je težko! Vaja se imenuje Kick Plate, avtomobil, s katerim bomo s 50 kilometri na uro, zapeljale na mokro drsno ploščo, pa je porsche 911 boxter S. Kot že rečeno, vaja je težka, saj zadnja kolesa ob stiku z lužo zdrsnejo svetlobno hitro. Babe se po nekaj poskusih kot skoraj bejbe za spoznanje manj vrtimo po stezi, še vedno pa nam ni jasno, kako čez to simulacijo ledu oziroma

> Po dveh dneh treninga z vrhunskimi inštruktorji in v izjemno tekmovalnem (ženskem!) okolju lahko rečem samo tole: črn, oranžen, moder, bel ali rumen: vse bi!

akvaplaninga inštruktor zapelje elegantno kot po suhi cesti.

Odlična vaja za nadzor vozila je tudi slalom. Spretnostnega vijuganja sicer ne priporočam za menjavanje pasov v prometni konici, lahko pa kdaj povsem nepričakovano pride prav. Morala zgodbe je, da je za volanom treba biti popolnoma buden. Vsemu si kos, če si prisoten in zbran. Avtomobil pač ni mesto za sanjarjenje, pa če je še tako sanjski.

Češnja na torti

Češnja je seveda vožnja na dirkalni stezi. Dirkanje pa je veliko manj udobno, kot sem si predstavljala. Vožnja zahteva maksimalno koncentracijo (tudi zato, ker ti v šoli zali, temveč 55 minut kasneje! Zakaj je to tako pomembno? Pri nepravilni drži volana voznik namreč ne more učinkovito odreagirati pri podkrmiljenem vozilu, torej takrat, ko prednji del vozila drsi iz ovinka. Ali pri prekrmiljenju, ko v ovinku odnaša zadnji del avta. Če mi ne verjamete, poglejte voznika relija ali formule 1 – vozi, kot da ni še nikoli sedel v avtomobilu.

Svinganje na pitlanu

Vsi štirje lepotci, ki jih ima tečajnik možnost preizkusiti, imajo osupljivo lego na cesti in športno srce. Zavore primejo kot sekundno lepilo, le da enako hitro tudi spustijo. Zvok motorjev pa se po romantičnem količniku lahko kosa le še z duetom 2Cellos in bučanjem valov. In še nekaj je: tile porški so lepi. Ne moški ne ženski, samo lepi. Oba caymana sta se lepo obnesla, čeprav sta

Zakaj bi imeli terenca, če mu ne boste nikoli umazali gum?

Na poligonu za terensko vožnjo smo punce v cayenih vadile vožnjo po bočnih in vzdolžnih nagibih ter spoznavale pravilno tehniko vožnje po klancih in spolzkih podlagah.

bičajo, da avtomobili niso za enkratno uporabo) in začetnik že po nekaj krogih začuti utrujenost. Inštruktor nas je nanjo opozoril in nam položil na srce, da je ob prvi paniki edino pametno zapeljati nazaj v bokse.

Prva zapoved superavtošole v superavtu je, da se v njem sedi tako, kot sedi stara mama: vzravnano, s komolci pod kotom 90 stopinj ter z rokama na volanu v položaju 15 do treh. Ne deset do dveh, kot so nas nekoč učili, GT4 pa zaradi sredinsko nameščega motorja ponuja še nov občutek v vožnji. Poleg turba S se mi je v srce vtisnila še črna carrera 4S - malo tudi zaradi rdečih usnjenih sedežev, ki vsaj malo namigujejo na ljubezen na odstavnem pasu.

Po dveh dneh treninga z vrhunskimi inštruktorji in v izjemno tekmovalnem (ženskem!) okolju lahko rečem samo tole: črn, oranžen, moder, bel ali rumen, vse bi.

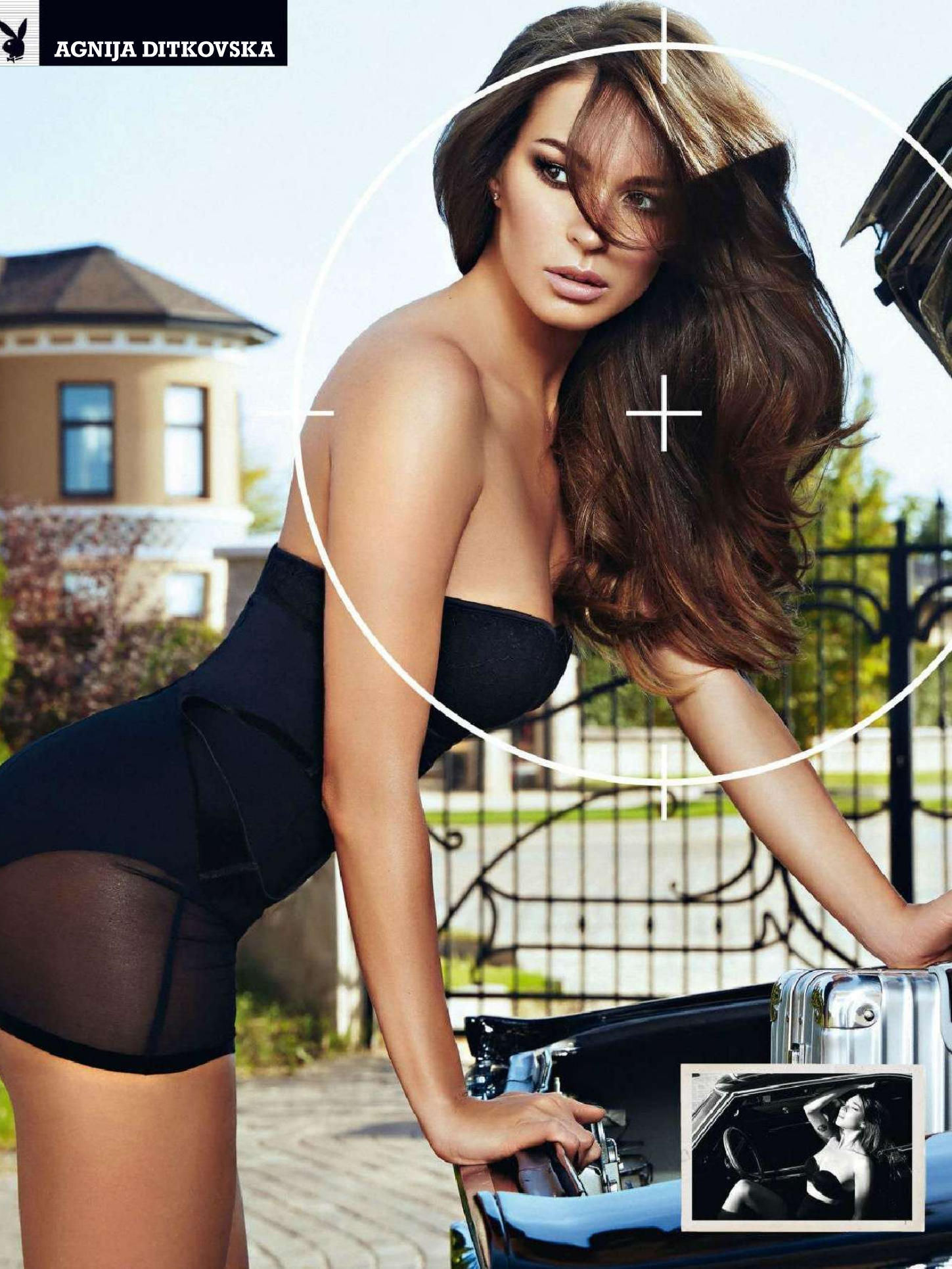

VROČINA S SEVERA

FOTO NATALI AREFJEVA
STAJLING ALEKSANDRA BELOUS
LIČENJE IN PRIČESKA KATARINA KOČIK

Litovska igralka Agnija se je v mesecu ljubezni rodila v Vilni litovskemu režiserju in ruski igralki. Do 15. leta je živela v Litvi, dokler se družina ni preselila v Moskvo. Lepotica, ki je za Playboy odigrala eno svojih najlepših vlog, je dokaz, da jabolko včasih pade točno pod drevo, svojo profesionalno kariero pa je začela nič manj kot z glavno vlogo v najstniški romantični komediji z naslovom *Heat*. Ne snemanju je spoznala svojega bodočega moža – bila je ljubezen na prvi filmski poljub, za katerega je MTV igralca nagradil s prestižno nagrado best kiss.

Ljubezen se po premieri ni ohladila, Aleksej Čadov je Agnijo zaprosil za roko in odpeljal v Združene države Amerike, kjer sta zakonca skupaj nastopila v filmu *Love in the City*. Ljubezen v mestu je obrodila sadove in rodil se je sin Fedor. »Po rojstvu sina se počutim še lepšo, moje telo je zacvetelo, moje srce pa našlo svoj mir,« je med fotografiranjem za Playboy povedala Agnija, kontroverzno dekle z naslovke, ki je svojim ženskim orožjem na snemanju dodalo še moškega.

Če bi v bližnji prihodnosti prišla ponudba za vlogo Bondovega dekleta, se ne bi nihče čudil. Agnija se je v svojo vlogo vživela tako močno, kot da bi za fotografskih objektivom stal sam Bond, James Bond, ki ji je zaupal posebno nalogo. Vlogo bi Agnija seveda sprejela, kot je sprejela vlogo laboyevega modela. »Če že kaj, je v življenju pomembno, da človek živi pogumno in brez obžalovanj, priznam pa, da mi je bilo po snemanju neskončno žal, ko sem morala prijeti za čistilni robček. Si lahko zamislite lepši mejkap?« Mejkap je čudovit, draga Agnija, a zagotovo si lepa tudi brez … Lepša.

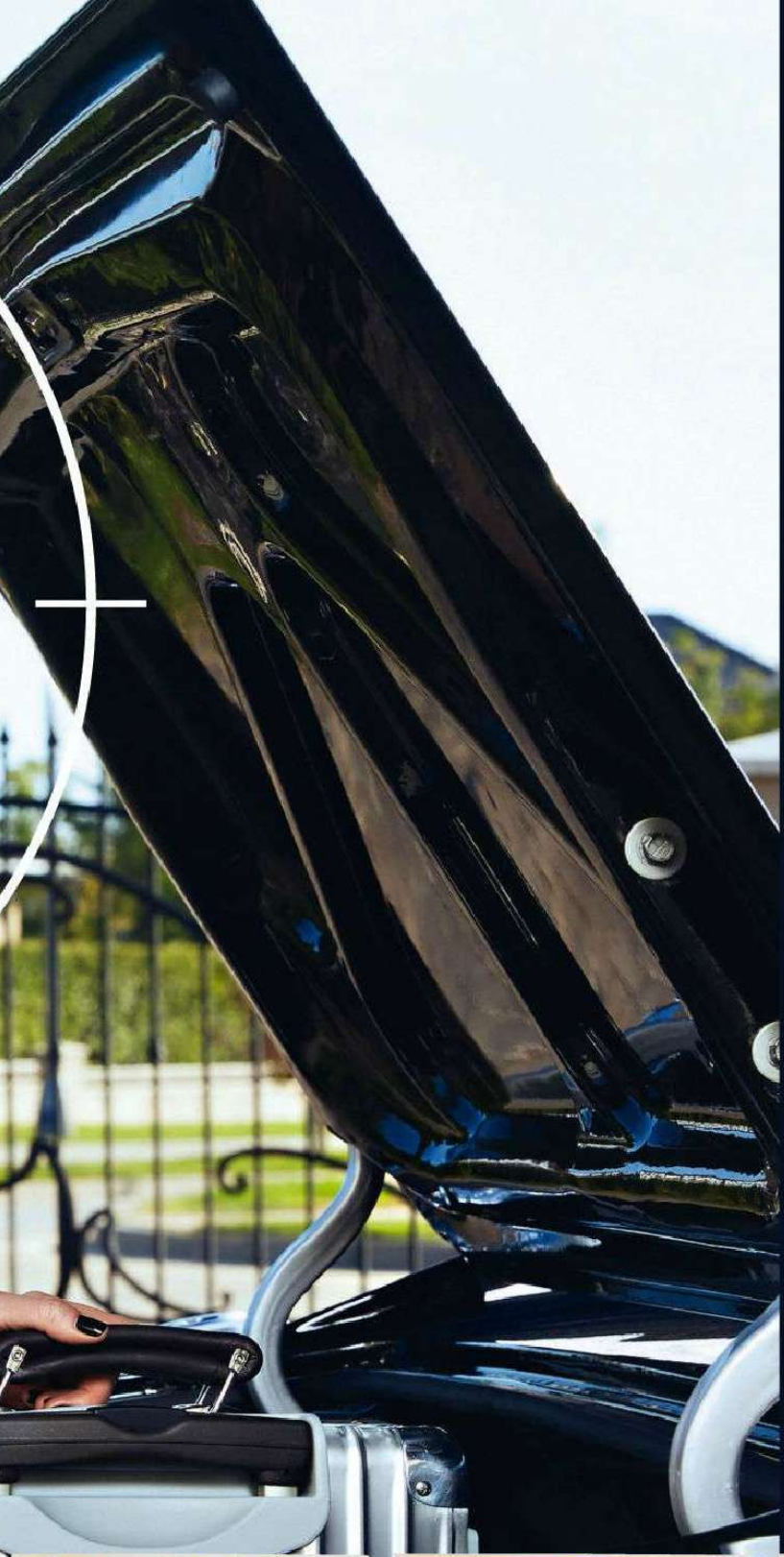

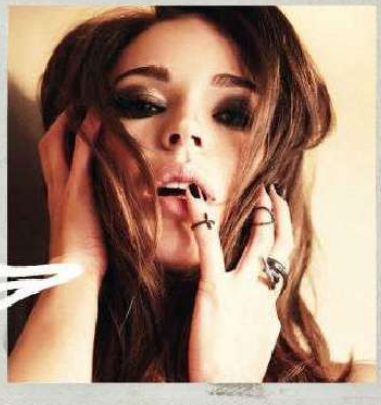

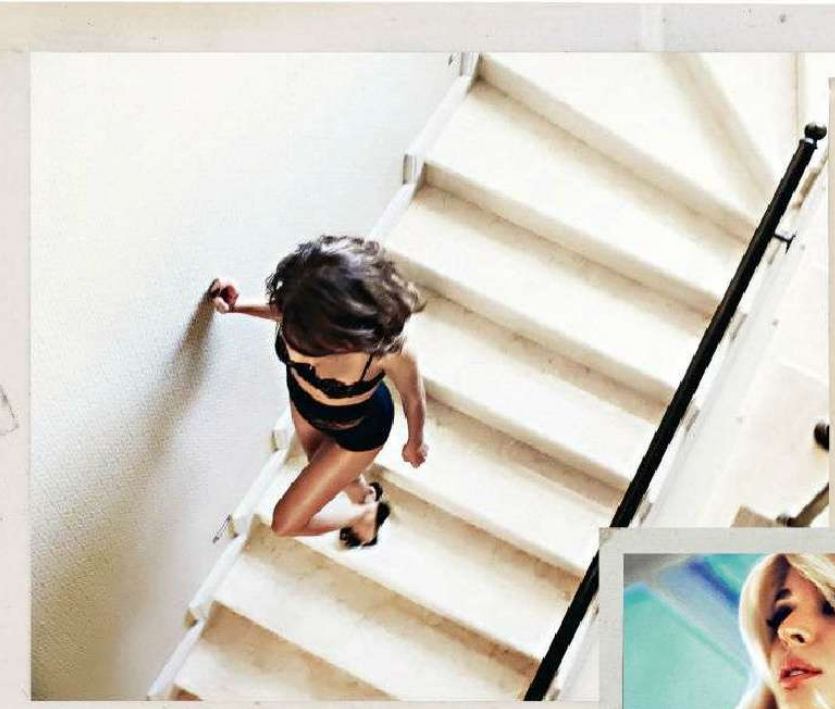

NEWS
WANTED

57.732 zavesljajev

TEKST & FOTO **JAKICA JESIH**

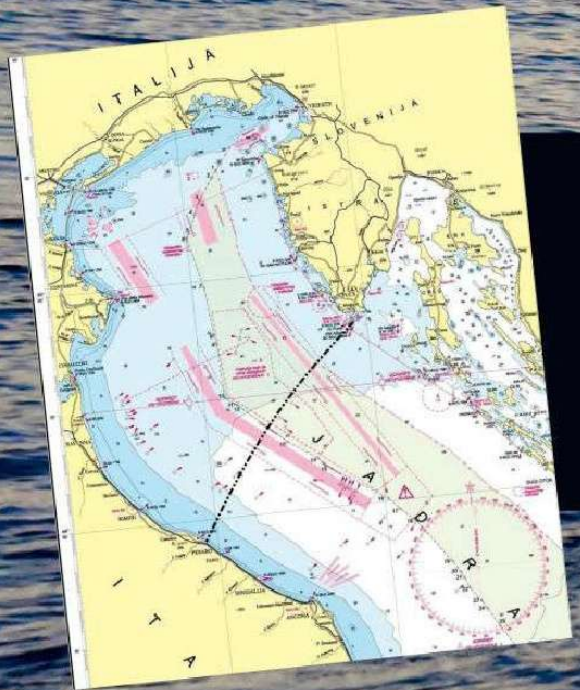

Mrzla januarska noč na odprtem morju, nekje med istrskim Puljem in italijanskim Pesarom. Nikjer nikogar, le tema, do koder seže oko. Bledo luno vsake toliko odkrijejo oblaki, da posveti na nenavaden par, ki se osamljeno počasi premika naprej. Jadrnica pluje z motorjem, nedaleč od nje je v črno odeta moška postava na deski. Ne vidi se dobro, toda zdi se, da vesla.

Rok Puvar je Mariborčan, ki že nekaj let živi in trenira na slovenski obali. Je večkratni slovenski državni prvak v jadranju in jadranju na deski, zadnjih nekaj let pa zaprisežen supar ter aktualni državni prvak in pokalni zmagovalec tudi v tem čedalje bolj priljubljenem vodnem športu. Poleg tega je tudi član mednarodne tovarniške ekipe največjega svetovnega proizvajalca sup desk Starboard, v katero je povabljena samo peščica najboljših suparjev na svetu.

Rok za si je za letošnjo, zdaj že minulo zimo zadal ekstremen podvig – prvo zimsko prečkanje Jadranskega morja na deski z veslom. Ne le da Jadran takšnega prečkanja še ni videl, Rokov dosežek glasno odmeva tudi v mednarodnih suparskih krogih, ki sicer občasno doživijo kakšno daljše popotovanje na supu, a to se praviloma zgodi poleti ali pa v deželah, kjer je tudi pozimi toplo. Kajti mraz je največji sovražnik. »V določeni točki priprav sem ocenil, da bi bilo poletno prečkanje prelahko oziroma bi bil izziv premajhen, zato sem se odločil za najtežjo možno varianto, s tem pa opravil eno prvih zimskih suparskih odprav na odprtem morju tudi v svetovnem merilu,« je skromen Rok. Skromen pravimo zato, ker podatkov o primerljivem uspešno zaključenem dosežku ni.

Rok tokrat ni tekmoval z drugimi. Leta na vodi, meseci treningov in priprav, fizičnih in mentalnih, so se strnili v dolgo noč in dan, ki ji je sledil – 130 kilometrov, 27 ur in skoraj 60 tisoč zavesljajev. Mraz, izčrpanost, podhladitev … in volja, močnejša od vsega. Telo se odzove nagonsko, intuitivno začne črpati izkušnje iz tisočev poprej preveslanih milj. »Približno dve leti sem se poigraval s to idejo, in ko je dozorela, sem se poleg rednih treningov lotil še priprave na prečkanje. Najprej sem se osredotočil na daljinske treninge, na nabiranje dodatnih milj. Za začetek sem preveslal slovensko obalo, potem pa treninge postopoma podaljševal ter jim dodajal še nočne. Naredil sem dva neprekinjena 60-kilometrska in v času božiča še enega stokilometrskega, ki je trajal neprekinjeno 14 ur in pol. Temperature so bile takrat že nizke, razmere pa naj bi bile podobne tistim med prečkanjem Jadrana. Trening je bil namenjen tudi testiranju oblačil, varnostne in druge opreme ter prehrane, ki spada med ključne elemente pri dolgotrajnem fizičnem naporu.«

Zastavljeni datum prečenja je bil sredi januarja. Rok si je za start izbral Pulj in za cilj italijansko obalo nekje

Supanje (beseda izhaja iz angleščine, *Stand Up Paddling*), po slovensko deskanje z veslom, se je začelo aktivno razvijati v petdesetih letih prejšnjega stoletja na Havajih in danes velja za najhitreje razvijajoči se vodni šport, ki je številne zveste privržence našel tudi pri nas. Ti so praviloma ozaveščeni ljubitelji narave in prosti čas preživljajo z veslom v roki na morju, na mirnih rokavih rek ali na jezerih. Za supanje potrebujemo le desko (lahko je trda, zaradi lažjega transporta pa si lahko omislimo tudi napihljivo) in veslo ter seveda nekaj moči in ravnotežja. V Sloveniji zadnji dve leti pod okriljem nacionalne panožne Surf zveze deluje tudi SUP sekcija, ki je doslej organizirala dve državni prvenstvi in dve seriji pokalnih tekem kot stičišče za vse tiste, ki želijo supanju dodati še nekaj tekmovalnega adrenalina.

ESKTREMNO – ROK PUVAR S SUPOM ČEZ JADRANSKO MORJE

Rok Puvar kmalu po startu blizu svetilnika Porer pri Pulju

Jadran me je močno preizkusil. Namenil mi je le nekaj ur mirnega morja in šibkih vetrov.

Za soncem, proti Italiji

Za Rokom je polovica poti.

med Riminijem in Ancono. Odločitev o natančnem kraju pristanka je preložil na dan prečenja, saj je bil cilj odvisen od dejanskih vremenskih razmer, predvsem od smeri vetra in toka. Toda mirnemu decembru je sledil vremensko precej bolj nepredvidljiv januar. Fronta je sledila fronti, obdobjem močnih vetrov ni bilo videti konca in primerno dolgo vremensko okno za varno prečenje se je izmikalo. Rok se je povezal z našim priznanim meteorologom Juretom Jermanom, ki velja za dobrega poznavalca vetrnih meteoroloških modelov in vremena na morju, svetoval je že številnim jadralcem na največjih svetovnih regatah, tudi na Volvo Ocean Raceu, alpinistom pri osvajanju himalajskih sten, Marinu Medaku pri veslanju čez Sredozemlje in Atlantik. Čakala sta na mirno ozračje in mirno morje ponoči, naslednji dan pa na blago burjo, ki bi Roku pihnila v hrbet in mu vsaj nekoliko pomagala pri zadnjih miljah. A narava je še enkrat pokazala, da lahko z enim samim zamahom izniči vsa človeška prizadevanja, znanje, meritve, modele in predvidevanja, da lahko tisti zamah metulja na drugem koncu sveta morda res povzroči veter, ki ga ne bi smelo biti, iz smeri, ki je bila v nasprotju z vsem, kar je bilo mogoče pričakovati. »Sup je specifičen, nanj valovi in veter zelo močno vplivajo. V neugodnih razmerah se nimaš kam zateči. Vsekakor si nisem želel juga ali močne burje, prav tako ne stranskega vetra, ki bi me potiskal po Jadranu navzdol. Severni del Jadrana je na prvi pogled sicer majhen akvatorij, toda vremensko je zelo raznolik – ko so bile razmere na naši strani ugodne, je bilo v Italiji slabo oziroma obratno. Težko je bilo najti dobre razmere, zato sem se na odpravo podal ob prvem primernem vremenskem oknu, ki je obetalo mirno noč in blago burjo za naslednji dan, da bi mi pomagala do cilja v smeri Ravene. Žal se ugodna vremenska napoved ni uresničila, Jadran me je močno preizkusil. Namenil mi je le nekaj ur mirnega morja in šibkih vetrov. Več kot 20 ur sem se bojeval z vetrom v prsi in s stranskim vetrom, ki je povzročil tudi kar precej stranskih valov, ki so do naše discipline posebno neprijazni.«

Jure Jerman priznava, da se tudi meteorologi prav v takšnih situacijah še vedno učijo: »Rokov podvig je še enkrat pokazal, da je poznavanje specifičnosti in medsebojno razumevanje med športnikom in meteorologom bistveno za uspešno meteorološko podporo projektu. Razumevanje, kje so meje napovedi in kje so meje športnika, pa se zgradi v dolgotrajnem procesu sodelovanja. V času Rokovega podviga se je napoved sorazmerno hitro spreminjala, vreme pa je potem šlo še po svoje. Pokazalo se je, da je pri podvigu, kot je veslanje na deski čez Jadran, potreben bistveno višji varnostni prag. Dobro je, da se je vse dobro izteklo, že naslednjič pa bodo izkušnje na naši strani.«

Severni veter je povzročil dodaten občutek mraza, zato je Rok večino energije, ki bi jo moral namenjati veslanju, porabljal za ogrevanje telesa, bočni val pa je povzročil še veliko zahtevnejše veslanje zaradi nenehnega lovljenja ravnotežja. »Največ težav mi je povzročal mraz, ki je v jutranjih urah in po približno 12 urah neprekinjenega veslanja povzročil podhladitev, čez nekaj ur pa še delno omrtvičenje dlani. Posledično je telo vso energijo, ki sem jo prejel s hrano, uporabilo za ohranjanje temperature, temu pa je sledila močna izčrpanost. Če bi moral izbrati trenutek, ko mi je bilo najteže, bi bilo to tistih nekaj ur, ko sem popolnoma izčrpan lovil ravnotežje in se bojeval z bočnim valom. Vmes me je doletela še morska bolezen oziroma slabost. Januar zagotovo ni primeren mesec za izvajanje tovrstnih podvigov, je pa zato toliko bolj ekstremen in pomeni večji izziv.«

Ob Roku je zaradi večje varnosti ves čas plula spremljevalna jadrnica z izkušeno posadko, kajti pot je ponoči prečkala dva

Izčrpan, premražen, odločen ... do cilja pa je še slabih 40 kilometrov.

23 ur na deski, pevesla-nih 130 kilometrov morja!

Marina v italijanskem Pesaru: morje se je umirilo, Rok je v cilju.

koridorja, namenjena plovbi tovornih ladij. Sicer pa si je junak prečenje zamislil kot povsem avtonomno, s seboj je imel na deski pritrjene za približno 25 kilogramov različne opreme, od varnostne do navigacijske. Med tovorom je imel tudi 18 litrov energijskih napitkov na osnovi ogljikovih hidratov, maščob in beljakovin ter 20 energijskih ploščic in gelov. V normalnih vremenskih razmerah in mirnem morju bi se lahko med potjo na deski tudi preoblekel, a dejanska situacija mu je prekrižala načrte. »Bil sem moker, a se na supu nisem mogel preobleči. Po napovedi naj bi se veter umiril, čakal sem na ta trenutek, zeblo me je, a sem vztrajal. Ker veter ni pojenjal, mi ni preostalo drugega, kot da stopim na barko. Šele na njej sem spoznal, da sem popolnoma podhlajen. Telo se je začelo nekontrolirano tresti, zato sem se odločil za kratek predah in ogrevanje. Oblekel sem si vse, kar sem imel s seboj, pokrili so me z vsemi odejami, puhovkami, spalnimi vrečami, pa se kar nisem nehal tresti. Telo je bilo že tako podhlajeno, da je od takrat pa vse do konca prečenja večino energije porabljalo le še za ohranjanje temperature. V takšnem mrazu in ob bočnih valovih telo porablja približno trikrat več energije kot običajno in težko jo je bilo nadomestiti s hrano. Do 60. kilometra sem se počutil odlično, od 70. je bilo vse drugače. Če bi čakal do 75. kilometra, bi bilo z mano konec. Ampak dokler tega ne doživiš na lastni koži, si ne moreš predstavljati. Je pa bila to zagotovo zelo dragocena izkušnja in vesel sem, da sem se v ključnem trenutku pravilno odločil, čeprav sem s tem moral opustiti idejo o neprekinjenem prečkanju. A vedeti moramo, da ko te enkrat začne zebsti na supu na odprtem morju, vira energije, ki bi te ogrel, nimaš.«

Andraž Starčič iz podjetja S-adventure, ki je poskrbelo za spremljevalno jadrnico, dodaja: »V idealnih razmerah morda Rok sploh ne bi potreboval spremljevalnega plovila, a se je potrdilo, da se je treba takih projektov lotiti premišljeno. Neugoden veter, visoki valovi in podhladitev so bili Rokov največji sovražnik na poti do cilja. Zimsko veslanje na deski čez Jadran ni za vsakogar. Rok nas je sprva vključil v projekt zaradi večje varnosti, saj smo na poti dvakrat prečkali ladijski koridor, ob nepričakovanem poslabšanju razmer pa smo prevzeli tudi navigacijo in moralno oporo v kritičnih trenutkih. Glede na vremenske razmere podvig brez našega spremstva verjetno ne bi uspel.« Rok potrdi Andraževe besede: »Poleti bi bilo seveda drugače, toda pozimi si brez spremljevalne ekipe tega podviga ne znam predstavljati. Bila je ključnega pomena. Njihovo delo sicer običajno nastopi šele tedaj, ko odpoveš, ko si sam ne moreš več pomagati. Tedaj se mora ekipa razumno in hitro odločati in moraš ji zaupati.« Kljub vsemu pa je na jadrnici Rok preživel zgolj tri ure. Prvemu postanku, ki ga je namenil preoblačenju in segrevanju telesa, je sledil še kratek spanec popoldne naslednjega dne. Suparji, ki se podobnih podvigov lotevajo poleti, lahko spijo na deski, medtem ko je Rok sprva načrtoval, da bo celotno razdaljo preveslal brez spanca. Toda bočni veter, ki je pihal celo z močjo 15 vozlov, je naredil svoje in izčrpano telo je potrebovalo vsaj malo počitka. V obeh primerih je veslanje nadaljeval natančno na kraju, kjer ga je pred tem prekinil, čas med enoličnim veslanjem pa si je nekoliko popestril s poslušanjem raznovrstne glasbe, od roka, metala, panka in popa ter z razmišljanjem o cilju.

Rok je po 23 urah na deski in 130 kilometrih morja v večernih urah drugega dne priveslal v italijanski Pesaro, prav med zadnjimi zavesljaji pa mu je morje na desko naplavilo še postavnega, živahnega ugorja. Kot bi mu hotelo izreči dobrodošlico in spoštovanje, da ni odnehal, da se je bojeval še z zadnjimi močmi. In to ne proti njemu, ki ga je dodobra preizkusilo, ampak vedno le s samim seboj.

Življenje je vožnja

FOTO BMW MOTORRAD

Svoboda, ki jo človeku daje motocikel, že od nekdaj presega meje razuma, gre za več kot le za prevoz od enega kraja do drugega. Drži, da smo ga ljudje sprva razvili predvsem iz nuje po prevozu, toda danes gre predvsem za užitek in močno željo po občutku svobode. Zato ne odlašajte, zajahajte ga in vozite s slogom.

www.bmw-motorrad.si

Majica

Kultni BMW-jev terenec na lahki bombažni majici zaokroža popoln videz, ko boste odvrgli motoristično opremo in šli s prijatelji na zasluženi vrček piva. Naj se ve, kaj vozite, ko se odpravite na motoavanturo.

Rokavice GS

Običajne motoristične rokavice za cestne motocikle so za rabo na terenu predebele, okorne in predvsem prevroče. Za premagovanje brezpotij so zato veliko primernejše lahke rokavice z zaščito na zgornjem delu. Odlične so tudi za vožnjo sredi vročega poletja.

Vodni meh

Na terenu ni šale, še zlasti, če ste daleč stran od najbližjega naselja. Brez vode na teren nikamor! Dehidracija je lahko usodna, če boste vozili čez težko prevozno puščavo. V vodni meh si nalijte dva litra vode in ga varno spravite v relistično jakno in nato po cevki počasi srkajte tekočino kar med vožnjo.

Avantura

Afriška brezpotja ali konec tedna v Dolomitih? Izbira je vaša, mi pa za vožnjo predlagamo BMW F 800 GS, ki je najbolj športen model iz družine potovalnih enduro motociklov GS. Nadaljuje dolgoletno zgodbo o uspehu in ponuja impresivno raznovrstnost tako za cestno kot terensko vožnjo: je ultimativni enduro s športnimi geni, saj ga odlikujejo lahkotna vodljivost, kakovostno terensko vzmetenje za brezpotja in udobje potovalnega motocikla.

Škornji GS

Terenski škornji so na prvi pogled podobni smučarskim čevljem, tako zaščiteni so, poleg tega se zapenjajo s podobnimi zaponkami. Toda prav je tako, saj zaščite ni na terenu nikdar preveč. Če brcnete v kamen ali zapnete za korenino, boste hvaležni, da ste obuli prave motokrosistične škornje. Tudi med prečkanjem globoke luže ali manjše reke bodo noge ostale suhe.

Čelada za avanture

Integralna čelada s snemljivim vizirjem in ščitnikom je primerna tako za vožnjo po cesti kot po brezpotjih. Ima podaljšan predbradni del, kar omogoča lažje dihanje, saj je to na terenu ključno, da se ne utrudite in pregrejete.

Komplet rally

BMW je bil med pionirji, ko govorimo o kakovostni opremi za motorista, ki se odpravi na pot okoli sveta. Za to sta jakna in hlače, narejene iz najkakovostnejše kordure z membrano goretex, ki vas ohranja suhe, ko dežuje, in preprečuje, da bi pod obleko zakuhali, ko je zunaj vroče. Zaščita na izpostavljenih delih preprečuje poškodbe pri morebitnih padcih.

Očala

Modna sončna očala najvišje kakovosti ščitijo vaše oči ne le pred močno svetlobo in UV-žarki, ampak tudi pred vetrom in mušicami, ko se z odrto jet čelado zapeljete na nedeljski uživaški krog.

Kapa

V kolekciji sodobnih klasikov, kamor spada tudi BMW-jev čudoviti scrambler, so poskrbeli za popoln videz, čepica s ščitnikom pa je obvezni del sproščenega sloga za vsak dan. Napis Soulfuel ('gorivo za dušo') je jasno sporočilo, da motorizirate sebe, svoje svobodno srce.

Svoboda

Uživate v pogledu na širno morje, gledate valove, kako se lomijo, in čakate na popolnega, da ga zajahate? Srfanje ima z BMW R nine T scramblerjem veliko skupnega, saj omogoča vrhunske vozne občutke, le podlaga je drugačna. Ker gre za scramblerja, se dobro znajde tako na asfaltnih ovinkih kot zavitih makadamskih poteh daleč stran od ljudi. Predelajte si ga po svojih željah, dajte mu pečat, vozite, uživajte, sprostite se. Privoščite si edinstven življenjski slog.

Jakna

»Naredi, da bo življenje vožnja,« je slogan, ki ga pri BMW-ju uporabljajo tudi pri kolekciji 2016. S to motoristično jakno se boste lahko zapodili naokrog na svojem jeklenem konjičku ali jo oblekli tudi takrat, ko ne boste z motociklom. Retro videz je tako ali tako uspešnica sezone.

Majica nineT

BMW je ob praznovanju 90-letnice praznoval svoj izjemni jubilej z modelom R nineT, ki je takoj postal uspešnica. A motocikel je le del zgodbe, ki prebuja svobodnega duha in pušča meje kreativnosti vsakemu lastniku posebej. Moderna linija sproščenih oblačil v retro slogu je popolna dopolnitev vsega, kar nineT predstavlja.

Srajca

Zavihajte rokave, nataknite si rokavice in zapeljite počasi, z užitkom. Poslušajte bobnenje dvovaljnika in se prepustite užitkom, ki vam jih ponuja motocikel pod vami. Ali bo srajca zapeta ali odpeta, prepuščamo vam.

Rokavice

Mehko kengurujevo usnje bo poskrbelo, da vas rokavice ne bodo ožulile. Vsa vgrajena zaščita, od varnostnih šivov s kevlarjevo nitko do plastičnih zaščit na zunanjem delu zapestja in zaščite členkov iz titana ter ne nazadnje ojačitve na mezincu in prstancu pa poskrbijo, da boste tudi po kakšnem neljubem padcu lahko zaploskali sami sebi, da ste jo dobro odnesli.

Čelada

Lahka, aerodinamična in tiha! To so glavne značilnosti integralne čelade, narejene iz najsodobnejših materialov. Sistem za zapenjanje jasno nakazuje, da gre za izdelek, namenjen vožnji pri 300 kilometrih na uro. Tu kompromisov ne boste našli.

Dirkaški kombinezon BMW Motorrad

Kakovostno goveje usnje je še vedno najboljša zaščita v svetu cestnohitrostnega motociklizma in za udejstvovanje na dirkaških dnevih. Pri BMW-ju so poskrbeli, da boste na superšportniku njihove znamke videti povsem profesionalno in se boste varno polnili z adrenalinom. Zaščita je vgrajena na izpostavljenih delih, kot so kolena, ramena, hrbet in komolci.

Adrenalin

BMW S1000RR je utelešenje športnosti na dveh kolesih. Lepotec, ki iztisne adrenalinskih 199 'konjev', je narejen za vse, ki se jim utrip poviša šele pri hitrosti nad 250 kilometrov na uro. S težo 204 kilograme (vključujoč ABS in sistem proti zdrsu zadnjega kolesa), elektronsko nadzorovanim vzmetenjem in dinamičnim nadzorom stabilnosti DTC omogoča boljši oprijem in več povratnih informacij za voznika. Boljše podajanje moči omogočajo dodatki, kot je shift assistant pro za prestavljanje navzgor in navzdol brez uporabe sklopke, kakor to počnejo dirkači razreda motoGP.

Majica BMW Motosport

Na dirkah je osnovni del opreme vsakega člana tovarniške ekipe. Ker vozite tako zverino, se spodobi, da na dirko pride spodbujat svoje v slogu. Modro-bela-rdeča barvna kombinacija z elegantnim logotipom BMW motosport je odlična za sprehod po dirkaških garažah.

Jopa BMW Motosport s kapuco

Za trening in sprostitev po adrenalinskem dnevu, ampak tudi to v slogu! BMW Motosport je kultna ustanova z značilnimi barvami, ki so ujete tudi v oblačilih za prosti čas. Kroj, materiali in zadrge odražajo BMW-jevo kakovost.

Dirkalni škornji

Škornji za popoln videz v BMW-jevi barvni kombinaciji in z vso potrebno zaščito za vaše noge. Ko boste polagali ovinke, se bo pod nogami iskrilo, saj se zaščitni drsniki zaiskrijo pri stiku z asfaltom.

Jakna ride

S skuterjem se lahko vozite domala vse leto, razen ko zmrzuje in sneži. Da pa vas nikoli ne bo zeblo in da boste tudi lepi, vam priporočamo toplejšo jakno z velikimi žepi za drobnarije in dobro toplotno izolacijo in membrano, neprepustno za vodo.

Športna obutev

Moderen športni videz in varnost sta združena v čisto pravo motoristično obutev, v kateri se ne boste le varno zlili z urbanim tokom svoje okolice, ampak boste tudi prepoznavni. Hej, gre za skuter, ne za športno specialko! Sprostite se in obujte nekaj udobnega.

Torba make life a ride

Čeprav gre pod sedež BMW-jevega skuterja veliko prtljage, toda dokumente, prenosni računalnik le brezskrbno in modno prevažajte v torbi, ki je narejena prav za ta namen. Varno pripeta in nameščena prek rame vas med vožnjo ne bo ovirala.

Vsak dan

Zakaj bi se jezili v koloni avtomobilov na poti v službo in nazaj? Izbira je res vaša, toda lahko greste tudi s skuterjem BMW C 650 sport, ki bo spremenil še tako rutinsko pot v zabavno vozniško izkušnjo. Je prava stvar za vse, ki iščejo pameten način za vožnjo po mestu. Vozne lastnosti in športne zmogljivosti zagotavljajo, da boste na cilju prej in z manj slabe volje. Pozor, doseže hitrost vse do 180 kilometrov na uro in je pregovorno odličen tudi zunaj mesta, tako da se boste peljali udobno in dinamično tudi na romantičnem izletu z najdražjo.

Lahka poletna jakna

Dolgi rokavi so zapoved na vsakem motociklu, zato ni razloga za kompromise, tudi ko kruzate po mestu. Zato ima BMW jakno iz džinsa z vgrajeno varnostjo, ki jo motorist potrebuje. Z močnejšimi šivi in vlakni ter oblazinjenjem na izpostavljenih delih je to prava motoristična jakna, ki je hkrati tudi povsem urbana in moderna.

Kapucnik

Med tednom se vozite na BMW-jevem skuterju v srajci in kravati, toda ob koncu tedna se sprostite in občutite udobje športne jope, ki je narejena za motoriste. BMW-jev logo in oblikovalski dodatki so čudovito diskretni.

Džins hlače

To niso običajne džins hlače, to so v resnici hlače za motoriste z vgrajeno zaščito na izpostavljenih delih. Odlikuje jih tudi ergonomska namestitev žepov, tako da so stvari vedno pri roki.

Rokavice

Mnogi izkušeni motoristi pravijo, da so poleg čelade in primerne obutve prav rokavice izredno pomemben del opreme. Zato naj bodo elegantne in primerne uporabi na skuterju. te rokavice se ponašajo z membrano proti vetru in vodi, zato jih lahko brezskrbno nosite tudi v hladnejšem in deževnem vremenu. Za poletje pa so pri BMW-ju pripravili bolj zračen in lahkoten model.

* Več o motociklih in skuterjih, predstavljenih v tej številki Playboya, si lahko preberete na www.bmw-motorrad.si.

BMW Motorrad
Slovenija
F 800 GS
The Ultimate
Riding Machine
NIČ VEČ
KOMPROMISOV.
F 800 GS.
Dinamični off-roader z geni pravega atleta. F 800 GS je opremljen z ABS sistemom serijsko in kot opcija z elektirčno nastavljivim vzmetenjem in zmogljivim dvovaljnikom. Vse to naredi motor idealen za pustolovščine – kadarkoli se boste odločili bmw-motorrad.si/f800gs
MAKE LIFE A RIDE.*
* Naj bo vaše življenje vožnja.

FOTO **MARIO CASILLI**

GAY COLLIER

Vročega julija leta 1965 je kalifornijsko vročino z naslovnice vaše najljubše revije še dodatno stopnjevala rdečelaska Gay Collier, navdušena baletka, ki je sanjala o vlogi na Broadwayu in o gostovanju z baletno skupino po Evropi. Za Playboy jo je ovekovečil sloviti fotograf Mario Casilli, ki je s svojim delom zaznamoval estetiko osemdesetih in je pred svoj objektiv postavil marsikatero hollywoodsko zvezdnico, njegove fotografije pa so krasile tudi številne glasbene albume. Ves denar, ki ga je zaslužila s poziranjem, je Gay spravljala v svoj sklad za sanje - baletne se ji niso nikoli uresničile, je pa rdečelaska dobila službo v vesoljski industriji. Ko ni zrla v zvezde, je neutrudno pletla čudovite smučarske puloverje in jih pozimi razkazovala na belih strminah smučišča Squaw Valley, gledala filme Petra Sellersa in prijateljem kuhala okusne kitajske, pardon, kantonske jedi. Danes je lepotica poznana kot ena najbolj spregledanih plejmejtk, in da se zgodovina ne bo ponavljala, Gay v slovenskem Playboyu v mesecu ljubezni namenjamo kar dve strani in še več pozornosti. Draga Gay, v nas si prebudila željo po ležanju v travi. Hm, ležanju ...

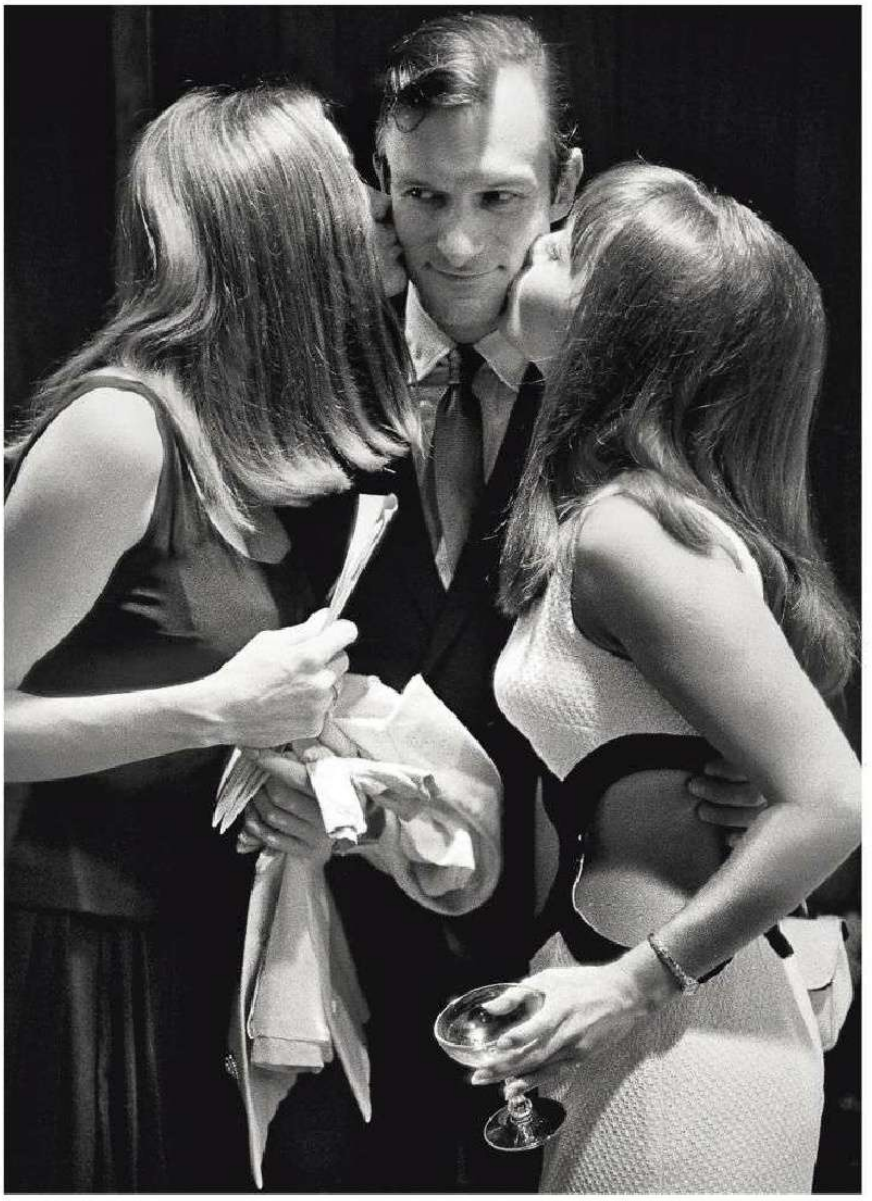

ČIKAGO, 1967

Nazdravljamo originalnemu playboyu. Vse najboljše za 90. rojstni dan, Hef.

NOVA KOMEDIJA MITJE OKORNA, REŽISERJA USPEŠNICE PISMA SV. NIKOLAJU.

PlanetSamskih

tvn

GIGANT FILMS KINO ŚWIAT TVN PLANETA SINGLI MAGDALENA TOMASZ KAROLAK WERONIKA KSIĄŻKIEWICZ PIOTR GLOWACKI JOANNA JARMOLOWICZ EWA BŁASZCZYK MICHAŁ CZERNECKI BANUTA STENKA KATARZYNA BUJAKIEWICZ PAWEŁ DOMAGAŁA ŠAM AKINA JULES JONES MITJA OKORN ŁUKASZ ŚWIĄTKOWIEC MICHAŁ CHACIŃSKI JAROSŁAW BARZAN ŁUKASZ TARGOSZ MONIKA KRZANOWSKA TOMASZ MADEJSKI MARTA ŁACHACZ MELA MELAK KALINA LACH OLGA NEJBAUER KOLOSEJ

PRODUCENCI RADOSŁAW DRABIK MICHAŁ CHACIŃSKI REŻYSER MITJA OKORN

GIANT FILMS

KOLOSEJ

V KOLOSEJU IN DRUGIH KINIH OD 21. APRILA

Kombinirana poraba goriva: 2,1–7,4 l/100km. Kombinirane emisije CO_2: 49–173 g/km. Emisijska stopnja: EU6. Emisija dušikovih oksidov (NOx): 0,0093–0,0707. Emisija trdih delcev: 0,00015–0,00112. Število trdih delcev: $5{,}42 \times 10^{8}$–$3{,}84 \times 10^{11}$.

Ogljikov dioksid (CO_2) je najpomembnejši toplogredni plin, ki povzroča globalno segrevanje. Emisije onesnaževal zunanjega zraka iz prometa pomembno prispevajo k poslabšanju kakovosti zunanjega zraka. Prispevajo zlasti k čezmerno povišanim koncentracijam prizemnega ozona, delcev PM^{10} in $PM^{2,5}$ ter dušikovih oksidov.

Razred C karavan. Najboljše je nenadomestljivo.

Že za 290 EUR mesečno*
+ 2 leti podaljšanega jamstva**

*Primer izračuna za finančni leasing za model C-T 200d: polog prodajalcu 10.930,00 EUR, skupni znesek financiranja 20.111,00 EUR, odplačilna doba 84 mesecev, stroški obdelave pogodbena 370,00 EUR, variabilna obrestna mera 5,6%, EOM 6,29%, skupni znesek za plačilo 35.285,80 EUR.

**2 leti splošna garancija na vozilo in 2 letno podaljšano jamstvo po pogojih zavarovalnice CarGarantie do prevoženih skupno 160.000 km. Ponudba je informativna in slike simbolične.

Mercedes-Benz
The best or nothing.

Pooblaščeni prodajalci: Autocommerce, d.o.o.,
Autocommerce RC Ljubljana, Tel.: 01 5883 520, RC Maribor, Tel.: 02 4600 110, RC Koper, Tel.: 05 6631 202,
Čepin d.o.o., Vojnik pri Celju T: 03 8280 144 in agentska enota: Trgo ABC d.o.o., PE Nova Gorica T: 05 3351 084.